

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU
SECCIÓ 3^a**

Recurs ordinari n° 43/2017

**Part actora: GRUP D'ESTUDI I PROTECCIÓ DELS ECOSISTEMES CATALANS-
ECOLOGISTES DE CATALUNYA.**

Part demandada: DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

**Part codemandada: PORT AVENTURA ENTERTAINMENT, S.A.; CONSORCI
INTERMUNICIPAL DE SALOU, VILA-SECA i LA GENERALITAT DE
CATALUNYA, PER A LA GESTIÓ DEL CENTRE RECREATIU I TURÍSTIC i
MEDITERRÀNEA BEACH & GOLF COMMUNITY.**

S E N T È N C I A n° ...

Magistrats / es:

IL·LM. SR. MANUEL TÁBOAS BENTANACHS, PRESIDENT

IL·LMA. SRA. ISABEL HERNÁNDEZ PASCUAL

IL·LM. SR. HÉCTOR GARCÍA MORAGO

Barcelona, 29 de setembre de 2020

LA SECCIÓ 3^a DE LA SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA, en nom de S.M. el Rei i en atenció a allò que disposa l'art 117.1 de la Constitució, ha dictat la present SENTÈNCIA en el recurs contenciós administratiu ordinari núm. 43/2017 seguit entre les parts que segueixen:

En qualitat de part actora, GRUP D'ESTUDI I PROTECCIÓ DELS ECOSISTEMES CATALANS-ECOLOGISTES DE CATALUNYA, la qual actua sota la representació *del Procurador* SR. IVO RANERA CAHIS, amb l'assistència *del Lletrat* SR. MIQUEL ÀNGEL PIGEM DE LAS HERAS.

Com a part demandada, DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT, la qual actua sota la representació i defensa de L'ADVOCACIA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.

I com a part codemandada, PORT AVENTURA ENTERTAINMENT, S.A, la qual ha comparegut sota la representació *del Procurador* SR. FCO. JAVIER MANJARIN ALBERT, amb l'assistència *del Lletrat* SR . HÉCTOR NOGUÉS GALDÓN.

CONSORCI INTERMUNICIPAL DE SALOU, VILA-SECA I LA GENERALITAT DE CATALUNYA, PER A LA GESTIÓ DEL CENTRE RECREATIU I TURÍSTIC la qual ha comparegut sota la representació *del Procurador* SR. GUILLEM URBEA PICH, amb l'assistència *del Lletrat* SR . CARLOS ALONSO SANTAMARIA.

MEDITERRÁNEA BEACH & GOLF COMMUNITY, S.A. la qual ha comparegut sota la representació *del Procurador* SR. IGNACIO DE ANZIZU PIGEM, amb l'assistència *del Lletrat* SR.PABLO MOLINA ALEGRE.

En la tramitació de les presents actuacions han estat observades les prescripcions legals de rigor.

Ha actuant com a Magistrat ponent l'Il·lm. Sr. Hèctor García Morago, el qual expressa el parer de la Sala.

Matèria: Urbanisme

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER: Actuació administrativa impugnada. Parts. Pretensions. Normativa urbanística aplicable i extrems de la controvèrsia

A través de les present actuacions GRUP D'ESTUDI I PROTECCIÓ DELS ECOSISTEMES CATALANS-ECOLOGISTES DE CATALUNYA (en endavant, GEPEC) ha impugnat el Pla director urbanístic de reordenació de

l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-Seca i Salou (PDU-CRT), als termes municipals de Vila-Seca i Salou, promogut pel DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (DTS) i aprovat definitivament per Resolució de 29 de desembre de 2016, del titular de l'expressat Departament.

SEGON: Per la representació processal de la part actora es va interposar el present recurs contenciós administratiu, i admès a tràmit i rebut l'expedient administratiu, li va ser lliurat i va deduir escrit de demanda, en el qual després de consignar els fets i fonaments de dret que va considerar d'aplicació, va concloure sol·licitant que es dictés Sentència estimatòria de la demanda articulada.

TERCER: Conferit trasllat a les parts demandada i codemandades, aquestes es van oposar a la demanda en els termes que seran de veure.

QUART: Rebudes les actuacions a prova, es van practicar les pertinents amb el resultat que consta a les actuacions i es va continuar el procés pel tràmit de conclusions succintes.

S'assenyalà per a votació i decisió el dia 27 de maig de 2020.

Finalment, aquesta Sentència ha pogut ser ultimada i signada en data d'avui.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER: Actuació administrativa impugnada. Parts. Pretensions. Normativa urbanística aplicable i extrems de la controvèrsia

A través de les present actuacions GRUP D'ESTUDI I PROTECCIÓ DELS ECOSISTEMES CATALANS-ECOLOGISTES DE CATALUNYA (en endavant, GEPEC) ha impugnat el Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-Seca i Salou (PDU-CRT), als termes municipals de Vila-Seca i Salou, promogut pel DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (DTS) i aprovat definitivament per Resolució de 29 de desembre de 2016, del titular de l'expressat Departament.

La Resolució que acabem d'esmentar va ser publicada al DOGC núm. 7277, de 30 de desembre de 2016 en els termes que segueixen:

“EDICTE de 29 de desembre de 2016, sobre una resolució referent als municipis de Vila-seca i Salou.

Exp.: 2014/054638/T

Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou, als termes municipals de Vila-seca i Salou

El conseller de Territori i Sostenibilitat ha resolt, en data 29 de desembre de 2016, l'assumpte que s'indica a continuació:

Aprovar definitivament el Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou, als termes municipals de Vila-seca i Salou, formulat pel Departament de Territori i Sostenibilitat i tramitat per la Comissió Territorial d'Urbanisme del Camp de Tarragona.

(...)

Consulta i informació de l'expedient

L'expedient restarà per a la consulta i la informació que preveu l'article 107 del Text refós de la Llei d'urbanisme modificat per la Llei 3/2012, de 22 de febrer, en el Servei Territorial d'Urbanisme de Tarragona, carrer d'Anselm Clavé, 1, (Casa Gasset), 43004 Tarragona, de 9.30 h a 13.30 h, de dilluns a divendres feiners.

S'inclou a continuació l'enllaç al Registre de Planejament Urbanístic de Catalunya que permet la consulta telemàtica i immediata del contingut dels documents que conformen l'instrument de planejament urbanístic aprovat amb plena garantia d'autenticitat i integritat, en virtut del que preveuen la disposició addicional quarta de la Llei 2/2007, del 5 de juny, del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, i l'article 103.3 del Text refós de la Llei d'urbanisme modificat per la Llei 3/2012, del 22 de febrer.

<http://tes.gencat.cat/rpuportal/AppJava/cercaExpedient.do?reqCode=veureFitxa&codiPublic=2014/54638/T&set-locale=ca>

Barcelona, 29 de desembre de 2016

Francesc Xavier Berga i Vayreda

Secretari de la Comissió de Política Territorial i Urbanisme de Catalunya

Annex

Normes urbanístiques del Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou”

L'anterior Resolució vingué precedida de la Declaració ambiental estratègica, feta pública a través del DOGC núm. 7276, de 29 de desembre de 2016, en text de la qual diu així:

“RESOLUCIÓ TES/2959/2016, de 22 de desembre, per la qual s'emet la declaració ambiental estratègica del Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou (exp. OAA20150004).

Fets

El 20 de gener de 2015, la Comissió Territorial d'Urbanisme de Catalunya va sol·licitar a la Direcció General de Polítiques Ambientals del Departament de Territori i Sostenibilitat l'inici del procediment

d'avaluació ambiental del Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca o Salou (en endavant PDU). La sol·licitud s'acompanyava del document inicial estratègic i el document d'objectius i propòsits.

El 20 de març de 2015, la Direcció General de Polítiques Ambientals, un cop dutes a terme les consultes a les administracions públiques afectades i al públic interessat, va emetre el document d'abast del PDU.

El 31 de juliol de 2015, es va publicar l'anunci pel qual es va sotmetre a informació pública el Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou i l'estudi ambiental estratègic per un període de tres mesos (DOGC 6947 de 01.09.2015).

El 14 de desembre de 2015, la Direcció General de Polítiques Ambientals va emetre el corresponent informe on es valorava l'adequació del PDU i del seu estudi ambiental estratègic a les prescripcions establertes al document d'abast.

El 30 de juny de 2016, la Comissió Territorial d'Urbanisme del Camp de Tarragona va acordar aprovar inicialment per segona vegada el PDU.

El 26 d'octubre de 2016, la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural va emetre el corresponent informe on es valorava l'adequació del PDU i del seu estudi ambiental estratègic a les prescripcions dels darrers informes de la Direcció General.

Una vegada transcorregut el període d'informació pública i rebudes les al·legacions i informes corresponents, en data 16 de desembre de 2016, el promotor va sol·licitar la resolució sobre la declaració ambiental estratègica del PDU, tot presentant la documentació següent que conforma l'expedient d'avaluació ambiental estratègica: propostes finals i annexes; estudi ambiental estratègic; resum dels processos d'informació pública, consulta i participació, i document resum del procediment d'avaluació ambiental.

El PDU es redacta a l'empara de la Llei 6/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989, de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i constitueix una actuació d'interès supramunicipal d'especial rellevància econòmica i social.

D'acord amb els objectius d'aquesta Llei, d'impulsar l'oferta turística a Catalunya i afavorir nous projectes d'inversió que s'adaptin a les demandes del mercat turístic, el PDU estableix a l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou una nova ordenació dels usos del sòl i dels aprofitaments amb els objectius següents:

1. Facilitar la implantació de noves activitats relacionades amb el turisme de negocis, inclosos espais destinats a l'allotjament de turistes.
2. Ajustar els paràmetres dels sòls ja ordenats per tal de completar la tipologia de l'oferta per a activitat turística.
3. Definir els criteris ambientals i de preservació per als sòls que no han de ser objecte de transformació.
4. Mantenir els usos existents al parc temàtic i regular les possibilitats de la seva implantació.
5. Definir la zonificació de la resta de sòls.

Segons indica la memòria, la superfície total de l'àmbit del PDU és de 816,3 ha, distribuïdes de la manera següent:

a) Sòl urbà consolidat:

a.1. Terrenys de la Rambla del Parc, que formaven part del subsector 1, amb els usos turístic hotelier i comercial.

a.2. Amb usos residencial i hotelier, del subsector 2 del sector originari del CRT, els sòls d'aprofitament privat situats al sud de l'autovia C-31b, els sòls de sistemes i els corresponents a la cessió del 10% de l'aprofitament mitjà, obtinguts per a l'execució del planejament.

b) Sòl no urbanitzable:

b.1. Els camps de golf executats en l'àmbit del CRT.

b.2. L'espai PEIN de la Sèquia Major.

b.3. El Beach Club.

b.4. El Parc temàtic de Port Aventura.

c) Sòl urbà no consolidat:

c.1. Sector 2 Nord: sector de sòl urbà no consolidat amb usos turístic hotelers per diversificar els usos turístics i acabar la façana a l'autovia C-31b. Ocupa un total de 108.352 m².

c.2. Sector 3 Centre de Convencions (CC): terrenys que permetran l'ampliació del Centre de convencions existent. Ocupa un total de 52.188 m².

d) Sòl urbanitzable delimitat:

d.1. Sector 1 Complexos Turístics Integrats (CTI): sector principal de l'actuació, de sòl urbanitzable amb el nou ús de joc i apostes, complementat amb superfície hotelera, comercial i d'oci (convencions, congressos, teatres...). Ocupa un total de 1.017.110 m².

e) Altres actuacions remarcables:

e.1. Ubicació dels sòls de cessió per a sistemes (espais lliures i equipaments) en el front de la Pineda configurant un gran parc urbà.

e.2. Concentració dels nous usos i intensitats a la façana de l'actual C-31b.

e.3. Refosa dels plans parcials urbanístics existents, sense proposar modificacions sobre aquests sòls urbans consolidats.

El seguiment ambiental del PDU s'articula per mitjà del Programa de Vigilància Ambiental (PVA), que determina la creació de la figura del responsable de seguiment. S'encarregarà de dur a terme les accions de seguiment previstes en el PVA així com les corresponents al Pla de seguiment del Pla d'Adaptació al Canvi Climàtic i de les actuacions de restauració ambiental i ordenació a l'àmbit dels Prats de la Pineda. Aquesta figura haurà de ser designada per l'administració actuant en les diferents fases d'execució del projecte i estarà integrada en la Comissió de seguiment ambiental, que s'haurà de constituir abans de l'inici dels instruments de desenvolupament i execució previstos pel PDU. Es proposa també la creació del gestor de mobilitat i energia, atenent a la rellevància d'aquests dos vectors ambientals.

El 22 de desembre de 2016, una vegada feta l'anàlisi tècnica de la documentació continguda en l'expedient d'avaluació ambiental estratègica, el Servei de Plans i Programes de la Subdirecció General d'Avaluació Ambiental ha emès l'informe proposta de declaració ambiental estratègica del PDU.

En l'anàlisi es valora el procediment d'avaluació ambiental estratègica que ha seguit el PDU, tenint en compte les determinacions establertes en el document d'abast, i el resultat d'ambdós períodes d'informació pública i de les consultes efectuades, tot analitzant el seu grau d'incorporació a la proposta.

El contingut de la documentació presentada s'adequa satisfactòriament a les disposicions de la Llei 6/2009, del 28 d'abril, d'avaluació ambiental de plans i programes, i de la Llei 21/2013, de 9 de desembre, d'avaluació ambiental.

Es valoren adequadament les consideracions fetes pels diferents actors que han intervingut en el procés d'avaluació ambiental estratègica i es justifica el grau d'incorporació al PDU. En aquest sentit, es recullen les consideracions de les administracions públiques afectades, entitats i públic interessat que van fer aportacions

durant l'elaboració del document d'abast i durant ambdós períodes d'informació pública: ajuntaments, empreses, entitats ambientals, col·legis professionals, particulars... En cada aportació s'indica com s'ha dut a terme la seva incorporació en cada cas, o si escau, es justifica per què no s'han tingut en compte.

En base a l'anàlisi realitzada, des del punt de vista ambiental es valoren positivament les consideracions fetes en l'avaluació de les alegacions presentades i es conclou que les modificacions introduïdes milloren els aspectes ambientals del PDU.

L'informe proposa indica que les actuacions proposades han tingut en compte de forma efectiva els principals requeriments ambientals detectats a l'àmbit d'estudi, i que es recullen, majoritàriament, les mesures ambientals que suposaran la minimització dels possibles impactes.

Finalitzada l'anàlisi tècnica de l'expedient d'avaluació ambiental estratègica complerta es conclou que:

A partir de l'avaluació ambiental del PDU-CRT de Vila-seca i Salou es conclou que les actuacions proposades han tingut en compte de forma efectiva els principals requeriments ambientals detectats a l'àmbit d'estudi, i en la qual es recullen, majoritàriament, les mesures ambientals que suposaran la minimització dels possibles impactes.

Amb relació als impactes residuals identificats durant el procés d'avaluació ambiental, el Pla proposa mesures compensatòries que convindria agrupar en un pla de compensació ambiental que les descriu i relacioni amb esmentats impactes. Aquest pla de compensació ambiental es redactarà amb la finalitat de ser el punt de partida del seguiment ambiental del PDU i haurà de recollir:

- Els aspectes indicats al punt c) i d) de l'apartat Aspectes estratègics i de context determinats durant el procés d'avaluació ambiental, de l'informe proposat.

- Les actuacions de restauració ambiental i ordenació de l'àmbit dels Prats de la Pineda que es duran a terme a través d'un pla especial urbanístic, un pla especial de protecció del medi natural i del paisatge o d'un/s projecte/s que promourà el Departament de Territori i Sostenibilitat amb col·laboració amb els agents implicats en l'àmbit.

D'acord amb l'EAE es considera de màxima importància dur a terme de forma acurada el seguiment del PDU per garantir l'execució adequada de les mesures ambientals proposades dins i fora de l'àmbit i la formulació de noves mesures en el cas que sigui necessari.

Fonaments de dret

La disposició final vuitena de la Llei 21/2013, de 9 de desembre, d'avaluació ambiental, relativa als títols competencials, estableix com a legislació bàsica de protecció del medi ambient determinats articles d'aquesta Llei, sens perjudici de les facultats de les comunitats autònomes d'establir normes addicionals de protecció.

La disposició final onzena de la Llei 21/2013, de 9 de desembre, determina que són aplicables els articles de caràcter bàsic d'aquesta Llei a les comunitats autònomes un cop transcorregut un any des de la seva entrada en vigor. Així mateix, la disposició transitòria primera concreta que la Llei esmentada és aplicable a tots els plans d'avaluació ambiental estratègica dels quals s'iniciï a partir de la seva entrada en vigor.

La Llei 6/2009, del 28 d'abril, d'avaluació ambiental de plans i programes, estableix el marc normatiu a Catalunya relatiu a l'avaluació ambiental dels plans i programes que poden tenir efectes significatius en el medi ambient i que aprova l'Administració de la Generalitat, l'Administració local o el Parlament, d'aplicació en tot el que no s'oposi a la legislació bàsica estatal.

L'article 25 de la Llei 21/2013, de 9 de desembre, estableix que el procediment d'avaluació ambiental estratègica ordinària finalitza amb la formulació de la declaració ambiental estratègica per part de l'òrgan ambiental.

L'article 12 de la Llei 6/2009, del 28 d'abril, estableix que l'òrgan ambiental en relació amb tots els plans i els programes objecte d'aquesta Llei és el departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de medi ambient.

L'article 103 del Decret 277/2016, de 2 d'agost, de reestructuració del Departament de Territori i Sostenibilitat, estableix que correspon a la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural exercir les competències que corresponen al Departament com a òrgan ambiental en matèria d'avaluació ambiental de plans i programes.

D'acord amb els fets i els fonaments de dret exposats anteriorment,
Resolc:

—1 Formular la declaració ambiental estratègica del Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou amb caràcter favorable, amb el benentès que les actuacions de restauració ambiental i ordenació de l'àmbit dels Prats de la Pineda es podran dur a terme indistintament mitjançant un pla especial urbanístic, un pla especial de protecció del medi natural i del paisatge o un/s projecte/s que promourà el Departament de Territori i Sostenibilitat amb la col·laboració dels agents implicats en l'àmbit.

—2 Establir que la Comissió mixta de seguiment ambiental del PDU ha de reunir-se amb una periodicitat mínima anual, una vegada constituïda abans de l'inici dels instruments de desenvolupament i execució previstos pel PDU.

En el marc del seguiment ambiental caldrà redactar un Pla de compensació ambiental que contempli i descriuï totes les mesures compensatòries previstes pel PDU, i les relacioni amb els impactes residuals identificats durant el procés d'avaluació ambiental. A més, el Pla de compensació ambiental haurà de recollir:

- Els aspectes indicats al punt c) i d) de l'apartat Aspectes estratègics i de context determinats durant el procés d'avaluació ambiental, de l'informe proposta.

- Les actuacions de restauració ambiental i ordenació de l'àmbit dels Prats de la Pineda.

Així mateix, en particular caldrà posar especial atenció en el seguiment de l'efectivitat de les mesures en l'àmbit del CRT relacionades amb els impactes residuals generats a l'àmbit dels Prats de la Pineda per, si escau, proposar-hi mesures addicionals.

—3 Indicar que cal donar compliment als requeriments de publicitat establerts en l'article 28 de la Llei 6/2009, del 28 d'abril, i en l'article 26 de la Llei 21/2013, de 9 de desembre.

—4 Notificar aquesta Resolució a la Comissió Territorial d'Urbanisme de Tarragona i a la Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme, i publicar-la al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya i al web del Departament de Territori i Sostenibilitat.

Contra aquesta Resolució no es pot interposar cap recurs, sens perjudici dels que siguin procedents en via judicial contra la disposició de caràcter general que hagi aprovat el Pla, o bé sens perjudici dels que siguin procedents en via administrativa contra l'acte d'aprovació, de conformitat amb l'article 25 de la Llei 21/2013, de 9 de desembre.

D'acord amb l'article 27 de la Llei 21/2013, de 9 de desembre, la declaració ambiental estratègica perd la vigència i deixa de produir els efectes que li són propis si, una vegada publicada en el Diari Oficial de la

Generalitat de Catalunya, no s'ha aprovat el Pla en el termini màxim de dos anys des que es publiqui.
Barcelona, 22 de desembre de 2016

Ferran Miralles i Sabadell

Director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural”

GEPEC ha sol·licitat d'aquest Tribunal que sigui declarada la nul·litat de ple dret del Pla director impugnat (en endavant, PDU-CRT).

El DTS, com a part demandada, ha sol·licitat la íntegra desestimació de la demanda. I el mateix han demanat els codemandats MEDITERRÁNEA BEACH & GOLF COMMUNITY, S.A (MBGC) i CONSORCI INTERMUNICIPAL DE SALOU, VILA-SECA I LA GENERALITAT DE CATALUNYA, PER A LA GESTIÓ DEL CENTRE RECREATIU I TURÍSTIC (en endavant, CCRT). Dit, això, no sense afegir que a través del primer fonament jurídic del seu escrit de contestació, MBGC ha sostingut la inadmissibilitat del present recurs en mèrits dels art. 69.b) i 45.2d) LJCA.

La codemandada PORT AVENTURA ENTERTAINMENT, S.A no ha contestat la demanda ni ha presentat conclusions.

S'escau afegir que és aplicable al cas el text refós de 2010 de la Llei d'Urbanisme (TRLU), modificat per la Llei 3/2012, de 22 de febrer, junt amb el Decret 305/2006, de 18 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei d'urbanisme (RU), així com el Text Refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre.

Per últim, assenyalar que els extrems de la controvèrsia -sobre els quals aquest Tribunal s'haurà de pronunciar- són els que segueixen:

- 1: Admissibilitat o inadmissibilitat del present recurs contenciós administratiu
- 2: Eventual vulneració del principi constitucional d'autonomia local.
- 3: Compliment o incompliment del planejament territorial i del planejament urbanístic
- 4: Eventual vulneració de la normativa sectorial sobre prevenció del risc químic i del règim jurídic de les zones verdes i els equipaments públics.
- 5: Vulneració o no del Catàleg de paisatge del Camp de Tarragona.
- 6: Hipotètica contravenció del marc de protecció dels espais naturals.
- 7: Possibles mancances de la declaració ambiental estratègica del PDU.
- 8: Adequació o no del PDU-CRT al planejament territorial sectorial sobre carreteres i a la normativa sectorial sobre mobilitat sostenible.
- 9: Possible omisió de determinats informes sectorials.
- 10: Grau de suficiència d'alguns serveis urbanístics bàsics.
- 11: Grau de suficiència de les mesures de mitigació del canvi climàtic.
- 12: Grau de motivació de l'interès general del PDU.

13: Justificació, o no, de la viabilitat econòmica del Pla.

SEGON: Sobre l'admissibilitat del present recurs contenciós administratiu

MBGC ha sostingut que el present recurs hauria de ser declarat inadmissible en no haver satisfet GEPEC el requisit de procedibilitat que preveu l'art. 45.2.d) LJCA; precepte, aquest, segons el qual, amb l'escrit d'interposició del recurs contenciós administratiu és preceptiu que les persones jurídiques - públiques i privades- presentin:

“El documento o documentos que acrediten el cumplimiento de los requisitos exigidos para entablar acciones las personas jurídicas con arreglo a las normas o estatutos que les sean de aplicación, salvo que se hubieran incorporado o insertado en lo pertinente dentro del cuerpo del documento mencionado en la letra a) de este mismo apartado.”

Es tracta d'un requisit l'incompliment del qual porta aparellada la inadmissibilitat del recurs, de conformitat amb l'art. 69.b) LJCA [La sentencia declarará la inadmisibilidad del recurso o de alguna de las pretensiones en los casos siguientes: (...) b) Que se hubiera interpuesto por persona incapaz, no debidamente representada o no legitimada].

Succeeix, però, que en el present supòsit l'actora ha donat compliment al requisit de l'art. 45.2.d) LJCA.

Amb l'escrit d'interposició presentat en data 17 de febrer de 2017 GEPEC adjuntà un certificat de l'entitat que acreditava que la seva Junta directiva havia acordat en data 8 de febrer de 2017 exercitar la present acció. I amb l'escrit de conclusions aportà els estatuts de l'entitat, l'art. 28.d) dels quals atribueix a la susdita Junta la *direcció i govern de l'associació*, així com *l'administració dels seus interessos en tots els seus aspectes*.

D'altra banda, els art. 25 i 26 del estatuts de l'associació regulen les atribucions de l'assemblea general i cap d'elles compren facultats susceptibles d'encabir l'exercici excoent o en monopoli d'accions en seu judicial.

Haurem, doncs, de concloure que, malgrat el silenci dels estatuts de GEPEC envers l'exercici (en aquests mateixos termes) d'accions en via administrativa o judicial, la possibilitat d'interposar-les (que en cap cas li podria ser negada a un a entitat legalment constituïda) havia de trobar suport més que suficient en les previsions de l'art. 28.d) dels estatuts socials què hem portat a col·lació.

Per tot això, haurem de rebutjar l'excepció d'inadmissibilitat invocada en solitari per MBGC.

TERCER: La posició de les parts pel que fa a la resta d'extremes controvertits

La pluralitat de parts que han intervingut en aquest procés i l'extensió considerable dels respectius escrits (especialment el de l'actora, amb 135 pàgines) obligarà aquest Tribunal a modificar el seu mètode de treball.

A fi i efecte de deixar constància dels arguments dels uns i dels altres, tot seguit transcriurem bona part de l'escrit de contestació a la demanda presentat per la defensa lletrada del DTS, sens perjudici de fer algun intercalat afegit (en cursiva) amb indicacions de les altres demandades. I ho farem així perquè l'escrit de la defensa lletrada de la Generalitat condensa fidelment i amb bona sistemàtica, no només la pròpia posició (d'altra banda, prou representativa de la posició de la resta de demandats), sinó també -i de forma prou detallada- la posició de l'entitat actora en tots els extrems del debat.

L'escrit, en allò que importa, diu així:

“IV.- INEXISTENT VULNERACIÓ DE L'AUTONOMIA MUNICIPAL

Com a primer motiu del recurs, la demanda al·lega que l'aprovació del PDU impugnat vulneraria el principi constitucional de l'autonomia municipal perquè, al seu entendre, durant la tramitació d'aquell els Ajuntaments directament afectats, els dels municipis de Vila-seca i Salou, haurien tingut una intervenció insuficient, que s'hauria limitat, segons diu, als respectius terminis d'audiència atorgats als esmentats Ajuntaments en l'inici de l'elaboració del pla i en l'inici de l'avaluació ambiental, així com després dels corresponents períodes d'informació pública posteriors a les dues aprovacions inicials del pla director. La recurrent considera que faltaria un tràmit específic d'impuls o d'emissió d'un informe “qualificat” municipal o bé un mecanisme específic de resolució de controvèrsies entre l'Administració autonòmica promotora del pla i els Ajuntaments compresos a l'àmbit territorial d'aquest.

En relació amb això, l'actora invoca la Interlocutòria 184/2015, de 3 de novembre, del Tribunal Constitucional, referida als anomenats Plans de modernització previstos a l'article 15 de la Llei canària 6/2009, de 6 de maig, de mesures urgents en matèria d'ordenació territorial per a la dinamització sectorial i l'ordenació del turisme (BOE de 1-6-2009). Segons al·lega l'actora, la referida Interlocutòria del TC hauria considerat conforme amb la Constitució l'esmentada figura de planejament perquè en la seva tramitació s'atorgaria un tràmit qualificat als municipis afectats, concretament un mecanisme específic de resolució de discrepàncies, a banda del tràmit d'audiència, en virtut de la remissió que efectua l'art. 15.1 citat a l'article 11 del Decret Legislatiu 1/2000, de 8 de maig, pel qual s'aprova el Text Refós de les Lleis d'ordenació del Territori de Canàries i d'Espais Naturals de Canàries.

Així, la part actora conclou que l'absència d'un tràmit similar en l'aprovació del PDU impugnat atemptaria contra el principi d'autonomia municipal proclamat als articles 137 i 140 de la CE i fins i tot sosté la procedència del plantejament d'una qüestió d'inconstitucionalitat contra l'article 83 del TRLU, per considerar que aquest seria contrari a l'esmentat principi constitucional en no preveure un tràmit qualificat de deliberació i acord entre la Generalitat de Catalunya i els Ajuntaments per a l'aprovació d'aquesta tipologia concreta de plans directores urbanístics (els de delimitació i ordenació de sectors d'interès

supramunicipal), sinó que en aquests s'aplicaria únicament el mateix tràmit d'audiència dels Ajuntaments afectats que està previst per a tots els plans directores urbanístics a l'article 83 del TRLU.

El plantejament de la recurrent, però, no pot ser acceptat en absolut. D'entrada, cal destacar que l'actora no assenyalava ni concreta cap determinació del PDU impugnat que resulti contrària a l'interès públic local gestionat pels Ajuntaments de Vila-seca i Salou, com tampoc no indica l'existència de cap conflicte entre l'interès públic supramunicipal i els interessos públics locals en el PDU impugnat, o bé quines serien les reivindicacions, exigències o al·legacions dels Ajuntaments de Vila-seca i Salou que haurien estat ignorades, menystingudes o desateses en l'elaboració, tramitació i aprovació del PDU per l'Administració autonòmica.

De fet, ha succeït tot el contrari. En efecte, els Ajuntaments de Vila-seca i Salou han tingut la possibilitat d'exposar i defensar la seva posició en relació als respectius interessos públics locals afectats pel PDU en reiterades ocasions al llarg de la tramitació del PDU: ambdós Ajuntaments van presentar sengles informes després de la primera aprovació inicial del PDU (en dates 28 i 29 de desembre de 2015) i després de la segona aprovació inicial (en dates 28 i 31 d'octubre de 2016) i el Consorci del CRT, del qual formen part els Ajuntaments de Vila-seca i Salou, junt amb l'Administració de la Generalitat de Catalunya², va informar, amb caràcter preceptiu i vinculant, abans de la primera i de la segona aprovació inicial, així com abans de l'aprovació definitiva del PDU, formulant en tots els casos determinades recomanacions, consideracions i suggeriments. Igualment, les al·legacions, observacions i reivindicacions plantejades pels Ajuntaments de Vila-seca i Salou, tant directament com a través del Consorci del CRT, han estat valorades i contestades de forma motivada per l'Administració autonòmica que promou el PDU i, encara més, en la seva pràctica totalitat estimades i degudament incorporades en el document final aprovat definitivament.

Així resulta de l'informe tècnic emès pels redactors del pla en resposta als diversos informes sectorials i al·legacions rebuts al llarg de la tramitació del PDU (Annex 8, "Informe de Participació", de la documentació de l'aprovació definitiva), en el qual s'analitzen i es valoren també les al·legacions formulades pels Ajuntaments de Vila-seca i Salou. En concret, a l'apartat 3.3 de l'informe, titulat "Escrips dels ens locals inclosos en l'àmbit del PDU", es dona una resposta motivada a les al·legacions dels esmentats Ajuntaments i s'indiquen les esmenes que s'han incorporat al pla com a conseqüència de l'estimació de moltes de les referides al·legacions.

Igualment, l'informe emès pel Consorci del CRT de Vila-seca i Salou amb caràcter previ a l'aprovació definitiva, de data 28-12-2016, es pronuncia expressament en sentit favorable al PDU, segons l'acord aprovat per la seva Junta de Direcció en data 28-12-2016, i l'informe de data 27-12-2016 emès pels serveis tècnics i jurídics del Consorci, adjuntat a l'acord esmentat de la Junta de Direcció, conclou que el PDU que es proposa aprovar definitivament, amb les esmenes i modificacions incorporades al llarg de la seva tramitació, dona una solució correcta, raonable i satisfactòria a tots els diferents aspectes que havien estat qüestionats pel Consorci en els seus informes anteriors.

Per tant, en el cas concret que ens ocupa, no s'ha produït cap conflicte entre l'interès públic local dels municipis en l'àmbit territorial dels quals es desenvolupa l'actuació projectada pel PDU i l'interès públic supramunicipal gestionat per l'Administració autonòmica a qui correspon l'aprovació del PDU. De fet, cap dels dos Ajuntaments afectats no ha interposat cap recurs contra el PDU i, ans al contrari, el Consorci del CRT de

Vila-seca i Salou s'ha personat en el present recurs com a part codemandada i, per tant, en defensa del PDU impugnat.

Conseqüentment, no pot considerar-se que el concret PDU impugnat hagi incorregut en cap tipus de vulneració de l'autonomia municipal. És per això que resulta completament improcedent qüestionar la conformitat amb el principi constitucional d'autonomia municipal de les normes legals que emparen el PDU impugnat i, en particular, de l'article 83 del TRLU, com pretén la recurrent. S'escau recordar que, d'acord amb l'article 163 de la Constitució i l'article 35 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, el plantejament d'una qüestió d'inconstitucionalitat en el curs d'un procediment judicial únicament és viable quan els dubtes de constitucionalitat que sorgeixin facin referència a una norma de rang legal de la validesa de la qual depengui la decisió del plet, la qual cosa comporta la necessitat de

que existeixi un nexa o un vincle causal entre la suposada disconformitat amb la Constitució de la norma de rang legal qüestionada i la pretesa disconformitat a dret de l'acte impugnat. En el cas que ens ocupa, però, no pot existir cap dubte de la plena conformitat amb el principi d'autonomia municipal del PDU objecte del recurs, d'acord amb el que hem exposat, de manera que resulta completament superflu i improcedent el plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat que pretén la part actora.

En qualsevol cas, cal tenir present que el PDU aquí impugnat constitueix una figura de planejament urbanístic específica i singular dins del gènere dels plans directors urbanístics i fins tot dins de la modalitat dels plans directors urbanístics de sectors d'interès supramunicipal, ja que tant en els seus aspectes substantius com en els aspectes formals té empara específic en una norma legal especial, la Llei 6/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989, de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiments de normes en matèria de tributació, comerç i joc.

Precisament, l'esmentada llei especial estableix una norma de procediment específica per al concret PDU que ens ocupa. L'article 2 de la Llei 6/2014 introdueix dues disposicions addicionals en la Llei 2/1989 i, precisament, la nova Disposició addicional segona introduïda per la Llei 6/2014, al seu apartat 4, determina que l'aprovació inicial i la definitiva del pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou requereixen l'informe previ favorable del Consorci del CRT esmentat. Això significa, que els informes del Consorci del CRT de Vila-seca i Salou previs a les aprovacions inicial i definitiva del Pla director urbanístic tenen caràcter preceptiu i vinculant per a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, a qui correspon l'aprovació del Pla.

S'escau recordar que el Consorci del CRT de Vila-seca i Salou està format per l'Ajuntament de Vila-seca, l'Ajuntament de Salou i l'Administració de la Generalitat de Catalunya, tal com estableix l'article 2 dels seus Estatuts (la versió actualment vigent està publicada al BOP de Tarragona de data 27-10-2015). A més, el Consorci del CRT esmentat té delegades les competències urbanístiques –entre altres– dels Ajuntaments de Vila-seca i Salou en l'àmbit del CRT (art. 8 dels Estatuts). D'altra banda, la composició de la Junta de Direcció del Consorci, que és el principal òrgan de govern i administració d'aquest, està formada per dos membres en representació de l'Administració de la Generalitat i quatre membres en representació de cada un dels dos Ajuntaments que la integren, tal com determina l'article 22 dels Estatuts, de manera que la representació dels dos Ajuntaments és majoritària en el si de la Junta de Direcció del Consorci del CRT. Per tot plegat, es pot afirmar que, en el cas del CRT, el Consorci actua també i de manera preponderant en defensa dels interessos públics locals corresponents als Ajuntaments de Vila-seca i Salou.

Així, doncs, els informes preceptius i vinculants del Consorci del CRT de Vila-seca i Salou exigits per la Disposició addicional segona, apartat 4, de la Llei 2/1989, introduïda per la Llei 6/2014, constitueixen un mecanisme qualificat d'intervenció dels municipis directament afectats en l'aprovació del PDU de reordenació del CRT esmentat, que garanteix l'efectiva presa en consideració dels interessos públics locals la gestió dels quals està encomanada als indicats Ajuntaments. Així mateix, constitueix també un mecanisme eficaç de resolució de discrepàncies entre els indicats Ajuntaments i l'Administració autonòmica, donada la composició de l'òrgan de govern i administració del Consorci del CRT, que ja hem vist.

Sense perjudici de tot l'anterior, cal insistir que el PDU impugnat és un pla urbanístic de caràcter i abast netament supramunicipal, tant perquè el seu àmbit territorial engloba terrenys compresos en dos municipis diferents, com perquè proposa una actuació urbanística de rellevància territorial i estratègica que clarament depassa l'àmbit estricte d'interessos de les entitats locals en el territori de les quals s'ha d'implantar tal actuació. Així resulta, en particular, dels objectius generals del Pla exposats en la Memòria de l'ordenació. En definitiva, doncs, els interessos públics que justifiquen l'aprovació del PDU impugnat són clarament supralocals i l'actuació proposada incideix en l'interès general de tota la Comunitat Autònoma.

En relació amb això, s'escau recordar que, d'acord amb la jurisprudència consolidada, “la autonomía no se garantiza por la Constitución, como es obvio, para incidir de forma negativa sobre los intereses generales de la nación o en otros intereses generales distintos de los propios de la entidad local”, por lo que, “partiendo de la base de que <<en la relación entre el interés local y el interés supralocal es claramente predominante este último>> -Sentencia del Tribunal Constitucional 170/1989, de 19 de octubre- queda perfectamente justificado que, en el aspecto temporal, la decisión autonómica se produzca con posterioridad a la municipal y que, en el aspecto sustantivo, aquélla haya de contemplar el plan no sólo en sus aspectos reglados sino

también en los discrecionales que por su conexión con intereses supralocales hayan de ser valorados para asegurar una coherencia presidida por la prevalencia de tales intereses superiores” (Sentència del Tribunal Suprem, Sala Contenciosa Administrativa, Secció 5a, de 18 de maig de 1992; la negreta és pròpia).

Així mateix, en relació específicament a un pla urbanístic autonòmic de naturalesa supramunicipal, concretament un Pla director urbanístic, la Sentència del Tribunal Suprem (Sala Contenciosa Administrativa, Secció 5a) de 7 de març de 2014 (cassació núm. 3612/2011) estableix la possibilitat d'imposar límits a l'autonomia local, en els termes següents:

“Desde la perspectiva propiamente constitucional, existen también límites a la autonomía local. Tales límites, desde una perspectiva sustancial, aparecen fundados en la necesidad de preservar intereses de rango supramunicipal. Ahora bien, en tal caso las exigencias derivadas del principio constitucional de la autonomía local requieren igualmente la observancia de ciertas exigencias formales.

No ignora el recurso la exigencia de tales límites, derivados de la exigencia de proteger los intereses indicados, porque recoge la jurisprudencia que esta Sala tiene elaborada a propósito del alcance de la fiscalización que las autoridades administrativas supramunicipales pueden ejercer con motivo de la aprobación definitiva de los instrumentos de planeamiento, que se fundamenta en el expresado criterio.

Pues bien, siendo ello así, la naturaleza supramunicipal de las determinaciones controvertidas figura explícitamente reconocida en la memoria del plan , que se refiere a la necesidad de evitar la continuación indefinida de la ocupación urbana del territorio situado en la base de la Sierra de Rodes y su entorno, puesto que dicho ámbito configura el corredor natural entre los espacios naturales del Cap de Creus y el macizo de l'Albera y Els Aiguamols de l'Empordà, y la actuación de la Generalitat está basada en los principios de sostenibilidad, funcionalidad y solidaridad. En definitiva, los objetivos generales y particulares del Plan Director ponen de manifiesto el interés supralocal de la actuación en su conjunto.

Por lo que, desde la perspectiva sustantiva antes apuntada, no hay nada que objetar. No bastaría sin embargo con apelar a ello para entender de este modo satisfechas todas las exigencias dimanantes del reconocimiento constitucional del principio de la autonomía local. Porque dicho principio comporta asimismo la necesidad de observar ciertas exigencias desde un punto de vista formal, como antes indicamos. Hemos de determinar, por tanto, si éstas han sido también observadas realmente, en el supuesto de autos.

Pues bien, cumple señalar que tales exigencias han quedado igualmente atendidas, en el supuesto sometido a nuestra consideración. Los límites a la autonomía local se han ajustado a los cauces constitucionalmente requeridos y desarrollados después por la normativa estatal sobre régimen local.

Como límite al ejercicio de las competencias municipales propias ejercitadas en desarrollo de dicha autonomía, se contempla el principio de coordinación (artículos 7.2 y 10 de la Ley 7/1985), cuya constitucionalidad ha sido reconocida por la jurisprudencia (por todas, la Sentencia 214/1989); si bien la coordinación ha de ejercerse en la forma igualmente establecida por dicha normativa (Ley 7/1985), de tal manera que, por un lado, ha de exteriorizarse por medio de la aprobación de los planes correspondientes (artículo 59) y, por otro lado, ha de darse además cauce a la intervención de los propios municipios en los procedimientos de aprobación de tales planes (artículo 58.2).” (FD 5è; la negreta és parcialment nostra i en part de la Sentència).

És a dir, d'acord amb la jurisprudència, la possibilitat d'imposar límits a l'autonomia municipal mitjançant l'aprovació per part de la Comunitat Autònoma d'un pla urbanístic autonòmic de naturalesa supramunicipal està supeditada a una doble exigència, substantiva y formal: des del punt de vista substantiu, s'exigeix que els límits es justifiquin per la necessitat de preservar interessos supramunicipals; y des del punt de vista formal, s'exigeix respecte al principi de coordinació entre les Administracions públiques, que en aquest cas comporta la necessària participació del municipi en el procediment d'aprovació del pla autonòmic.

Aplicant l'anterior jurisprudència al cas que ens ocupa, podem afirmar que les indicades exigències substantives i formals han estat plenament respectades, de manera que no s'ha produït cap vulneració de l'autonomia municipal com pretén la recurrent. Així, des del punt de vista substantiu, ja hem assenyalat anteriorment que l'actuació que proposa el pla, per la seva rellevància territorial i estratègica per al conjunt de Catalunya, respon de forma inqüestionable a interessos públics supramunicipals. I des del punt

de vista formal, també hem vist que en aquest cas es garanteix plenament la participació efectiva i rellevant dels municipis afectats per l'àmbit territorial del PDU en el procediment d'aprovació d'aquest.

Per tant, aquest primer motiu del recurs ha de decaure necessàriament.

V.- PLENA COHERÈNCIA DEL PDU IMPUGNAT AMB LES DETERMINACIONS DEL PLA TERRITORIAL PARCIAL DEL CAMP DE TARRAGONA

Al·lega l'actora que el PDU impugnat no seria compatible amb el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona (PTPCT, en endavant), al·legació que argumenta amb determinades discrepàncies concretes que, al seu entendre, es donarien entre una i altra figura de planejament. Abans d'examinar les suposades discrepàncies adduïdes per l'actora, és convenient recordar quines són les determinacions del PTPCT en relació amb l'àmbit que ens ocupa.

El PTPCT va ser aprovat definitivament per acord del Govern de la Generalitat de data 12-1-2010 (DOGC núm. 5559, de data 3-2-2010). L'ordenació establerta pel PTPCT per a l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou es troba recollida al plànol d'informació I.07 del PDU impugnat, que és reproducció del plànol d'ordenació del PTPCT "Espais oberts, estratègies d'assentaments, i actuacions d'infraestructures. Tarragonès i àmbit central" (consultable a la pàgina web del Departament de Territori i Sostenibilitat:

http://territori.gencat.cat/web/.content/home/01_departament/plans/plans_territorials/plans_territorials_parcial/ aprovats/ptp_del_camp_de_tarragona/documentacio_i_planols/ad_tarragones_ambitcentral.pdf).

D'acord amb l'esmentat plànol, el PTPCT reconeix com a àrees especialitzades i, per tant, dins del sistema d'assentaments urbans, els antics subsector 1, la Rambla del Parc (àrea especialitzada d'ús comercial, lúdic i terciari), i subsector 2 (d'ús comercial, lúdic i terciari en la part situada al nord de l'autovia C-31B i d'ús residencial en la part situada al sud de l'autovia), però també inclou en la categoria d'àrees especialitzades el parc d'atraccions de Port Aventura (d'ús comercial, lúdic i terciari) i bona part dels terrenys classificats com a sòl no urbanitzable situats al sud de l'autovia C-31B (com a espais lliures interns dins de l'àrea especialitzada d'ús comercial, lúdic i terciari). D'altra banda, inclou dins del sistema d'espais oberts la resta de terrenys classificats com a sòl no urbanitzable situats al nord de l'autovia C-31B, amb la categoria de sòl de protecció preventiva, així com l'àmbit corresponent a l'espai PEIN de la Sèquia Major, situada al sud-est del CRT, amb la categoria de sòl de protecció especial. Igualment, a la part sud-est del CRT, abastant tant l'espai de la Sèquia Major com els terrenys que l'envolten (inclosos en la categoria d'àrea especialitzada d'ús comercial, lúdic i terciari), així com sobre els terrenys confrontants de la Pineda (fora del CRT), el PTPCT preveu una estratègia de "condició zones verdes", que es troba regulada a l'article 2.16.4 de les normes d'ordenació territorial del PTPCT (publicades al DOGC núm. 5559, de data 3-2-2010).

Doncs bé, en primer lloc, l'actora considera que el PDU impugnat contravé la previsió del PTPCT de formulació d'un Pla director urbanístic de l'àmbit central del Camp de Tarragona, continguda a l'article 5.2. de les normes d'ordenació territorial del PTPCT. Com diu el propi article 5.2 citat, al seu apartat 2, la iniciativa de la formulació de l'esmentat Pla director urbanístic de l'àmbit central del Camp de Tarragona va ser adoptada per resolució del conseller de Política Territorial i Obres Públiques (actualment, de Territori i Sostenibilitat) amb anterioritat al PTPCT, de manera que aquest es limita a mantenir la iniciativa d'aquest pla director urbanístic³. Segons la recurrent, el pla director urbanístic de l'àmbit central del Camp de Tarragona "no s'ha impulsat" i retreu al PDU aquí impugnat no haver justificat en la memòria d'ordenació la inexistència del primer, ja que considera que aquest havia de resoldre aspectes especialment conflictius que apareixen al PDU impugnat, com les afectacions derivades del risc químic industrial.

Enfront de les anteriors al·legacions cal respondre que l'aprovació del PDU de reordenació del CRT de Vila-seca i Salou sense que prèviament s'hagi aprovat definitivament el pla director urbanístic de l'àmbit central del Camp de Tarragona no suposa cap incompliment del PTPCT. En efecte, aquest no condiciona en absolut el desenvolupament de noves actuacions d'interès territorial o la creació de noves àrees d'activitat econòmica en els municipis compresos a l'àmbit del referit pla director urbanístic de l'àmbit central del Camp de Tarragona a la prèvia aprovació d'aquest. Així mateix, els dos únics objectius que assenyala l'apartat 3 de l'article 5.2. de les normes d'ordenació territorial del PTPCT per al referit pla director no afecten en absolut al PDU objecte de recurs ni en general al CRT de Vila-seca i Salou. En

definitiva, el PDU impugnat té per objecte una actuació singular específica que és completament independent de la formulació i aprovació d'aquell altre pla director urbanístic, el qual tindria un àmbit i un abast molt més gran i més general, de manera que l'aprovació del pla director urbanístic de l'àmbit central del Camp de Tarragona no és una condició necessària per a l'aprovació del PDU de reordenació del CRT de Vila-seca i Salou que ens ocupa. Per tant, no pot apreciar-se cap infracció del PTPCT per aquest motiu.

3 Val a dir que el referit pla director urbanístic de l'àmbit central del Camp de Tarragona va arribar a ésser aprovat inicialment en dates 21-4-2010 i 25-11-2010 per la Comissió Territorial d'Urbanisme de Tarragona, amb els subsegüents tràmits d'informació pública (DOGC de dates 20-5-2010 i 24-1-2011), si bé encara no ha completat la seva tramitació.

En segon lloc, afirma la recurrent que l'increment de sostre edificable que preveu el PDU impugnat al nou sector 1, CRT, així com la introducció d'uns usos no previstos anteriorment, hauria requerit la prèvia modificació del PTPCT, d'acord amb l'article 1.13 de les normes d'ordenació territorial del PTPCT.

Aquesta al·legació tampoc no pot ésser acceptada. El PDU impugnat no altera ni modifica cap determinació del PTPCT, de manera que no requeria la prèvia modificació d'aquest per poder ésser aprovat. Cal advertir que el PTPCT no regula els concrets usos possibles o admissibles dins dels assentaments urbans i, en concret, a les àrees especialitzades, més enllà de la distinció genèrica entre les àrees especialitzades d'ús residencial, les d'ús industrial o logístic, i les d'ús comercial, lúdic o terciari. Com tampoc el PTPCT no determina els aprofitaments urbanístics concrets que corresponen als diferents assentaments urbans que contempla, entre ells les àrees especialitzades.

A més a més, el PTPCT, a l'article 3.16.2 de les seves normes d'ordenació territorial, preveu la possibilitat de crear noves àrees específiques per a l'activitat econòmica sense necessitat de modificar el propi PTPCT. En concret, l'article 3.16.3 del PTPCT determina les vies per les quals es poden crear noves àrees d'activitat econòmica, entre les quals es preveu, a l'apartat e), la creació d'aquelles mitjançant la determinació en plans directores urbanístics, cas en el qual es trobaria el PDU objecte del recurs i la concreta àrea específica d'activitat econòmica que té per objecte (els tres nous sectors delimitats pel PDU). A més, tal com estableix expressament l'esmentat article 3.16.3.e) del PTPCT, la creació de noves àrees d'activitat econòmica mitjançant la seva determinació en plans directores urbanístics comporta el reconeixement del seu interès territorial, d'acord amb el que disposa l'article

1.14.8 de les pròpies normes d'ordenació territorial del PTPCT, per la qual cosa l'actuació prevista en el PDU impugnat també està emparada en el citat article 1.14 de les normes d'ordenació territorial del PTPCT com a actuació d'interès territorial no prevista en el PTPCT i que no es considera modificació d'aquest, tal com determina expressament l'apartat 1 de l'esmentat article 1.14. Ara bé, en tant que actuació directament emparada en el supòsit de l'article 3.16.3.e) de les normes d'ordenació territorial del PTPCT i no en el supòsit de l'article 3.16.3 d) de les mateixes normes, la creació d'aquesta nova àrea d'activitat econòmica que preveu el PDU impugnat no necessita subjectar-se al procediment previst a l'article 1.14 de les normes d'ordenació territorial del PTPCT.

En qualsevol cas, però, s'escau assenyalar que, en contra del que infundadament sosté la recurrent, el PDU impugnat sí que compleix els requisits establerts al citat article 1.14 del PTPCT. Així, respecte a l'apartat 2 d'aquest, cal precisar que el requisit de que en la documentació de l'actuació es continguin dades suficients per valorar "la solvència de l'operador" no s'exigeix en tot cas, sinó només "si s'escau", és a dir, en aquells casos en què sigui procedent. I en aquest cas no ho seria, perquè, d'acord amb la Llei 6/2014, de 10 de juny, la determinació de l'operador o operadors que han de portar a terme aquella actuació depèn d'un concurs públic per adjudicar les autoritzacions administratives per a les activitats de joc en el CRT, tal com preveu l'article 4 de la Llei 6/2014, autoritzacions que es limiten fins a un màxim de sis, d'acord amb la Disposició addicional primera de la Llei 6/2014, sense que l'esmentat concurs públic sigui previ a l'aprovació del PDU de reordenació del CRT objecte del recurs.

Quant a la resta de requisits previstos a l'article 1.14 de les normes d'ordenació territorial del PTPCT, en relació a l'apartat 2 cal assenyalar que els tres nous sectors delimitats pel PDU impugnat i, en particular, el sector 1, CTI, únic en el qual es podrà implantar el nou ús de joc i apostes, engloben terrenys que estaven classificats anteriorment en part com a sòl urbanitzable delimitat i en part com a sòl no urbanitzable, però quant a aquest últim, correspon exclusivament a la categoria de sòl de protecció preventiva del

PTPCT, sense incloure sòl de protecció territorial ni sòl de protecció especial. Així mateix, quant al requisit de l'apartat 3 del citat article 1.14, ja hem vist que, d'acord amb l'article 3.16.3.e) de les normes d'ordenació territorial del PTPCT, la creació d'aquesta nova àrea d'activitat econòmica a través d'un PDU comporta el reconeixement del seu interès territorial als efectes dels apartats 4, 6 i 8 de l'article 1.14 de les indicades normes. I quant a la tramitació exigible, en aquest supòsit és la pròpia d'un pla director urbanístic, sense perjudici de que en aquest cas la formulació del PDU impugnat va anar precedida per l'acord de la Comissió de Política Territorial i d'Urbanisme de Catalunya (anteriorment, Comissió d'Urbanisme de Catalunya) de data 29-7-2014, que reconeix i justifica expressament l'interès territorial de l'actuació objecte del PDU que es proposa formular, als efectes de l'apartat 5 de l'article 1.14 del PTPCT.

En definitiva, doncs, el PDU impugnat resulta plenament coherent amb el PTPCT, d'acord amb el que estableix l'article 13.2 del TRLU, sense que pugui apreciar-se cap dels pretesos incompliments adduïts per la recurrent, per la qual cosa aquest motiu del recurs també haurà de decaure.

(En aquest punt, el CCRT hauria insistit en la idea que el PDU-CRT troba la seva legitimitat màxima en la Llei 6/2014, de 10 de juny)

VI.- INEXISTENT VULNERACIÓ DE LA NORMATIVA SECTORIAL SOBRE CONTROL DELS RISCOS INHERENTS ALS ACCIDENTS GREUS EN QUÈ INTERVENEN SUBSTÀNCIES PERILLOSES. CONFORMITAT A DRET DELS SISTEMES D'ESPAIS LLIURES I D'EQUIPAMENTS AFECTATS PER LES FRANGES DE SEGURETAT DERIVADES DEL RISC QUÍMIC

La part actora sosté que el PDU impugnat és contrari a la legislació sectorial sobre el control dels riscos inherents als accidents greus en els quals intervenen substàncies perilloses (anomenats establiments "AG"), en concret pel que fa a les distàncies de seguretat respecte dels establiments industrials existents a l'est del CRT, a l'altra banda de la carretera TV-3148, en el polígon químic sud de Tarragona, els quals estan afectats per la legislació d'accidents greus.

Concretament, la recurrent considera que s'hauria vulnerat la referida normativa sectorial, en primer lloc, pel que fa al procediment, perquè segons aquella el PDU s'hauria aprovat sense disposar de la informació suficient proporcionada pels industrials sobre els riscos vinculats als establiments existents i sense un dictamen tècnic al respecte, tal com preveu l'article 14.3 del Reial Decret 840/2015, de 21 de setembre, pel qual s'aproven mesures de control dels riscos inherents als accidents greus en què intervinguin substàncies perilloses; i en segon lloc, perquè segons la recurrent el PDU preveu determinats equipaments i zones verdes que estarien afectats per les franges de seguretat respecte al risc químic derivat dels referits establiments industrials.

En relació amb això últim, l'actora considera que les restriccions i limitacions d'ús previstes a la normativa del PDU respecte als sistemes d'espais lliures públics i d'equipaments públics, en la part d'aquells afectada per les distàncies de seguretat del risc químic, comportarien un frau de llei, ja que, al seu entendre, pel que fa als espais lliures, els hi privarien de la seva funcionalitat pròpia, i quant als equipaments, considera que només serien aptes per a l'ús de serveis tècnics.

En definitiva, la recurrent al·lega que el PDU vulnera l'article 9.1 del TRLU quant a la directriu per al planejament urbanístic de preservació davant dels riscos naturals i tecnològics.

Cap d'aquestes al·legacions, però, no pot acceptar-se, sinó que, ans al contrari, les determinacions del PDU impugnat resulten plenament compatibles amb les limitacions derivades del risc químic que afecta l'àmbit del CRT, d'acord amb la normativa sectorial corresponent, tal com tot seguit passem a exposar.

1.- Compliment de les obligacions i les limitacions derivades de la normativa sectorial de control dels riscos inherents als accidents greus en què intervenen substàncies perilloses: compliment de les distàncies de seguretat respecte dels establiments industrials existents afectats per la legislació d'accidents greus:

En les proximitats del CRT de Vila-seca i Salou, a l'est d'aquest, concretament a l'altra banda de la carretera TV-3148, existeixen diferents establiments industrials afectats per la normativa sectorial específica en matèria d'accidents greus (establiments AG), en tant que en aquells es porten a terme processos industrials en els quals intervenen substàncies perilloses. Es tracta d'establiments ubicats a l'anomenat Polígon Químic

Sud de Tarragona (que abasta terrenys dels municipis de Tarragona, la Canonja i Vila-seca) i les hipòtesis accidentals dels quals determinen fonamentalment un risc de caràcter químic (núvol tòxic). Així, doncs, són establiments generadors de risc químic per manipulació de substàncies perilloses.

En conseqüència, en tant que el PDU impugnat preveu nous desenvolupaments urbanístics en una àrea propera als indicats establiments AG, li és d'aplicació la legislació sectorial de control dels riscos inherents als accidents greus en què intervenen substàncies perilloses, en particular en allò que fa referència a les distàncies exigibles respecte dels establiments AG existents per a la implantació de nous elements que es considerin vulnerables o molt vulnerables.

Concretament, a nivell europeu, aquesta normativa específica està encapçalada per la Directiva 2012/18/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de juliol de 2012, relativa al control dels riscos inherents als accidents greus en els quals intervinguin substàncies perilloses.

La transposició de la citada Directiva al nostre ordenament intern s'ha portat a terme, bàsicament, a través del Reial Decret 840/2015, de 21 de setembre, pel qual s'aproven mesures de control dels riscos inherents als accidents greus en els quals intervinguin substàncies perilloses.

D'acord amb l'article 14 del Reial Decret 840/2015 citat, la planificació de l'ús del sòl, tant territorial com urbanística, ha de tenir en compte els objectius de prevenció dels accidents greus i de limitació de llurs conseqüències mitjançant el control de les noves obres realitzades en les immediacions dels establiments. L'apartat 2 d'aquest article concreta que els instruments d'assignació o utilització del sòl han de tenir en compte la necessitat de mantenir les distàncies adequades entre, d'una banda, els establiments afectats pel risc d'accidents greus i, d'altra banda, les zones d'habitatge, les zones freqüentades pel públic, les àrees recreatives i, en la mesura que sigui possible, les grans vies de transport. Ara bé, ni aquest article ni cap altre del Reial Decret 840/2015 determina quines són les distàncies concretes que es consideren adequades, com tampoc no es fixen distàncies concretes en cap altra norma sectorial.

No existeixen, doncs, unes distàncies generals aplicables en tot cas, sinó que cal determinar cas per cas quines són les distàncies que es consideren adequades. A tal efecte, s'han d'aplicar els criteris que estableixen, d'una banda, la Resolució IRP/971/2010, de 31 de març, del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació de la Generalitat, per la qual es dona publicitat als criteris per a l'elaboració d'informes referents al control de la implantació de nous elements vulnerables compatibles amb la gestió dels riscos de protecció civil (DOGC núm. 5602, de data 7-4-2010). I, d'altra banda, la Instrucció SIE/8/2007, de 25 de juliol, de la Secretaria d'Indústria i Empresa (actual Departament d'Empresa i Coneixement), sobre els creixements urbans als voltants dels establiments afectats per la legislació d'accidents greus existents ("criteris per a l'elaboració de l'informe previst a l'article 83.5 del DL 1/2005, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya").

Així s'ha fet en relació al PDU objecte de recurs. Concretament, els informes sectorials emesos, respectivament, pel Departament d'Empresa i Ocupació i per la Direcció General de Protecció Civil al llarg de la tramitació del PDU i que consten a l'expedient determinen una sèrie de distàncies de seguretat que han de ser respectades en el sentit de que no es poden implantar nous elements vulnerables o molt vulnerables dins d'aquestes distàncies.

Així, el Departament d'Empresa i Ocupació segueix dos criteris per fixar les distàncies a respectar:

a) D'una banda, el criteri d'acceptació del risc individual, que s'ha de determinar individualment en relació a cada establiment AG existent i segons el qual l'àrea on es prevegin elements vulnerables o molt vulnerables (conceptes definits a la Instrucció 8/2007 abans citada, annex II) ha de tenir un risc inferior a un determinat valor (corba d'isorisc de 10 elevat a -6 víctimes *any).

b) D'altra banda, el criteri d'acceptació de les franges de seguretat. Aquestes franges comprenen una franja fixa, que es defineix amb una amplada de 75 m o 150 m des dels límits dels establiments en funció de si són establiments AG de nivell baix o alt respectivament, i unes franges variables en funció del tipus substàncies perilloses i de la seva ubicació dins l'establiment. Així, cal que l'àrea on es prevegin elements vulnerables o molt vulnerables estigui ubicada fora de les franges de seguretat dels establiments AG propers.

Doncs bé, en aplicació d'aquests criteris, el Departament d'Empresa i Ocupació, al seu darrer informe, de data 18-8-2016, informa favorablement el PDU que ens ocupa i, en particular, especifica:

a) Respecte al criteri del risc individual, actualment estan avaluats dos dels establiments AG pròxims al CRT i les respectives anàlisis quantitatives de risc (AQR) són compatibles amb les determinacions del PDU: respecte a l'establiment Covestro (abans Bayer Material Science SL), per tal com la corba d'isorisc que es fixa com a límit queda dintre del perímetre del propi establiment; i respecte a l'altre establiment, ERCROS 1 (antiga Aragonesas), el sector del PDU més proper, que és el sector 1, CTI, resulta compatible per tal com "la seva zona residencial delimita amb l'aresta de la corba isorisc abans esmentada, considerant els elements de la resta d'aquest sector com a elements no vulnerables"⁵. És a dir, que la corba d'isorisc corresponent als indicats establiments no afecta les zones edificables del sector 1 del PDU i les zones que queden compreses dins de l'àrea delimitada per la referida corba no inclouen elements vulnerables ni molt vulnerables.

b) Respecte al criteri de les franges de seguretat, l'informe considera que es respecta, ja que no es preveuen elements vulnerables ni molt vulnerables dins de les mateixes.

D'altra banda, la Direcció General de Protecció Civil aplica els criteris de control de la implantació de nous elements vulnerables compatibles amb la gestió dels riscos establerts a la referida Resolució IRP/971/2010, de 31 de març (DOGC núm. 5602, de data 7-4-2010). Conforme a aquesta, i tal com recullen els diferents informes emesos per la Direcció General de Protecció Civil durant la tramitació del PDU impugnat, es delimiten diferents zones d'afectació:

a) La zona d'indefensió envers l'autoprotecció (ZIEA), que és una franja de seguretat associada a hipòtesis d'accidents greus amb substàncies que poden generar núvols tòxics de gran abast i a l'interior de la qual no són viables les previsions de nous desenvolupaments urbanístics amb implantació d'edificacions residencials, àmbits de pública concurrència i àmbits d'oci en general (excepte usos industrials compatibles). Queda fixada a una distància de 500 metres a partir del perímetre dels establiments (si bé es pot reduir en determinats casos si s'apliquen mesures estructurals i de prevenció).

(Cal aclarir que al sector 1, CTI, no es preveu l'ús residencial, sinó que les zones edificables es destinen a usos hotelers, comercials, de lleure i de joc i apostes. Per tant, quan aquest informe parla de "la seva zona residencial" cal entendre "zona edificable")

b) La zona d'intensitat límit a l'exterior (ZILE), que correspon a la zona de major intensitat de perill. Al seu interior no són viables les previsions de desenvolupaments urbanístics amb implantació d'edificacions residencials, àmbits de pública concurrència i àmbits d'oci en general (excepte usos industrials compatibles). Aquesta zona només es determina per als establiments AG de nivell alt i la distància corresponent es fixa per a cada establiment. Que afectin l'àmbit del PDU impugnat, només hi ha les zones ILE de dos establiments (Ercros, SA o Vila-seca 2 i Clariant Ibérica SA).

c) La zona d'intervenció o zona de confinament general, que correspon a la zona en la qual les conseqüències dels accidents greus produeixen un nivell de danys que justifica l'aplicació immediata de mesures de protecció, en particular el confinament com a mesura d'autoprotecció general. En aquesta zona són viables nous desenvolupaments urbanístics amb implantació d'elements vulnerables, amb determinats límits de creixement màxim i sempre i quan s'adoptin mesures preventives i compensatòries per permetre l'avís a la població i l'aplicació de l'autoprotecció.

En aplicació dels indicats criteris, l'últim informe emès per la Direcció General de Protecció Civil, de data 5-9-2016, informa favorablement el PDU per tal com aquest no preveu la implantació de nous elements vulnerables dins les zones d'intensitat límit a l'exterior i d'indefensió envers l'autoprotecció, si bé fa certes observacions o recomanacions, les quals van ser plenament recollides al PDU aprovat definitivament.

Així, la part del sector 1, CTI, que queda afectada per la ZILE i per la ZIEA es destina a sistemes d'espais lliures públics (clau SV) i d'equipaments (clau SE). D'acord amb l'apartat 4.6.1 de la Resolució IRP/971/2010, de 31 de març (DOGC núm. 5602, de data 7-4-2010), l'admissió de la implantació de zones verdes i de lleure dins de les referides zones està subjecta al compliment de determinats requisits, que s'indicaven a l'esmentat informe de la Direcció General de Protecció Civil de data 5-9-2016. Doncs bé, tots aquests condicionants han estat recollits a l'article 149 de la normativa del PDU, que regula el sistema

d'espais lliures del sector 1, mitjançant l'afegit d'un nou apartat 5. Concretament, l'article 149.5 de la normativa del PDU aprovat definitivament estableix:

5. Els sòls qualificats d'espais lliures afectats pel risc químic en establiments industrials, compliran amb el condicionants específics següents, d'acord amb el punt 4.6 de la resolució IRP/971/2010: a) El disseny d'aquests espais ha d'evitar que el seu ús quotidià generi condicions de pública concurrència que alhora puguin suposar afectacions col·lectives en cas d'emergència per risc químic en instal·lacions que manipulen substàncies perilloses. Així, el disseny ha de preveure que no se supera la xifra de 500 persones en aquests àmbits i que hi ha condicions estructurals que generen baixa densitat de població. Els dissenys han de preveure la utilització de recursos com ara zones d'arbrat i jardins no transitables, llacs o masses d'aigua, o d'altres similars, per a assegurar que es dona compliment als valors anteriors.

b) Les zones no s'han de destinar ni total ni parcialment a la població especialment vulnerable com són els infants, la gent gran i les persones amb mobilitat reduïda o similars (com malalts crònics, entre d'altres). Per tant, no s'han de preveure parcs infantils ni àrees de jocs.

c) No es poden realitzar activitats, ni puntuals ni permanents, que suposin la pública concurrència com ara: fires, exposicions, activitats esportives, concerts, zones de pícnic o zones d'acampada, entre d'altres.

Amb els indicats condicionants s'assegura la compatibilitat dels usos dels espais lliures públics afectats pel risc químic amb la gestió d'aquest risc, en tant que s'evita la implantació d'elements vulnerables o molt vulnerables en aquells.

Igualment, als apartats 2 i 3 de l'article 150 de la normativa del PDU, sobre les condicions particulars del sistema d'equipaments en el sector 1, també recullen els condicionants assenyalats al referit informe de la Direcció General de Protecció Civil de data 5-9-2016, així com en d'altres anteriors, en els termes següents:

2. Els usos i edificacions admeses seran de caràcter tou sense edificabilitats elevades i integrats en el parc, amb una edificabilitat màxima de 0,3 m²st/m². La concreció d'usos, de les activitats i de la volumetria a implantar en els sòls qualificats de sistema d'equipaments es concretaran mitjançant la tramitació del corresponent pla especial urbanístic, que donarà compliment a les determinacions de protecció civil sobre risc químic en establiments industrials recollides a la resolució IRP/971/2010. Es garantirà l'accés des de la via pública.

3. En els sòls d'equipaments que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses, s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial i resolució IRP/971/2010).

Igualment, l'article 37.4 de la normativa del PDU, dintre de la regulació general del sistema d'equipaments i per tant aplicable també als equipaments situats fora del sector 1, estableix similars condicionants d'ús:

4. En els sòls d'equipaments que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial).

Pel que fa a la zona d'intervenció o zona de confinament general, d'acord amb l'esmentat informe de la Direcció General de Protecció Civil de data 5-9-2016 i els informes precedents de la mateixa, tot l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou està inclòs en la zona d'intervenció⁶. Al respecte, els únics condicionants assenyalats a l'esmentat informe es refereixen a la necessitat de que s'instal·lin noves sirenes d'avís a la població que donin cobertura a les zones del CRT que actualment no resten cobertes amb les sirenes existents, junt amb la necessitat de que els Ajuntaments de Vila-seca i Salou elaborin els Plans d'actuació municipal, que són un tipus de plans de protecció civil municipals. Doncs bé, aquests condicionants han estat expressament recollits als apartats 4 i 5 de l'article 18 de la normativa del PDU.

Fora de l'àmbit del sector 1, CTI, les zones ZIEA i ZILE definides per la Direcció General de Protecció Civil només afecten, d'una banda, l'equipament existent a l'extrem nord del sector, a l'entorn del bé d'interès cultural de la Torre d'en Dolça, i d'altra banda, a una petita part del camp de golf existent a l'àmbit sud del CRT (al sud de l'autovia C-31B), concretament l'extrem nord-est del camp de golf. Tant l'esmentat equipament com el camp de golf es troben emplaçats en sòl no urbanitzable i, a més, ja són existents des de fa anys. El PDU impugnat no introdueix cap modificació en relació als mateixos, sinó que es limita a recollir i mantenir l'ordenació establerta pel planejament urbanístic anterior. Conseqüentment, el PDU no comporta cap nova actuació urbanística respecte a aquests dos usos preexistents que comporti una modificació substancial del risc ni un increment dels elements vulnerables o de la població exposada al risc, de manera que el manteniment dels mateixos no pot considerar-se incompatible amb la gestió del risc químic. Precisament, tal com assenyala l'informe de la Direcció General de Protecció Civil de data 4-3-2015, "cal tenir en compte que l'objectiu d'aquests criteris [es refereix als criteris establerts a la resolució IRP/971/2010, sobre el control de la implantació de nous elements vulnerables compatibles amb la gestió dels riscos de protecció civil] és evitar la implantació de nous elements vulnerables en situació d'indefensió envers l'autoprotecció i, per tant, no s'apliquen sobre situacions ja existents" (la negreta és meua). Això a banda de que, com ja hem vist, per al sistema d'equipaments comunitaris en general, l'article 37.4 de la normativa del PDU estableix un condicionant específic per tal d'evitar la concurrència massiva de persones, a fi de no incrementar el risc amb l'augment d'elements vulnerables. Igualment, l'ús propi del camp de golf, en la petita part afectada per la zona de risc químic, tampoc no comporta la concurrència massiva de persones.

La recurrent al·lega que les referides zones d'afectació per risc químic ZILE i ZIEA també afectarien una part del parc temàtic d'atraccions de Port Aventura, que el PDU qualifica com a sistema d'equipament comunitat recreatiu (clau EPA) i de titularitat privada. Al respecte, s'escau deixar ben clar que el parc d'atraccions actualment existent no està afectat en absolut per cap de les zones de risc indicades, sinó que només una petita franja de terreny de sòl no urbanitzable actualment sense cap ús i en una posició totalment perimetral en el límit est del referit equipament, podria estar tangencialment afectada. Tanmateix, el PDU no preveu cap nova actuació, instal·lació ni edificació en aquesta reduïda franja perimetral, de manera que no comporta la implantació de nous elements vulnerables ni molt vulnerables ni resulta incompatible amb la protecció davant del risc químic.

Pel que fa a l'increment de sostre edificable que el PDU suposa per al sector 1, CTI7, això no resulta incompatible amb la gestió del risc químic, malgrat que pugui suposar un augment de la població exposada al risc dins de la zona d'intervenció o zona de confinament general, en contra del que infundadament sosté la recurrent. En relació amb això, la demanda es limita a transcriure el que manifesta l'informe tècnic annexat com a document 1 d'aquella, però aquest informe no justifica en absolut aquesta afirmació i, en particular, no justifica que l'augment de població derivat de l'increment de sostre edificable del sector 1 sobrepassi el valor màxim de població que es considera compatible amb l'assegurament de la capacitat de gestió dels escenaris d'accidents possibles, segons els criteris establerts al punt 4.5.1.2 de la Resolució IRP/971/2010. Per contra, les zones edificables del sector 1 se situen íntegrament fora de les zones ZILE i ZIEA, així com fora de les franges de seguretat i de les àrees de risc individual delimitades a l'entorn dels establiments AG existents, sense que la Direcció General de Protecció Civil hagi assenyalat, en cap dels informes emesos durant la tramitació del PDU, que l'augment de població derivat de l'increment del sostre edificable del sector 1 resulti incompatible amb la gestió del risc o la dificulti. Ans al contrari, l'informe de la Direcció General de Protecció Civil de data 5-9-2016 recorda que, d'acord amb el punt 4.5.1.1 de la Resolució IRP/971/2010, els sectors de desenvolupament urbanístics previstos a la zona d'intervenció o zona de confinament general es consideren compatibles sempre i quan s'instal·lin mitjans o sistemes d'avís a la població en cas d'emergència, com ara sirenes, a banda de la necessitat que els municipis revisin i actualitzin el seu pla d'actuació municipal per risc químic. Precisament, com ja hem dit, l'article 18 de la normativa del PDU, als seus apartats 4 i 5, ha introduït expressament aquests condicionants.

Finalment, pel que fa a les previsions de l'article 14.3 del Reial Decret 840/2015 abans citat, sobre la necessitat, en el moment d'adoptar les decisions urbanístiques, de suficient informació proporcionada pels industrials sobre els riscos vinculats als respectius establiments i d'un dictamen tècnic al respecte, en aquest cas s'ha complert plenament, en contra del que infundadament al·lega la recurrent. En efecte, la informació facilitada pels industrials ha estat en aquest cas proporcionada a través del Departament d'Empresa i Ocupació i de la Direcció General de Protecció Civil. Així, el Departament d'Empresa i Ocupació és el que disposa de les avaluacions de l'anàlisi quantitativa de risc (AQR) específiques dels

diferents establiments, que en el cas que ens ocupa havien efectuat dos dels establiments propers al CRT, tal com resulta dels informes emesos per l'esmentat Departament en dates 26-2-2015, 26-10-2015 i 18-8-2016. Igualment, la Direcció General de Protecció Civil ha utilitzat les dades de què disposa a partir de les avaluacions més recents dels diferents establiments existents, tal com assenyala al seu informe de data 4-3-2015. I respecte al dictamen tècnic sobre els riscos vinculats als establiments existents, l'Administració urbanística autora del PDU ha pogut comptar amb els informes sectorials específics del Departament d'Empresa i Ocupació esmentats, així com amb els informes de la Direcció General de Protecció Civil als que també ja ens hem referit, els quals constitueixen indubtablement dictàmens tècnics altament especialitzats sobre aquesta concreta matèria.

2.- Inexistència de frau de llei. Funcionalitat dels sistemes d'espais lliures i equipaments públics del sector 1, CTI:

A criteri de la recurrent, els condicionants d'ús imposats per als sòls d'espais lliures públics i d'equipaments que resten inclosos en les àrees o franges de seguretat per risc químic suposarien la pràctica impossibilitat d'utilització d'aquells sòls conforme a la destinació pròpia dels respectius sistemes, de manera que, segons aquella, no serien acceptables com a sistemes d'espais lliures i equipaments. En particular, pel que fa al sector 1, CTI, l'emplaçament previst dels espais lliures i equipaments públics, a la banda oriental del sector, on es troben afectats en gran part de la seva superfície per les indicades àrees i franges de seguretat, constituïria, segons la recurrent, un frau de llei, de manera que s'hauria de buscar un emplaçament alternatiu per als mateixos.

D'entrada, enfront de les incertes i errònies afirmacions de la demanda, cal puntualitzar que el sector 1, CTI, del PDU impugnat no té en absolut una edificabilitat pròpia d'una ciutat de 250.000 habitants, com de forma totalment infundada i tendenciosa diu la recurrent. A banda de que en aquest sector no s'admet l'ús residencial ni, per tant, es preveu la construcció de cap habitatge, el sostre edificable total previst, de 745.000 m², és molt inferior al sostre que correspondria a una ciutat mitjana. Per exemple, segons dades del POUM de Salou de 2003 – actualment vigent-, la totalitat del sostre edificable d'ús residencial pendent d'edificar en sòl urbà consolidat, més el sostre edificable residencial previst en els polígons d'actuació urbanística i els plans de millora urbana en sòl urbà i el sostre edificable previst en els sectors urbanitzables residencials (sense comptar, doncs, el sostre ja edificat en la data del POUM ni el sostre destinat a altres usos), ascendeix a 1.293.778 m², mentre que la població del municipi de Salou l'any 2002 (quan s'elabora el POUM) era de 15.366 habitants empadronats, si bé en època estival arriba a les 160.000 persones¹⁰. Per tant, l'afirmació de la recurrent resulta totalment infundada amb una finalitat clarament tendenciosa.

Aclarit això, s'escau defensar que els condicionants imposats als sistemes d'espais lliures i d'equipaments públics per raó de l'afectació pel risc químic no impedeixen en absolut la utilització d'aquelles sòls conforme a la destinació que els és pròpia com a sistemes d'espais lliures i d'equipaments, sinó que els sòls pel que fa als espais lliures públics, els condicionants imposats a l'article 149.5 de la normativa del PDU (transcrit més a dalt) no impedeixen l'accés públic als mateixos, sinó que únicament comporten una restricció quant a l'afluència màxima de persones admissible en aquests espais, que no podrà excedir de 500 persones, ja que aquest nombre és el màxim que es considera compatible amb l'adequada gestió del risc en cas d'accident greu o d'emergència.

Així mateix, s'estableixen diverses prohibicions en aquests espais, com la d'instal·lar parcs infantils i àrees de joc, per tal d'evitar la presència de població especialment vulnerable, com són els infants, la gent gran o les persones amb mobilitat reduïda o similars; o la de realitzar activitats puntuals o permanents de pública concurrència, com ara fires, exposicions, activitats esportives, concerts, zones de pícnic o d'acampada, etc. Es tracta, en definitiva, d'evitar una afluència massiva simultània de persones en aquestes àrees i també la presència de grups de població especialment vulnerables.

D'aquesta manera es restringeix l'ús i l'accés dels sòls del sistema d'espais lliures afectats per les zones de seguretat del risc químic, però això no equival a la impossibilitat total d'ús o d'accés als mateixos per part del comú de la població. Ans al contrari, les indicades limitacions són compatibles amb la utilització general dels espais afectats com a llocs de lleure i esbarjo a l'aire lliure, si bé amb una concurrència més reduïda de persones afavorida per les condicions estructurals que es preveuen a l'article 149.5 de la normativa del PDU per generar una baixa densitat de persones en aquests indrets.

En qualsevol cas, cal recordar que els espais lliures i les zones verdes públiques poden tenir altres funcions d'interès general, a banda de la de servir al lleure i esbarjo de la població, com poden ser funcions paisatgístiques, ecològiques i també de millora de les condicions ambientals dels espais urbans adjacents.

En aquest sentit, per exemple, la Sentència del Tribunal Suprem (Sala Contenciosa Administrativa, Secció 5a) de 12 de novembre de 2010 (recurs 4123/2006) va confirmar la Sentència d'instància (Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, Las Palmas, Sala Contenciosa Administrativa, Secció 2a, núm. 31/2006, de 2 de març, dictada en recurs 1521/2001), la qual havia considerat conforme a dret la qualificació de zona verda assignada a un terreny malgrat que, per les seves característiques físiques i orogràfiques, amb pendent molt pronunciat, era difícilment accessible per a la població, per raó del seu valor paisatgístic (...)

Precisament, al cas que ens ocupa els espais lliures públics situats a la banda est del sector 1, CTI, tenen també un gran valor paisatgístic i ecològic, tal com posa de relleu l'Estudi d'integració paisatgística del PDU impugnat (Annex VII de la documentació de l'aprovació definitiva). D'acord amb aquest, es tracta dels espais amb més valor paisatgístic i ambiental del sector 1, ocupats actualment per camps agrícoles i per una bassa d'aigua destinada al rec del camp de golf. Així, a la pàgina 18 de l'Estudi d'integració paisatgística s'estableix com a criteri d'integració paisatgística "definir les cessions en els espais més valuosos ambientalment i paisatgísticament" i en aplicació d'aquest criteri s'estableixen dues mesures per al sector 1 CTI: "situar els espais lliures i equipaments en l'àmbit oriental del sector, perquè recullin i protegeixin els espais de més valor paisatgístic; els espais lliures gestionats agrícolament"; i "situar els espais lliures en l'àmbit oriental del sector, el més pròxim a la Sèquia Major, per possibilitar la futura millora de la connectivitat d'aquest espai natural". D'acord amb això, el PDU proposa mantenir i promoure la gestió agrícola d'aquests espais, no tant pel seu valor productiu, sinó pel seu valor paisatgístic i ecològic, en afavorir el manteniment de la biodiversitat, tal com indica l'estudi ambiental estratègic, així com la construcció de nous estanys o basses de laminació per tal de recollir les aigües pluvials i d'escorrentia, els quals es connectaran amb el canal de desguàs que discorre pel límit est del sector per tal d'assegurar la gestió de la inundabilitat sense risc.

Per tant, els espais lliures públics del sector 1, CTI, estan concebuts amb una important funció paisatgística i ecològica, sense perjudici de que també permetin desenvolupar funcions lúdiques si bé sense una afluència massiva de persones.

S'escau recordar que, d'acord amb l'article 34.6 del TRLU, el sistema d'espais lliures públics inclou diferents tipus d'espais, els quals enumera expressament: "els parcs, els jardins, les zones verdes i els espais per a l'esbarjo, el lleure i l'esport". Per tant, un mateix espai lliure no té perquè tenir alhora totes aquestes funcionalitats, és a dir, pot tractar-se d'una zona verda que, en canvi, no constitueixi alhora un parc, un jardí ni un espai per a l'esbarjo, el lleure i l'esport.

Cal assenyalar, d'altra banda, que les sentències invocades a la demanda en defensa de la seva pretensió no són en absolut aplicables ni traslladables al supòsit aquí enjudiciat, ja que es refereixen a casos totalment diferents, de modificació, reducció o supressió de zones verdes preexistents (aquí en canvi es tracta d'espais lliures de nova creació) o bé de zones verdes ubicades en barrancs o de zones verdes d'ús públic i domini privat, circumstàncies, cap d'elles, que no concorren en el cas que ens ocupa.

És per tot això que la qualificació de sistema d'espais lliures assignada als indicats terrenys del sector 1, CTI, resulta plenament justificada i conforme a dret, sense que incorri en cap tipus de frau de llei.

El mateix es pot dir respecte al sistema d'equipaments públics del sector 1, CTI, també situat a la part oriental d'aquest i parcialment afectat per les zones de protecció del risc químic.

La recurrent al·lega que, atesos els condicionants establerts a l'article 150.3 de la normativa del PDU, els equipaments del sector 1 només seran aptes per a la implantació de serveis tècnics, amb la qual cosa diu que es desvirtuaria totalment la seva funcionalitat.

D'entrada, s'escau advertir que això no és cert. En efecte, el citat article 150.3 de la normativa del PDU només prohibeix, per als sòls d'equipaments situats en les zones de risc químic, "els esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat amb la normativa d'accidents greus" i

existeixen molts usos d'equipaments possibles que no comporten una concurrència o aflluència massiva de persones conforme a l'esmentada normativa sectorial, a banda de l'ús de serveis tècnics.

Així, d'acord amb el punt 4 de la Instrucció SIE/8/2007, de 25 de juliol (document annex 2 de la demanda), constitueixen elements molt vulnerables (dintre dels usos que poden ser propis dels equipaments) els edificis d'oficines de més de 5.000 m² o amb capacitat per a més de 500 persones, determinats establiments que reben públic amb capacitat per a més de 50 persones (hospitals i altres centres sanitaris, residències de la tercera edat, centres penitenciaris, centres educatius) i instal·lacions esportives que poden rebre públic amb més de 5.000 m² de superfície o amb capacitat per a més de 500 persones. Així mateix, constitueixen elements vulnerables els edificis d'oficines de més de 150 m² o amb capacitat per a més de 50 persones, determinats establiments que reben públic amb 150 m² de superfície o capacitat per a més de 50 persones i les instal·lacions esportives que no reben públic. Per tant, no tindrien la consideració d'elements vulnerables ni d'elements molt vulnerables i, per tant, podrien implantar-se en els sòls d'equipaments afectats per la protecció envers el risc químic, les oficines administratives de petites dimensions (fins a 150 m²) i de 50 treballadors com a màxim o altres dependències i edificis públics que no reben públic, com ara arxius de documentació o similars.

Al seu torn, el punt 4.6.1 de la resolució IRP/971/2010, de 31 de març (DOGC núm. 5602, de data 7-4-2010) estableix certes excepcions als criteris de control dels elements vulnerables compatibles en les zones ZILE i ZIEA quan es pot considerar que no es generarien situacions de risc col·lectiu. En concret, respecte als elements vulnerables no residencials, l'apartat C) assenyala que es permet la implantació d'aquests en els àmbits territorials afectats per les ZILE i ZIEA si compleixen determinats condicionants: que no es destinin a activitats de pública concurrència, la qual cosa exclou entre altres els establiments educatius i els equipaments esportius –entre d'altres–; que no es destinin a grups crítics de població, de manera que s'exclouen les escoles i els centres educatius, així com les residències per a la gent gran; que limitin el nombre màxim de simultaneïtat de treballadors a 250 per edifici i que globalment a l'àmbit es mantinguin condicions de baixa densitat de població en general; i que les noves activitats incorporin condicions especials de seguretat en relació al confinament i al temps de detecció i resposta enfront l'emergència, així com disposin d'un pla d'autoprotecció homologat per la Comissió de Protecció Civil de Catalunya. D'acord amb aquests condicionants, l'esmentat punt 4.6.1.C) conclou que seria admissible la implantació d'activitats d'ús administratiu, com oficines i similars, i magatzems que no siguin locals comercials.

Per tant, d'acord amb els criteris establerts a una i altra normativa tècnica, als sòls d'equipaments del sector 1, CTI, compresos dins de les zones de protecció del risc químic podrien implantar-se diferents usos, com, per exemple, oficines públiques no destinades a l'atenció al públic amb capacitat per a un màxim de 250 treballadors, així com arxius administratius, entre altres.

Això sense perjudici de l'ús de serveis tècnics, que, cal recordar, s'inclou dins del sistema urbanístic d'equipaments comunitaris d'acord amb el que estableixen l'article 34.5 del TRLU i l'article 33.3 del Reglament de la Llei d'urbanisme (Decret 305/2006, de 18 de juliol). Precisament, al sector 1, CTI, del PDU no està previst el sistema de serveis tècnics de manera diferenciada del sistema d'equipaments comunitaris (art.144.3 de la normativa del PDU), de manera que els serveis tècnics que resultin necessaris per a l'esmentat sector s'hauran d'implantar en el sòl reservat per a sistema d'equipaments.

En qualsevol cas, tal com determina l'article 150.2 de la normativa del PDU, la concreció final dels usos, de les activitats i de la volumetria dels equipaments públics del sector 1, serà determinada per un pla especial urbanístic, el qual "donarà compliment a les determinacions de protecció civil sobre risc químic en establiments industrials recollides a la resolució IRP/971/2010".

Conseqüentment, no pot apreciar-se cap finalitat fraudulenta en l'emplaçament previst per al sistema d'equipaments comunitaris en el sector 1, CTI, sinó que els equipaments previstos resulten perfectament aptes per complir la funcionalitat que els hi és pròpia.

En definitiva, doncs, s'ha de concloure que el PDU impugnat dona ple compliment a la directriu establerta a l'article 9.1 del TRLU, en tant que garanteix un nivell adequat de preservació enfront dels riscos tecnològics, concretament del risc químic derivat dels establiments industrials existents en les immediacions del sector 1.

Per tant, aquest motiu ha de ser igualment desestimat, en tant que resulta totalment mancat de fonament.

(Sobre aquest extrem de la litis, les codemandades haurien afegit que:

- *L'expedient de planejament acredita que es van dur a terme tots els tràmits i que es van sol·licitar tots els informes de rigor.*
- *En qualsevol cas, les cessions per a espais lliures i zones verdes i també per a equipaments van ser superiors als mínims estipulats a l'art. 65 TRLU (20,8% i 14,9% front al 10% i el 5% respectivament).*
- *Les Sentències esmentades per l'actora no obeïen a la mateixa casuística)*

VII.- PLENA CONFORMITAT DEL PDU IMPUGNAT AMB EL PLA DIRECTOR URBANÍSTIC DE LES ACTIVITATS INDUSTRIALS I TURÍSTIQUES DEL CAMP DE TARRAGONA

Molt relacionat amb el motiu anterior, la part actora també adueix que el PDU impugnat infringiria el Pla director urbanístic de les activitats industrials i turístiques del Camp de Tarragona, aprovat definitivament per resolució del conseller de Política Territorial i Obres Públiques de data 31-7-2003 (en endavant, PDUAIT). Concretament, la suposada vulneració al·legada per l'adversa fa referència a la franja de separació de 500 metres que prescriu l'article 9.1 del PDUAIT entre els polígons químics i els usos residencials i turístics del sòl urbanitzable.

L'esmentada distància de separació va ser introduïda per sengles resolucions del conseller de Política Territorial i Obres Públiques (actualment de Territori i Sostenibilitat) de data 24-1- 2005 amb ocasió de la resolució de diversos recursos de reposició (publicades al DOGC núm. 4335, de data 3-3-2005). Així, d'acord amb aquestes resolucions, l'article 9.1 del PDUAIT vigent prohibeix expressament "la utilització residencial i turística dels sectors urbanitzables del planejament vigent o els que es puguin plantejar de nou mitjançant les corresponents modificacions o revisions d'aquests a una distància menor de 500 metres dels polígons químics. Es podran admetre altres activitats compatibles amb la indústria química, sempre que no suposin un increment del grau de perillositat de la zona."

Doncs bé, en contra del que afirma la recurrent, el PDU impugnat és plenament respectuós amb la indicada prohibició d'utilització residencial o turística dels sectors urbanitzables a una distància inferior a 500 m del polígon químic sud.

En efecte, els plànols d'ordenació de qualificació del sòl del PDU marquen explícitament la referida distància de 500 metres i, d'acord amb aquells, dintre de l'àrea compresa en aquesta no es permeten usos residencials ni turístics. En efecte, la referida distància de 500 metres respecte del límit del polígon químic sud afecta el sector urbanitzable 1, CTI, però tots els terrenys d'aquest sector que resulten compresos en l'esmentada franja de separació es qualifiquen com a sistema d'espais lliures o com a sistema d'equipaments públics i els usos permesos en aquests sistemes no inclouen l'ús residencial ni tampoc els usos turístics.

Per contra, totes les zones edificables del sector 1, CTI, en les quals es permeten usos pròpiament turístics, com l'hoteler, comercial, de lleure i de joc i apostes, resten situades més enllà de la línia dels 500 metres en qüestió.

D'altra banda, cal advertir que la referida prohibició d'usos residencials i turístics a menys de 500 metres del límit del polígon químic establerta pel PDUAIT no pot afectar el parc temàtic d'atraccions de Port Aventura ni la resta de terrenys qualificats pel PDU impugnat com a sistema d'equipament comunitari recreatiu (EPA), com tampoc el camp de golf existent a la part sud del CRT, ja que tant el parc d'atraccions existent com la resta de terrenys amb la mateixa qualificació i el camp de golf es troben íntegrament emplaçats en sòl no urbanitzable i la referida prohibició només s'estableix per als sòls urbanitzables, com hem vist. El mateix es pot dir de l'equipament existent situat a l'extrem nord del CRT, a l'entorn del bé d'interès cultural de la Torre d'en Dolça, el qual s'emplaça també en sòl no urbanitzable.

Tot l'anterior sense perjudici de recordar que el PDU impugnat és un instrument de planejament urbanístic del mateix rang jeràrquic que el PDUAIT, de manera que, en tant que és posterior a aquest, podria perfectament modificar-lo.

Per tant, aquest motiu del recurs ha de decaure necessàriament per manifesta manca de fonament.

(Les codemandades haurien afegit aquestes consideracions:

- *L'art. 56 TRLU no impedeix que un PDU pugui modificar un altre PDU*
- *No constitueix cap irregularitat que part del sòl del Sector CTI qualificat com a espais lliures i equipaments públics es trobi dins la franja de seguretat. Es tracta, d'altra banda, de sòl en el qual s'ha previst un parc agrícola equipat, amb recorreguts per a bicicleta i també camps de conreu, prats, aigüamolls i basses.*
- *A la zona de seguretat només es troben prohibits els usos residencials i turístics)*

VIII.- EL PDU IMPUGNAT ÉS PLENAMENT RESPECTUÓS AMB EL CATÀLEG DE PAISATGE DEL CAMP DE TARRAGONA

En contra de les al·legacions de la recurrent, el PDU impugnat no suposa cap vulneració del Catàleg del paisatge del Camp de Tarragona.

D'entrada, s'escau precisar que, d'acord amb l'article 10 de la Llei 8/2005, de 8 de juny, de protecció, gestió i ordenació del paisatge, els Catàlegs de paisatge no tenen naturalesa normativa. Així, els catàlegs de paisatge es defineixen per la citada norma legal com "documents de caràcter descriptiu i prospectiu que determinen la tipologia dels paisatges de Catalunya, identifiquen llurs valors i llur estat de conservació i proposen els objectius de qualitat que han de complir".

A partir dels catàlegs de paisatge, els plans territorials parcials i els plans director territorials poden establir les anomenades directrius del paisatge, que constitueixen les determinacions que precisen i incorporen normativament les propostes d'objectius de qualitat paisatgística establerts en els catàlegs del paisatge, d'acord amb l'article 12 de la Llei 8/2005 citada.

En relació amb el PDU impugnat, el Catàleg de paisatge del Camp de Tarragona va ser aprovat definitivament per resolució del conseller de Política Territorial i Obres Públiques de data 19-5-2010 (DOGC de data 28-5-2010). Així mateix, el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona (PTPCT), aprovat definitivament per acord del Govern de data 12-1-2010, incorpora en les normes d'ordenació territorial (publicades al DOGC en data 3-2-2010) una regulació específica sobre el paisatge (títol VI de les normes). Tanmateix, les normes d'ordenació territorial del PTPCT no estableixen cap directriu del paisatge que específicament afecti l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou.

En relació amb el Catàleg de paisatge del Camp de Tarragona, aquest identifica les diferents unitats de paisatge existents. Concretament, l'àmbit del CRT es divideix entre dues unitats de paisatge, la UP-19, litoral del Camp, i la UP-20, Reus-Tarragona. Per a les referides unitats de paisatge, el Catàleg esmentat determina quins són els objectius de qualitat paisatgística i assenyala una sèrie de mesures i accions per tal d'assolir-los. Totes aquestes determinacions es recullen a la Memòria d'informació del PDU (apartat 4.3, pàg. 20 i següents), així com a l'Annex de l'Estudi d'integració paisatgística, a partir de la pàg. 37 d'aquest (Annex VII de la documentació del PDU aprovada definitivament).

Doncs bé, el PDU impugnat no conté cap previsió que resulti contrària o impedeixi assolir els indicats objectius de qualitat paisatgística, sinó que, ans al contrari, respecta plenament aquests objectius i garanteix la preservació dels valors paisatgístics existents a l'àmbit que té per objecte.

Així, el PDU incorpora un Estudi d'integració paisatgística (annex VII de la documentació de l'aprovació definitiva) en el qual es justifica expressament els criteris d'integració paisatgística que s'han seguit i les concretes mesures que conté el PDU d'acord amb els indicats criteris, els quals resulten plenament concordants amb els objectius de qualitat paisatgística i les accions i mesures proposades en el Catàleg del paisatge del Camp de Tarragona (pàg. 17 i següents de l'Annex VII esmentat). Precisament, l'Estudi d'integració paisatgística incorpora un annex que es titula "Encaix del pal director i el Catàleg de paisatge del camp de Tarragona", en el qual es justifica de manera específica com incorpora el PDU els concrets objectius i mesures de protecció, gestió i ordenació que contempla el Catàleg.

En particular, en contra de les incertes i errònies al·legacions de l'actora, s'escau fer les següents precisions:

- L'alçada màxima de les edificacions previstes al sector 1, CTI, que pot arribar als 75 m, no contravé cap dels objectius de qualitat paisatgística identificats al Catàleg del paisatge, ja que és inferior a l'alçada de les atraccions més altes existents al parc de Port Aventura i també és inferior a l'alçada de les torres de la central petroquímica propera (pàg. 18 i 19 de l'Estudi d'integració paisatgística). A més, la configuració

volumètrica de les edificacions garanteix que no es provoquin interferències en la visualització i contemplació de les atraccions més altes de Port Aventura (pàg. 19 de l'Estudi d'integració paisatgística).

- La tipologia edificatòria prevista al sector 1, CTI, correspon a un model de desenvolupament no extensiu, sinó que pretén concentrar espacialment els nous desenvolupaments i minimitzar la dispersió de les edificacions (pàg. 17 de l'Estudi d'integració paisatgística).

- Respecte a l'objectiu de conservar elements identitaris propis de la Costa Daurada en les tipologies edificatòries dels nous complexos turístics (OQP 19.6), el PDU ha optat de forma raonada i justificada per un criteri diferent, el de singularitzar l'arquitectura del CTI com a nou referent i fita visual del territori, en consideració a la singularitat d'aquest desenvolupament, que fa inadequat assimilar-lo a tipologies arquitectòniques tradicionals (pàg. 19 i 34 de l'Estudi d'integració paisatgística).

- Pel que fa a la mesura proposada al Catàleg de paisatge de redactar una carta de colors i materials que defineixi tonalitats i elements constructius per respectar els valors del paisatge, es tracta d'una mesura referida únicament a l'expansió residencial de Port Aventura i el PDU no altera les previsions de desenvolupament residencial de l'àrea sud del CRT actualment vigents conforme al planejament urbanístic anterior (pàg. 34 de l'Estudi d'integració paisatgística), mentre que en cap dels tres nous sectors delimitats a l'àmbit nord del CRT es preveu l'ús residencial. En qualsevol cas, l'article 152, apartats 2 i 3, de la normativa estableix l'obligació d'aprovar un Pla de millora urbana per a l'ordenació volumètrica de les edificacions del sector 1, CTI, el qual haurà de garantir la qualitat arquitectònica i la integració paisatgística del projecte i a tal efecte haurà de contenir un estudi d'integració paisatgística específic.

- Quant als objectius de qualitat paisatgística de la unitat de paisatge 20, resulten plenament incorporats en l'ordenació, tal com es justifica expressament a l'Annex de l'Estudi d'integració paisatgística (pàg. 34 d'aquest).

- Respecte a les àrees amb valors a protegir de la unitat de paisatge 20, val a dir que les dunes i maresmes dels Prats de la Pineda es troben emplaçades fora de l'àmbit del CRT. En qualsevol cas, entre els criteris d'integració paisatgística del PDU, s'estableix el de garantir la connectivitat ecològica entre l'espai de la Sèquia Major, dins del CRT, i els Prats de la Pineda, fora del CRT (pàg. 18 de l'Estudi d'integració paisatgística) i el d'afavorir la continuïtat i la connectivitat dels espais amb valor ecològic i paisatgístic (pàg. 20 i 21 de l'Estudi d'integració paisatgística).

Així mateix, l'article 199 de la normativa del PDU determina l'obligatorietat d'atendre les determinacions establertes a l'Estudi d'integració paisatgística.

Respecte a les al·legacions sobre la pretesa manca de funcionalitat dels espais lliures i els equipaments previstos a la part oriental del sector 1, CTI, em remeto íntegrament al que ja hem al·legat al fonament de dret VI del present escrit.

Finalment, quant a l'al·legada vulneració de l'article 3.a) de la Llei 13/2002, de 21 de juny, de turisme de Catalunya, resulta completament mancada de fonament, d'acord amb tot el que ja s'ha exposat.

Per tant, aquest motiu del recurs tampoc no podrà ésser estimat.

(Quant a les codemandades, haurien posat especial accent en el caràcter no normatiu del Catàleg per contraposició al caràcter normatiu de les directrius del paisatge que haurien d'incorporar els plans territorials parcials i els plans directors, de conformitat amb l'art. 12 de la Llei 8/2005)

IX.- INEXISTENT VULNERACIÓ DE LA NORMATIVA SECTORIAL DE PROTECCIÓ DELS ESPAIS NATURALS

Dins l'àmbit del CRT existeix un espai d'interès natural, la Sèquia Major, que forma part del PEIN i també de la Xarxa Natura 2000. Es troba situada a l'àmbit sud del CRT (al sud de l'autovia C-31B), concretament al sud-est d'aquest. El PDU impugnat no introdueix cap modificació en l'ordenació urbanística de tot l'àmbit sud del CRT ni, en concret, en la de l'espai PEIN esmentat, sinó que recull la delimitació vigent de l'espai i el règim urbanístic establert pel planejament anterior. Així, el PDU manté la classificació de sòl no

urbanitzable dels terrenys de l'espai PEIN esmentat, que és la mateixa classificació que correspon als terrenys que l'envolten, els quals formen part del camp de golf. El PDU qualifica específicament l'espai PEIN com a zona de protecció especial (clau PEIN), la regulació de la qual es remet a la seva normativa sectorial específica (art. 163 a 165 de la normativa).

Malgrat que el PDU no prevegi cap transformació ni cap nou desenvolupament urbanístic en els terrenys propers a la Sèquia Major ni, de fet, en tot l'àmbit sud del CRT, els nous assentaments turístics previstos al nord de l'autovia C-31B en els nous sectors 1, 2 i 3 delimitats pel PDU poden afectar els valors que motiven la protecció mediambiental de l'esmentat espai natural. És per això que el PDU, fruit del procés d'avaluació ambiental estratègica, és extremadament respectuós i curós per tal d'evitar i minimitzar qualsevol efecte negatiu sobre la continuïtat i conservació de l'espai i a tal efecte incorpora mesures concretes i efectives per garantir la seva preservació integral. Així s'exposa abastament en l'Estudi ambiental estratègic (EAE) que forma part de la documentació del PDU, i també de forma més resumida en la Memòria d'ordenació (apartat 1.2.4, "Objectius, criteris i obligacions ambientals del Pla").

Un dels aspectes més rellevants entre els referits objectius mediambientals i per a garantir la continuïtat de l'espai natural protegit i la conservació dels hàbitats d'interès comunitari, prioritaris i no prioritaris, existents en aquell, és el de la connectivitat ecològica de l'espai de la Sèquia Major amb altres àmbits ambientalment rellevants. Concretament, es plantegen dos grans eixos de connectivitat ecològica de la Sèquia Major: un cap al nord, que connecti amb la gran peça d'espais lliures públics que es preveu a la banda oriental del CRT dins del sector 1, CTI, i més enllà amb el parc de la Torre d'en Dolça existent; i l'altre cap a l'est, per tal de connectar amb l'espai dels Prats de la Pineda i Cal·lípols, que s'emplaça fora de l'àmbit del CRT (a uns 700 metres d'aquest) però forma part del mateix espai PEIN de la Sèquia Major malgrat la discontinuïtat entre una i altre.

Segons la recurrent, el PDU no garanteix de manera efectiva la connectivitat ecològica de l'espai de la Sèquia Major. Aquesta afirmació la fonamenta en les consideracions de l'informe emès per la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de data 26-10-2016, en el qual es posaven de manifest alguns aspectes estratègics d'integració ambiental del PDU que calia resoldre. Un d'aquests aspectes feia referència a la connectivitat de l'espai de la Sèquia Major cap al nord, assenyalant que les mesures proposades pel PDU en el marc de la previsió de transformació de l'autovia C-31B en un vial més urbà, com ara la creació de passos per a la fauna, no garantien una connectivitat efectiva i funcional dels hàbitats. Per això, l'esmentat informe assenyalava que calia estudiar solucions de permeabilitat que garantissin la connexió directa entre els hàbitats situats a un i altre costat de la carretera.

Segons la recurrent, el PDU impugnat no hauria atès aquestes consideracions efectuades per la pròpia Administració ambiental i no garantiria la plena permeabilitat ecològica entre els hàbitats de la Sèquia Major i els dels espais lliures situats al nord de l'actual C-31B.

Tanmateix, la recurrent, a l'igual que l'informe tècnic de part aportat com a document annex 1 de la demanda, no ha tingut en compte que en el document aprovat definitivament s'han introduït canvis, modificacions i millores que, precisament, donen compliment a aquesta i a totes les altres consideracions efectuades a l'esmentat informe de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de 26-10-2016.

En efecte, l'acord de la Comissió Territorial d'Urbanisme del Camp de Tarragona de data 27-12-2016, d'aprovació provisional del PDU, explica expressament les modificacions i millores que s'han introduït al PDU derivades del període d'informació pública i dels informes emesos després de la segona aprovació inicial. Entre aquestes modificacions i millores, en relació a les estratègies ambientals, s'indica que, en el marc de la transformació de l'autovia C-31B al seu pas pel CRT en un vial de tipus urbà, s'ha previst que un tram d'aquest nou vial anirà en viaducte, és a dir, elevat sobre la rasant del terreny, en una longitud de no menys de 150 metres i en la part de la nova rotonda prevista per connectar amb el vial nord que enllaçarà els nous sectors amb Port Aventura i l'autovia A-7. Concretament, diu l'acord d'aprovació provisional:

"Es genera un viaducte de no menys de 150 metres del nou vial de la C31 en la part de la gran rotonda per garantir la connexió directa entre els hàbitats situats a ambdós marges de la via. En la transformació de la C31, la zona potencialment més apta per aconseguir la permeabilitat faunística és la zona topogràficament més baixa i per on es concentra la circulació de l'aigua d'escorrentiu, així doncs tot aquest àmbit i en una

amplada de no menys de 150 metres la C31 anirà en viaducte per garantir la connexió directa entre els hàbitats situats a ambdós marges de la via. En aquesta zona el terreny quedarà a cota existent i al plantejar la infraestructura en viaducte elevat no caldrà executar passos de fauna per sota la cota de l'actual C31 evitant així la possible afectació al nivell freàtic. Al mateix temps el projecte del viaducte haurà de complir la normativa del PDU en el sentit de realitzar estudis hidrogeomorfològics que garanteixin que les solucions constructives adoptades no afectin el nivell freàtic, mesures que hauran de ser verificades pel seguiment ambiental de l'obra d'urbanització." (La negreta és nostra).

La mateixa solució s'indica a l'informe emès pels tècnics redactors del PDU en resposta a les al·legacions i informes emesos durant la tramitació del pla, en concret en respondre l'informe esmentat de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de 26-10-2016 emès amb posterioritat a la segona aprovació inicial del PDU (Annex VIII de la documentació de l'aprovació definitiva, pàg. 12 a 15; concretament la resposta a aquesta qüestió es troba a la pàg. 14, apartat 1.5).

Igualment, la resolució de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de data 22-12-2016 que formula la declaració ambiental estratègica del PDU amb caràcter favorable (obrant a l'expedient administratiu i publicada al DOGC en data 29-12-2016) diu expressament:

"En base a l'anàlisi realitzada, des del punt de vista ambiental es valoren positivament les consideracions realitzades en l'avaluació de les al·legacions presentades i es conclou que les modificacions introduïdes milloren els aspectes ambientals del PDU."

(La negreta és nostra).

La recurrent, però, ha ignorat completament aquesta millora introduïda en l'aprovació provisional del PDU, la qual resol plenament les mancances que havia assenyalat l'esmentat informe de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de data 26-10-2016.

D'altra banda, pel que fa a la connectivitat de la Sèquia Major cap a l'Est, el PDU aprovat definitivament ha modificat la qualificació urbanística de la peça de serveis tècnics que es preveia en el límit est del sector i al sud de l'autovia C-31B, en el marge oriental de la carretera TV-3148, la qual passa a qualificar-se com a sistema d'espais lliures públics. Això permetrà crear un nou corredor des de la Sèquia Major cap a l'espai dels Prats de la Pineda, millorant la connectivitat ecològica entre ells, tal com s'indica a l'Estudi d'integració paisatgística del PDU (Annex VII de la documentació de l'aprovació definitiva, pàg. 18).

Quant a una possible connexió més directa, en línia recta, entre la Sèquia Major i els Prats de la Pineda, cal assenyalat que, si bé els terrenys situats entre la Sèquia Major i el límit del CRT estan classificats com a sòl no urbanitzable, de manera que no constitueixen cap obstacle a la connectivitat, tanmateix fora del CRT, a l'altra banda de la carretera TV-3148, existeix un sector de sòl urbanitzable del municipi de Vila-seca, el sector PP PI-2, situat al sud del càmping la Pineda de Vila-seca. En situar-se fora de l'àmbit del CRT, el PDU no pot plantejar cap canvi de classificació ni de qualificació d'aquests terrenys. Cal recordar, però, que el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona estableix una estratègia específica per a aquest sector, la qual apareix definida a l'article 3.12.1.5 de les normes d'ordenació territorial del PTPCT i comporta la necessitat de suprimir aquest sector o bé de traslladar l'aprofitament a altres posicions més adequades. Així doncs, el compliment de la referida estratègia del PTPCT, que correspondrà dur a terme al planejament urbanístic general del municipi de Vila-seca, garantirà finalment que s'aconsegueixi també aquest eix de connectivitat directa entre els dos àmbits que integren l'espai PEIN esmentat, la Sèquia Major dins del CRT i els Prats de la Pineda fora d'aquell.

En definitiva, s'ha de concloure que el PDU incorpora totes les mesures i accions necessàries que s'assenyalen a l'EAE i a la resolució de l'òrgan ambiental que aprova la declaració ambiental estratègica per tal de preservar l'espai natural de la Sèquia Major dels potencials impactes que comporten els nous desenvolupaments urbanístics que proposa el PDU.

Aquest motiu, doncs, ha de ser igualment desestimat.

(Pel que fa a aquest extrem, les demandades haurien insistit en la pluralitat de mesures protectores contemplades pel PDU-CRT; en la legalitat de remetre la solució de determinats problemes al planejament especial; i en el fet de no trobar-se, els Prats de la Pineda, dins dels límits del PDU-CRT).

X.- CONFORMITAT A DRET DE LA DECLARACIÓ AMBIENTAL ESTRATÈGICA DEL PDU IMPUGNAT

La recurrent qüestiona la declaració ambiental estratègica (DAE) del PDU, formulada amb caràcter favorable i amb certes observacions o consideracions per resolució de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de data 22-12-2016.

Les objeccions de la recurrent, però, no resulten en absolut fonamentades. Així, pel que fa a l'estudi i valoració de les diferents alternatives plantejades, que es conté en l'estudi ambiental estratègic del PDU, no és cert que no s'hagi tingut en consideració l'alternativa "zero", la qual, ans al contrari sí que es planteja, tot i que sigui descartada.

En concret, l'alternativa 0 podia suposar, o bé no aprovar el PDU que ens ocupa i en conseqüència no dur a terme els nous desenvolupaments urbanístics que aquest planteja, limitant-se a mantenir el planejament urbanístic vigent i completar la seva execució (resta pendent l'edificació de les zones residencials i hoteleres previstes a l'antic subsector 2, sobretot a l'àmbit sud del CRT, així com algunes edificacions del subsector 1); o bé, a més de no aprovar el PDU i no realitzar els nous desenvolupaments, limitar-se a mantenir la realitat actualment executada, sense realitzar les edificacions pendents de les zones ja consolidades.

Cap d'aquestes dues opcions podia ésser escollida, ja que, d'una banda, l'aprovació del PDU i la implantació de les noves activitats turístiques que aquest planteja a l'àmbit del CRT resulta obligada en compliment de les determinacions de la Llei 6/2014, de 10 de juny, de manera que constitueix un mandat del legislador que l'Administració urbanística no podia desatendre. D'altra banda, tampoc no seria viable congelar la situació actualment existent al CRT, sense admetre noves edificacions, ja que això vulneraria els drets d'aprofitament ja patrimonialitzats i pendents de materialització dels propietaris dels terrenys que actualment ja han assolit la condició de sòl urbà consolidat.

Per tant, resta plenament justificat que l'alternativa 0, en cap de les seves possibles versions, no era una alternativa viable, d'acord amb l'ordenament jurídic vigent.

D'altra banda, s'escau assenyalar que la DAE formulada estableix una sèrie de prevencions o condicionants que hauran de ser respectades, entre les quals s'indica que les actuacions de restauració ambiental de l'àmbit dels Prats de la Pineda, extern al CRT, es podran dur a terme indistintament a través d'un pla especial urbanístic, a través d'un pla especial de protecció del medi natural i del paisatge o bé mitjançant altres projectes, que en tot cas haurà de promoure el Departament de Territori i Sostenibilitat. Per tant, resten desvirtuades les al·legacions de la recurrent sobre la suposada insuficiència d'un pla especial de protecció del medi natural i del paisatge per a tal objecte.

Igualment, la resta de condicionants establerts a la DAE garanteixen plenament l'efectivitat de les mesures de compensació i de seguiment ambiental que estableix el PDU, així com l'eventual adopció de mesures addicionals en relació amb els possibles impactes residuals.

En definitiva, doncs, el procediment d'avaluació ambiental estratègica del PDU impugnat ha sigut complet i exhaustiu, sense que pugui apreciar-se cap insuficiència ni deficiència, de manera que queda plenament garantida la sostenibilitat ambiental del desenvolupament proposat al PDU.

XI.- INEXISTENT VULNERACIÓ DEL PLANEJAMENT TERRITORIAL SECTORIAL SOBRE INFRAESTRUCTURES DE TRANSPORT. COMPLIMENT DE LA NORMATIVA DE MOBILITAT

La recurrent qüestiona també les previsions de mobilitat del PDU impugnat, des de diverses perspectives.

En primer lloc, la recurrent al·lega que el PDU vulneraria el Pla d'infraestructures de transport de Catalunya (PITC), que és un pla territorial sectorial, per tal com el PDU preveu la transformació de l'últim tram de l'actual carretera C-31B en una via urbana, quan al referit PITC es contempla aquest tram dins de la xarxa bàsica com una carretera convencional desdoblada amb limitació d'accessos.

Enfront de l'anterior al·legació s'escau assenyalar que l'informe de la Direcció General d'Infraestructures de Mobilitat del Departament de Territori i Sostenibilitat de data 22-12-2016 conclou que, si bé la carretera C-31b forma parta de l'actual xarxa bàsica, es considera factible que en una propera revisió o modificació de la planificació viària vigent (PITC) es pugui modificar aquesta via i s'exclougui de la xarxa de carreteres el

tram de la C-31B comprès entre la C-14 i la rotonda amb la TV-3148 (la Piconadora), ja que existeixen altres itineraris alternatius més adients entre Reus i Tarragona i entre Reus i Salou. Així mateix, indica que l'esmentat tram de la C-31B tampoc no és necessari per garantir la relació Tarragona-Salou ni per a

la comunicació del front litoral, la ZAL del Port de Tarragona i el Port amb l'AP-7 i l'A-7 i amb l'interior. En qualsevol cas, s'escau assenyalar que el disseny concret del nou vial urbà en què es proposa transformar l'esmentat tram de l'actual C-31B correspondrà als posteriors projectes d'urbanització o plans especials d'infraestructures que corresponguin, tal com estableix l'article 15.1 de la normativa del PDU. En segon lloc, la recurrent qüestiona l'estudi d'avaluació de la mobilitat generada que incorpora el PDU i la xarxa viària tant interna com externa que preveu el PDU, al·legant que la mateixa no respondria a un model de mobilitat sostenible i que no es complirien els principis i els requisits establerts per la Llei 9/2003, de 13 de juny, de la mobilitat, i el Decret 344/2006, de 19 de desembre, de regulació dels estudis d'avaluació de la mobilitat generada.

Tanmateix, el PDU no incorre en cap dels pretesos incompliments adduïts per la recurrent. S'escau destacar que l'estudi d'avaluació de la mobilitat generada del PDU ha anat incorporant diverses modificacions i millores al llarg de la tramitació del pla per tal de completar, ajustar i justificar millor les dades i els càlculs en què es basa, de manera que el document finalment integrat en l'aprovació definitiva del pla compleix plenament amb tots els requisits normatius establerts i resulta totalment justificat.

Així, l'EAMV ha anat incorporant totes les esmenes i millores assenyalades als diferents informes sectorials emesos al llarg de la tramitació del PDU, tant per la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural en relació amb l'objectiu de la mobilitat sostenible, com per l'Autoritat Territorial de la Mobilitat del Camp de Tarragona. Precisament, el darrer informe d'aquesta última, de data 27-9-2016, és favorable amb certs condicionants, els quals han estat recollits en el Pla aprovat definitivament, tal com es justifica a l'informe emès pels tècnics redactors del pla (annex VIII de la documentació de l'aprovació definitiva, pàg. 10), i l'acord de la Comissió Territorial d'Urbanisme del Camp de Tarragona d'aprovació provisional, de data 27-12-2016, assenjala expressament les millores i modificacions introduïdes per ala millora de la mobilitat tant externa com interna.

En qualsevol cas, cal advertir que ni la Llei 9/2013 de la mobilitat ni el Decret 344/2006 citats no fixen uns objectius concrets ni uns percentatges obligatoris respecte a la distribució modal dels desplaçaments generats entre els diferents sistemes de transport. Així, l'objectiu que planteja el PDU d'assolir un 50% dels desplaçament externs amb transport públic o transport col·lectiu privat és un objectiu plausible i perfectament justificat i que contribueix substancialment a aconseguir un model de mobilitat sostenible a l'àmbit del CRT.

Finalment, en contra del que infundadament al·lega la recurrent, el PDU preveu amb caràcter normatiu la contribució al dèficit d'exploració del transport públic de superfície que estableix el Decret 344/2006 com una càrrega urbanística més a costa dels propietaris dels nous sectors delimitats, de manera que no és un cost que assumeixi, ni totalment ni parcialment, l'Administració.

(Sobre aquests vessant del litigi les codemandades han insistit també en que:

-La transformació del tram de la carretera C-31B en una via urbana és una proposta indicativa que contempla el PDU-CRT, supeditada, en qualsevol cas, a la modificació de la planificació sectorial viària i a l'autorització del ram de carreteres de la Generalitat.

-La incertesa sobre l'oferta ferroviària futura en cap cas menyscapte la suficiència de la resta de modalitats de transport.

-S'escau tenir molt present l'apartat 5.9 de l'estuació d'avaluació de la mobilitat generada).

XII.- INEXIGIBILITAT DELS INFORMES SECTORIALS DEL DEPARTAMENT DE SALUT I DEL DEPARTAMENT D'INTERIOR EN RELACIÓ AMB LA IMPLANTACIÓ DE L'ACTIVITAT DE JOC. INFORMES NO PRECEPTIUS, NI VINCULANTS, NI DETERMINANTS. ACTIVITAT PREDETERMINADA EN AQUEST EMPLAÇAMENT PER UNA LLEI

La recurrent al·lega que durant la tramitació del PDU no s'haurien sol·licitat dos informes sectorials que, al seu entendre, eren necessaris per raó de les conseqüències que, segons diu, podria comportar l'actuació proposada en el respectiu àmbit de competència. Es tracta dels informes del Departament de Salut i del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya.

Segons la recurrent, el fet que el PDU prevegi la introducció de l'activitat de joc i apostes en l'àmbit del CRT hauria requerit l'informe dels indicats òrgans pels efectes que, al seu entendre, podria comportar l'esmentada activitat en la salut pública i la seguretat ciutadana. Sosté la demanda que la possible obertura de casinos a l'àmbit del CRT pot incidir negativament en la salut pública per la possibilitat de generar, potenciar o incrementar les ludopaties i, d'altra banda, que també pot tenir efectes perniciosos en matèria de seguretat ciutadana per la suposada connexió de l'esmentada activitat amb la comissió de determinat tipus de delictes, com els de blanqueig de capitals.

Enfront de l'anterior s'escau assenyalar, en primer lloc, que no existeix cap norma legal que determini la necessitat de demanar informe ni al Departament de Salut ni al Departament d'Interior, pel que fa a la seguretat ciutadana, en la tramitació d'un pla director urbanístic (ni de cap tipus d'instrument de planejament urbanístic). Ni en la legislació urbanística ni en la legislació sectorial en les matèries de salut pública i de seguretat ciutadana o de prevenció i lluita contra determinats tipus de delictes no es preveu l'emissió d'informe per cap dels dos Departaments esmentats amb caràcter previ a l'aprovació de cap tipus de pla urbanístic, ni encara menys amb caràcter preceptiu, com pretén la recurrent.

En segon lloc, cal aclarir que la decisió de permetre l'activitat de joc i apostes a l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou no pot ésser atribuïda al PDU impugnats, sinó que és una decisió prèvia a aquest últim. En efecte, la introducció de l'esmentada activitat a l'àmbit que ens ocupa la va decidir el legislador, el Parlament de Catalunya, mitjançant la Llei 6/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989, de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiments de normes en matèria de tributació, comerç i joc. És aquesta Llei, a través de les dues noves Disposicions addicionals que introdueix a la Llei 2/1989, la que prescriu la necessitat de diversificar l'oferta turística existent mitjançant l'ampliació dels usos permesos a l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou i la que estableix el mandat explícit a l'Administració urbanística autonòmica d'elaborar i aprovar un pla director urbanístic de reordenació de l'esmentat CRT per tal de fer possible un nou desenvolupament turístic i de lleure que inclogui, entre altres, l'ús de joc i apostes. Per tant, no estem davant d'una decisió administrativa, sinó legislativa, d'una norma amb rang de llei que estableix un mandat imperatiu per al planejament urbanístic, de manera que el PDU impugnats no tenia l'opció de no admetre l'esmentat ús.

En tercer lloc, cal recordar que durant la tramitació parlamentària de la Llei 6/2014 es van efectuar nombroses consultes d'experts de diferents disciplines relacionades amb la nova actuació que es proposava per al CRT de Vila-seca i Salou. Així, entre d'altres, van comparèixer davant de la ponència parlamentària que tramitava l'esmentada llei experts en matèria de salut pública, i en concret, en relació amb les ludopaties. Aquests experts van poder explicar els seus coneixements i experiències sobre aquest greu problema de salut pública i també van poder fer les recomanacions que van considerar oportunes en relació a les conseqüències de la implantació de casinos a l'àmbit del CRT. El mateix es pot dir dels professionals i especialistes en matèria de prevenció i lluita contra els delictes que poden associar-se a aquest tipus d'activitats. Precisament, fruit de les aportacions dels experts, la Llei 6/2014 va introduir disposicions específiques, més restrictives que les normes generals en matèria de joc, per al control de les activitats de casino que s'autoritzi a l'àmbit del CRT.

En aquest sentit, per exemple, la Llei 6/2014 estableix una prohibició total d'entrada i circulació dels menors, els incapacitats i de les persones inscrites en el registre de persones que tenen prohibit l'accés a establiments de joc, als espais o les zones dels CRT on es practiquin les activitats de joc i apostes (art. 8). Així mateix, s'estableixen estrictes requisits, condicions i obligacions per als titulars de les autoritzacions d'activitats de joc en el CRT per prevenir qualsevol tipus de conductes il·lícites i delictives en relació amb aquestes activitats (arts. 3, 4 i 5).

En definitiva, s'escau recordar que el nostre ordenament jurídic no prohibeix l'activitat de joc i apostes ni els casinos, sense perjudici que els sotmeti a estrictes controls i requisits per protegir les persones especialment vulnerables davant dels efectes de possibles addicions o altres trastorns de salut lligats amb aquelles activitats i per prevenir possibles conductes il·lícites o delictives relacionades amb les mateixes, com les de blanqueig de capitals. Controls i requisits que fins i tot s'incrementen en el cas dels casinos que s'autoritzi als centres recreatius turístics, conforme a la Llei 6/2014, com ja hem vist.

Conseqüentment, el fet que durant la tramitació del PDU no s'hagués sol·licitat l'informe del Departament de Salut ni del Departament d'Interior, en relació amb els possibles efectes de l'activitat de joc i apostes que es permet a l'àmbit del CRT en matèria de ludopaties i de prevenció de conductes delictives o il·lícites, no constitueix cap incompliment legal ni té cap conseqüència invalidant respecte al PDU, de manera que aquest motiu del recurs tampoc no pot reeixir.

(Les codemandades haurien insistit en què els informes que l'actora considera indegudament omesos, no eren ni preceptius ni vinculants.

També haurien recordat que l'art. 8 de la Llei 6/2014 incorporà les mesures i cauteles aconsellades pels especialistes en seu de salut pública i de seguretat que van concórrer durant el tràmit parlamentari. I no sense afegir que, en qualsevol cas, els Departaments de Salut i d'Interior de la Generalitat de Catalunya, haurien pogut formular al·legacions durant el tràmit d'informació pública).

XIII.- DETERMINACIÓ I GARANTIA SUFICIENT DE TOTS ELS SERVEIS URBANÍSTICS EXIGITS LEGALMENT

La recurrent al·lega que el PDU no garanteix la disponibilitat i suficiència de tots els serveis urbanístics bàsics per als nous desenvolupaments que proposa, en particular pel que fa a l'abastament d'aigua potable, el subministrament d'energia elèctrica i el sanejament de les aigües residuals.

Aquestes al·legacions de l'adversa resulten, però, completament infundades, ja que no estan recolzades per cap informe tècnic especialitzat en relació als diferents serveis que qüestiona. En qualsevol cas, però, resulten completament desvirtuades amb els informes sectorials emesos pels organismes competents respectius al llarg de la tramitació del PDU.

Així, respecte al subministrament d'aigua potable, l'informe de l'ACA de 22-9-2016 emès en relació amb la segona aprovació inicial del PDU, junt amb l'informe de la Mancomunitat gestora de recursos hídrics de Salou i Vila-seca de data 24-10-2016, garanteixen la disponibilitat d'aigua per atendre l'increment del cabal anual d'abastament d'acord amb els nous paràmetres de reordenació del CRT determinats pel PDU.

En relació amb el subministrament energètic, l'informe energètic emès pel Departament d'Empresa i Ocupació en data 18-8-2016, junt amb els informes d'Endesa, garanteixen plenament la possibilitat d'atendre les necessitats energètiques dels nous sectors previstos pel PDU. Així mateix, assenyalen que, en el cas que sigui necessària la construcció d'una nova subestació elèctrica per a la seva connexió a la xarxa de transport, la ubicació i el disseny de la mateixa seran determinats per l'empresa propietària de la xarxa de transport (Red Eléctrica de España – REE, SAU).

I quant al sistema de sanejament, ha quedat igualment determinat que el sanejament de les aigües residuals que es generin en els nous sectors es durà a terme a l'EDAR de Vila-seca i Salou, la qual està previst que sigui objecte d'ampliació per l'ACA en el marc del Programa de mesures del Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya (2016-2021), tal com assenyalen els successius informes de l'ACA, en particular els de dates 22-9-2016 i 29-11-2016. A tal efecte, el cost proporcional de l'ampliació de l'EDAR i de la utilització dels col·lectors en alta existents correspondrà als propietaris dels nous sectors previstos pel PDU, en proporció als respectius aprofitaments i a les necessitats generades per cada un.

(Sobre aquest particular, les codemandades han afegit que:

- *No és cert que els requeriments del CRT puguin equiparar-se als d'una ciutat de 250.000 habitants.*
- *Cal reparar en l'apartat 7 de l'avaluació ambiental estratègica.*
- *De l'art. 56.6.c) TRLU es desprèn que no és obligatori que els PDU incorporin la previsió de les obres i serveis a executar a nivell de projecte d'urbanització.*
- *L'art. 15.1 de les normes del PDU-CRT defereix moltes actuacions a instruments tals com els estudis informatius, plans especials, projectes d'urbanització, etc; la qual cosa és perfectament legal.*
- *Els serveis urbanístics es troben plenament garantits)*

XIV.- CONFORMITAT DEL PDU AMB LA NORMATIVA SECTORIAL EN MATÈRIA DE CANVI CLIMÀTIC

El PDU incorpora a la normativa tot un títol dedicat a mesures de caràcter ambiental (arts. 170 a 213), les quals incorporen totes les actuacions en matèria de lluita contra el canvi climàtic i de mitigació de les conseqüències d'aquest que resulten dels informes sectorials emesos per la Oficina Catalana del Canvi Climàtic i les que resulten de l'Estudi ambiental estratègic.

Així, s'escau advertir que la recurrent no ha tingut en compte les últimes modificacions i millores introduïdes en aquests capítols de la normativa en l'aprovació provisional i definitiva del PDU, de tal manera que totes les mancances i insuficiències que assenyalava la demanda i també el propi informe tècnic de part adjuntat amb aquesta com a document annex 1 han estat adequadament resoltes en la versió definitiva d'aquests articles de la normativa del PDU.

A més, el PDU introdueix mesures dissuasives de la utilització del vehicle privat, com la no previsió de places d'aparcament en la via pública i la reducció de la reserva mínima d'aparcament en l'interior de parcel·la en els tres nous sectors delimitats pel PDU.

Igualment, el PDU incorpora un Pla d'adaptació al canvi climàtic (Annex III de la documentació de l'aprovació definitiva) el qual preveu una sèrie de mesures a incorporar en els projectes d'urbanització o bé en fase d'exploració i determina igualment a càrrec de qui va el finançament de cada mesura.

També es preveu un pla de medi ambient (art. 211 de la normativa) i una Comissió mixta de seguiment ambiental (art. 212) que garantiran l'adequada vigilància i control ambiental en l'execució del Pla.

(Sobre aquest extrem, les codemandades han afegit que:

*-S'escau reparar en l'apartat 1.2.4 de la Memòria d'ordenació i en l'apartat 5.3 de l'evaluació ambiental estratègica.
-L'Oficina Catalana del Canvi Climàtic, en data 14 de juliol de 2016 informà favorablement les mesures previstes pel PDU envers el canvi climàtic).*

XV.- EXISTÈNCIA DE MOTIVACIÓ D'INTERÈS GENERAL. JUSTIFICACIÓ DE LA VIABILITAT ECONÒMICA I FINANCERA DEL PDU

Finalment, la recurrent qüestiona la motivació del PDU impugnant, ja que al seu criteri no respondria a un objectiu d'interès general. En aquest sentit, la recurrent no considera que el desenvolupament turístic associat a l'activitat de joc i apostes pugui considerar-se d'interès general.

Les consideracions de la recurrent, però, només es fonamenten en consideracions metajurídiques i fins i tot ideològiques, en qualsevol estrictament subjectives i expressives del seu punt de vista personal, però no poden desvirtuar la justificació del PDU que ens ocupa per a la consecució dels objectius que van ser determinats per la Llei 6/2014, de 10 de juny. Aquesta Llei, en efecte, estableix expressament l'interès territorial, social i econòmic de l'actuació que el PDU es limita a desenvolupar i concretar, de manera que no es pot qüestionar la motivació d'interès general d'aquest.

Quant a la justificació de la viabilitat econòmica i financera del PDU, resulta plenament garantida amb el document VI de la documentació del PDU, d'avaluació econòmica i financera, sense perjudici que els valors contemplats en aquest tinguin caràcter estimatiu, com correspon a un instrument de planejament urbanístic, ja que seran posteriorment concretats i detallats en els futurs projectes d'urbanització i de reparcel·lació dels diferents sectors previstos."

QUART: Sobre les proves practicades

Aquest Tribunal ha tingut molt presents els documents que integren l'expedient de planejament, sovint portats a col·locació per les parts.

També ha tingut presents els documents incorporats durant el tràmit de prova i abans del tràmit de conclusions. Especialment els informes o certificats subscrits per SOREA I PER L'AGÈNCIA CATALANA DE L'AIGUA, els quals vindrien a corroborar la suficiència dels serveis d'abastament d'aigua i de sanejament que preveu el PDU-CRT.

Per contra, aquesta Sala i Secció no ha pogut prendre en consideració la pericial aportada amb la demanda per GEPEC.

Aquesta pericial va ser emesa per una llicenciada en ciències ambientals.

Presenta unes característiques que fan que, sense dubtar de les millors intencions que haurien animat la tasca de la perit, el Tribunal tingui dubtes seriosos sobre la seva objectivitat.

D'entrada, l'informe no té l'estructura que és habitual en els dictàmens pericials que arriben a la jurisdicció contenciosa administrativa. La impressió que dóna la seva lectura és la pròpia d'un escrit d'al·legacions, formulat per algú que ja tindria una idea preconcebuda (i bel·ligerant) envers el Pla urbanístic analitzat; la qual cosa -sia dit de passada- és perfectament legítim quan qui opina es troba en una posició que no és la de pèrit.

Es tracta, al capdavant, d'un informe de vint-i-vuit pàgines que, a l'hora d'abordar les complexes i variades qüestions que ara ens ocupen, no ha estat, per regla general, prou exhaustiu i no podrà suscitar el convenciment que necessiten i que cerquen els Tribunals de justícia.

Els aclariments sol·licitats per les demandades ens han confirmat en aquesta impressió: Abundància de respostes massa genèriques; reconeixement de l'existència de dades o de documents essencials, ignorats en el cos del dictamen; substitució, en algun cas, de la resposta reclamada per les demandades, per la mera transcripció de llarguíssim preceptes normatius extrets de determinats plans citats en el plet; resposta evasiva a la pregunta de si a l'hora de redactar el seu dictamen hauria analitzat les mesures mediambientals o tuïtives incorporades a la versió definitiva del PDU-CRT; etc.

Conseqüent, ens haurem de basar, quan sigui el cas, en els documents que ens ha estat aportada i en totes aquelles circumstàncies o fets que no han estat controvertits, com podria ser el cas de la inclusió de determinats espais lliures i equipaments del PDU-CRT en zones de vulnerabilitat com a conseqüència de la proximitat d'indústries químiques susceptibles d'originar accidents greus.

CINQUÈ: Resolució del vessant substantiu de la controvèrsia pel que fa als extrems controvertits i que figuren degudament enumerats al fonament jurídic primer, excepció feta del núm. 4, al qual li dedicarem un fonament específic

Al final del fonament jurídic primer d'aquesta Sentència hem recollit, amb els núm. 2, 3 i 5 a 13, onze dels motius en els quals es fonamenta la demanda i, després d'haver analitzat els arguments de totes les parts al respecte, aquest Tribunal ha considerat que cap d'aquests motius podrà trobar una acollida favorable. I no podrà fer-ho perquè són plenament encertats (i com a tals els farem nostres) els arguments oposats per les parts demandades. Dit, això últim, sens perjudici de les consideracions i matisacions que tot seguit afegirem:

1ª: Qüestió prèvia

El PDU-CRT és la conseqüència última d'un programa legislatiu. Això ha quedat ben clar.

Amb la Llei 2/1989, de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, el Parlament de Catalunya posà la primera pedra i amb la Llei 6/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc, la feina quedà rematada. No debades, l'art. 2 d'aquesta última establí allò que segueix:

“S'afegeixen dues disposicions addicionals a la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, amb el text següent:

Disposicions addicionals

Primera

En l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou, creat a l'empara d'aquesta llei, es manté el Decret 152/1989, del 23 de juny, pel qual s'aprova la instal·lació d'un centre recreatiu turístic a Vila-seca i Salou, modificat pel Decret 161/2003, del 23 de juny, amb les precisions següents:

a) S'admeten les activitats de joc i apostes, excepte en l'àrea del parc temàtic, els usos globals del qual han de continuar essent els existents en el moment de l'entrada en vigor de la Llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc.

b) L'edificabilitat dels espais destinats a activitats de joc i apostes, a usos hotelers i a usos comercials és la que determina el planejament urbanístic. La superfície de sòl destinat a usos residencials, hotelers i de joc i apostes no pot superar el trenta per cent de la superfície total del centre recreatiu turístic.

c) Els usos del sòl i dels aprofitaments es poden reordenar amb una modificació del planejament urbanístic municipal, amb subjecció als paràmetres que estableix aquesta llei i respectant els usos hotelers temàtics

vinculats al parc d'atraccions i els seus serveis complementaris.
Segona

1. No obstant el que estableix la disposició addicional primera, per mitjà d'un pla director urbanístic es pot reordenar l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou i establir els paràmetres corresponents per als diferents usos, inclosos els de joc i apostes –admesos fora de l'àrea del parc temàtic d'atraccions–, sense subjecció als paràmetres urbanístics establerts per l'article 2.e, f i g i per les disposicions reglamentàries que despleguen aquesta llei.
2. El pla director urbanístic pot classificar i qualificar el sòl i establir la resta de determinacions a què fa referència l'article 56.6 del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, del 3 d'agost, de manera compatible amb les determinacions del Pla territorial parcial del Camp de Tarragona i d'acord amb el Pla director urbanístic del sistema costaner i el règim normatiu del Pla d'espais d'interès natural.
3. El pla director urbanístic ha d'establir, per als increments d'aprofitament, les reserves de sòl per a sistemes i de sòl amb aprofitament de cessió obligatòria i gratuïta que corresponguin, d'acord amb la legislació urbanística.
4. L'aprovació inicial i l'aprovació definitiva del pla director urbanístic requereixen l'informe previ favorable del Consorci del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou.
5. Fora de l'àrea del parc temàtic d'atraccions del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou no es poden instal·lar parcs temàtics d'atraccions, atraccions recreatives mecàniques, parcs aquàtics ni serveis complementaris propis dels parcs temàtics d'atraccions equivalents als existents en el moment de l'entrada en vigor de la Llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc.
6. Amb independència dels canvis que es puguin produir com a conseqüència de les modificacions del planejament de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou, s'han de tenir en compte els valors i les reflexions del Catàleg de paisatge del Camp de Tarragona pel que fa a la configuració d'espais i edificacions.»

L'entitat actora ha impugnat el PDU-CRT fent, en bona mesura, abstracció de la circumstància que acabem de posar en relleu. És veritat que ha intentat posar en entredit les disposicions legislatives que acabem de transcriure apel·lant al principi constitucional d'autonomia local; però poca cosa més.

Sobte, per exemple, que, malgrat l'extensió de l'escrit de demanda i malgrat la freqüent apel·lació al dret mediambiental, s'hagi bandejat una confrontació seriosa del nou redactat de la Llei 2/1989 amb les normes sobre medi ambient dictades per les institucions europees; i, enlloc d'això, la demanda hagi dedicat esforços considerables a defensar una interpretació maximalista del principi d'autonomia local que no podrà regir, o a posar en entredit l'interès general de l'operació, com si aquest interès general només fos tal o només pogués quedar satisfet en el cas de respondre als anhels d'aquells sectors de l'opinió pública que tenen una percepció pejorativa o negativa del model de turisme representat pel complex de Port Aventura.

2ª: Sobre l'interès general de l'operació i sobre la compatibilitat de la Llei 6/2014 amb el principi constitucional i estatutari d'autonomia local

A banda de la posició manifestada al respecte per les demandades, no estarà de més que ens fem ressò d'allò que manifestà sobre aquests extrems el Consell de Garanties Estatutàries, en emetre el Dictamen que li havia estat sol·licitat sobre el projecte que esdevingué en Llei 6/2014.

Aquest Dictamen (el 13/2014, de 5 de maig) s'expressà de la forma que segueix:

“Segon. El principi de l'interès general i el marc constitucional de la llei singular, així com la seva aplicació al Projecte de llei objecte de dictamen

La sol·licitud de dictamen comença amb un qüestionament general del Projecte de llei perquè considera que no s'ajusta a la Constitució ni a l'Estatut, amb el doble argument que es tracta d'una llei singular i que protegeix interessos particulars i no l'interès general. Tractarem en primer lloc aquest darrer argument i, a continuació, exposarem el concepte de llei singular i els seus límits constitucionals, per tal d'aplicar-los al Projecte de llei objecte de dictamen.

1. L'escrit dels parlamentaris entén que el Projecte vulnera l'interès general perquè es tracta d'una llei elaborada «a mida d'uns interessos particulars concrets i ben definits». D'acord amb això, insisteix en la crítica a la norma perquè procura beneficis particulars i tractes preferents, i conclou que: «En definitiva, ens trobem davant d'un projecte de llei en què l'interès general queda supeditat al particular».

Sobre l'interès general, hem de recordar que, efectivament, correspon a tots els poders, també al Parlament, procurar-ne la realització, si bé la qüestió és qui el defineix, tenint en compte que el pluralisme democràtic permet opinions diferents sobre el que ha de ser l'interès general. En l'Estat liberal es tractava d'una idea pròxima a la voluntat general (lleï), i així ho recull encara el preàmbul de la Constitució («consolidar un Estat de Dret que assegurï l'imperi de la llei com a expressió de la voluntat popular»), i també servia per donar legitimitat a les institucions, com diu el preàmbul de l'Estatut («Els poders públics estan al servei de l'interès general i dels drets de la ciutadania»). A més, tenia una connexió directa amb el principi d'igualtat.

En l'actual Estat democràtic i social l'interès general tendeix a considerar-se com un equilibri de les diferents posicions socials, decidit democràticament, és a dir, a través dels procediments establerts per la Constitució i l'Estatut, amb respecte als seus principis i regles. D'aquesta manera, les institucions adopten iniciatives econòmiques i socials concretes, destinades a millorar l'equilibri social i territorial (art. 9.2 i 40 CE), sense que això signifiqui en si mateix prioritzar interessos particulars, si no hi ha vulneració dels procediments i dels principis que cada institució ha de seguir en les seves decisions.

El Parlament és la institució més legitimada per determinar l'interès general, pel seu origen electiu, la seva composició política plural i les seves funcions, i l'opinió que puguin emetre legítimament alguns parlamentaris sobre l'orientació d'una llei no és suficient per considerar-la contrària a l'interès general, perquè no és admissible la simple identificació entre interès general i llei general i interès particular i llei que regula un supòsit particular, com sembla que planteja l'escrit de sol·licitud.

L'interès general, que és un valor de la Constitució en el cas que ens ocupa, no actua com a paràmetre de constitucionalitat, perquè és al legislador a qui correspon fixar-lo i, per tant, no podem concloure que resulti vulnerat per aquest Projecte.

(...)

3. Arribats a aquest punt, i abans d'aplicar el paràmetre de constitucionalitat exposat al Projecte de llei, cal efectuar algunes consideracions generals sobre el supòsit de fet regulat per aquesta norma, el CRT de Vila-seca i Salou, i la naturalesa de l'activitat de joc i apostes que s'hi introdueix.
(...)

Tercer. L'examen de constitucionalitat i d'estatutarietat dels preceptes sol·licitats
(...)

Dit això, la disposició addicional segona, apartat 1, preveu l'elaboració d'un pla director urbanístic (PDU) per reordenar l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou, i establir els paràmetres corresponents per als diferents usos, incloent-hi els jocs i apostes (admesos fora de l'àrea del parc temàtic d'atraccions, Port Aventura). A continuació, l'apartat 2 admet que el PDU pot classificar i qualificar el sòl, així com preveure la resta de determinacions que li confereix l'article 56.6 del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme (en endavant, TRLU).

Efectivament, l'esmentat article 56 TRLU regula aquest instrument de planejament per coordinar l'ordenació urbanística d'un territori d'abast supramunicipal, atenent diferents funcions, com ara l'establiment de reserves de sòl per a grans infraestructures o la delimitació d'àrees residencials estratègiques. Així, més enllà de delimitacions administratives, els PDU s'ocupen habitualment d'àmbits territorials significatius amb problemàtiques específiques que requereixen una actuació conjunta. A fi de tractar-les de forma integral, pretenen ser instruments de concertació i gestió, fruit dels acords assolits entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments afectats, tal com es desprèn del seu procediment d'elaboració i tramitació (art. 83 TRLU). Així, per exemple, el PDU del sistema costaner, esmentat per l'apartat 2 de la disposició addicional segona que el Projecte afegeix a la LCRT, persegueix, segons la seva memòria, «la preservació dels sòls que encara no han sofert un procés de transformació urbanística significatiu, és a dir, dels sòls no urbanitzables i dels urbanitzables no delimitats».

Pel que ara interessa, la lletra g del primer apartat de l'article 56 TRLU, com a resultat de la reforma operada per la Llei 3/2012, de 22 de febrer, disposa que els PDU poden establir la «delimitació i l'ordenació de sectors d'interès supramunicipal per a l'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars».

L'apartat 6 del mateix article especifica més la regulació del PDU en aquest supòsit concret, de manera que li atribueix la classificació i qualificació del sòl, incloent-hi l'ordenació detallada del sòl, li permet incorporar les característiques de les obres d'urbanització, l'autoritza a disposar l'inici de l'execució de l'actuació i li encarrega l'especificació de l'administració actuant.

Els sol·licitants entenen que la regulació del Projecte sobre aquest PDU vulnera la competència urbanística dels ajuntaments i afecta l'autonomia local. Amb citació de la Constitució i de la Carta europea d'autonomia local, critiquen la redacció del pla sense participació dels municipis i l'establiment d'una discriminació positiva en favor dels promotors del parc i de la zona de joc.

Quant al primer retret, la limitació de les competències urbanístiques dels ajuntaments de Vila-seca i Salou, cal tenir present que les competències urbanístiques dels ajuntaments no són absolutes, sinó que es configuren segons els diferents instruments del planejament, i justament un d'aquests instruments és el PDU. Com s'acaba d'exposar, la previsió d'aquesta figura en el Projecte examinat quadra perfectament amb el supòsit de l'article 56.6 TRLU per les seves característiques. Es tracta d'una intervenció supramunicipal i hi concorre la necessitat d'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social i econòmica.

Per tant, tot i que la competència d'urbanisme és molt important per als municipis, aquests han d'actuar sempre d'acord amb la llei que aprova la Generalitat, la qual també exerceix les seves competències urbanístiques d'acord amb l'Estatut i la Constitució. En aquest cas concret, no solament es regula per llei sinó que també es farà mitjançant una figura, el pla director, prevista en la legislació general urbanística, i per tant no hi ha infracció de la competència d'urbanisme dels municipis.

Per raons semblants tampoc no es vulnera l'autonomia local perquè la garantia institucional que la protegeix, d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional, no es pot construir al marge de les lleis. La

delimitació de l'autonomia local per la llei figura expressament a l'article 3.1 de la Carta europea d'autonomia local i ha estat recordada també per les sentències del Tribunal Constitucional, com és el cas, per exemple, de la STC 103/2013, de 25 d'abril (FJ 6). Atès que hem tractat aquesta delimitació de l'autonomia local en un Dictamen recent, el DCGE 8/2014, de 27 de febrer, ens hi remetem en nom de la brevetat. Solament convé destacar que la mateixa disposició adicional segona, en el seu apartat 4, preveu expressament la participació dels municipis en l'aprovació inicial i final del PDU, a través del Consorci del CRT de Vila-seca i Salou. Igualment, l'abans citat article 83 TRLU exigeix la consulta als ajuntaments afectats, abans de la seva aprovació inicial i respecte als objectius i els propòsits generals de la iniciativa. I a l'últim, pel que fa a aquesta mateixa qüestió, que el Tribunal Constitucional ha reconegut que es respecta l'autonomia local quan es permet la intervenció del municipi en el procediment administratiu previ d'elaboració de la norma reglamentària, permetent-li expressar la seva voluntat i criteri, en relació amb les competències que li corresponen (STC 37/2014, d'11 de març, FJ 6).

En conseqüència, els apartats 1 i 2 de la disposició adicional segona que l'article 2 del Projecte afegeix a la LCRT no vulnereu les competències urbanístiques dels municipis ni el principi d'autonomia local."

Es tracta de consideracions que haurem de compartir, per tal de corroborar que la Llei 6/2014 i, per conseqüència, també el PDU-CRT, responen a l'interès general plasmat en la fixació d'uns objectius o propòsits constitucionalment lícits, de caràcter econòmic, social i territorial, que ultrapassen i superen l'àmbit estrictament municipal. I tot això, sense afectar l'autonomia municipal, garantida en la seva justa proporció a través de diversos mecanismes, entre els quals mereix ser destacat el CCRT, qualificat estatutàriament d'ens local (art. 1); amb una presència de representants locals manifestament majoritària (art. 22 i següents) i, com és de veure en la nova versió de la Llei 2/1989, amb una posició decisòria i crucial pel que fa a l'aprovació del PDU-CRT, la qual cosa no hauria estat possible sense l'informe favorable de l'esmentat Consorci.

3ª: Sobre l'avaluació econòmica i financera del PDU-CRT

L'actora ha posat en entredit la seva consistència; tanmateix, no ha aportat cap prova a través de la qual acreditar aquest retret amb un mínim de rigor.

4ª: Sobre la manca d'informe dels Departaments de Salut i d'Interior de la Generalitat de Catalunya

A banda de les raons exposades per les demandades a fi i efecte de justificar que no era preceptiu que el PDU-CRT fos informat pels Departaments d'Interior i Salut de la Generalitat de Catalunya, no estarà de més assenyalar que a la Comissió Territorial d'Urbanisme que aprovà provisionalment el Pla, hi eren presents representants del Departament d'interior (per ser, aquest Departament, el competent en matèria de protecció civil i demarcació territorial) i del Departament de Salut, a més d'un vocal en representació de la Delegació del Govern de la Generalitat [art. 12.3.c) i g) del Decret 68/2014, de 20 de maig]. Dit, tot això, no sense destacar que la Llei 6/2014

va venir precedida d'un "projecte de Llei" aprovat pel Govern de la Generalitat en ple, la qual cosa permet pressuposar que els titulars dels Departaments de Salut i d'Interior van disposar de l'oportunitat de debatre a bastament les implicacions -en seu de salut pública i de criminalitat- que podia tenir una actuació com la concretada posteriorment en el PDU-CRT.

5ª: Sobre la coherència del PDU-CRT amb el planejament territorial parcial; amb el Catàleg de paisatge; amb la normativa sectorial de protecció d'espais naturals; amb els imperatius ambientals; amb la normativa sobre mobilitat; i amb la normativa sobre canvi climàtic

Sobre tots aquests extrems podríem afegir o remarcar que:

1er: El disseny legal de fer possible l'actuació concretada en el PDU-CRT obligava a interpretar el punt 2 de la nova Disposició addicional segona de la Llei 2/1989 (*"El pla director urbanístic pot classificar i qualificar el sòl i establir la resta de determinacions a què fa referència l'article 56.6 del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, del 3 d'agost, de manera compatible amb les determinacions del Pla territorial parcial del Camp de Tarragona i d'acord amb el Pla director urbanístic del sistema costaner i el règim normatiu del Pla d'espais d'interès natural"*) en uns termes que en cap cas podien traduir-se en la frustració de l'operació projectada a partir de la Llei 6/2014.

2on: En el millor dels casos, per tal de prosperar, els al·legats de l'actora sobre els extrems que ara ens ocupen haurien d'haver vingut acompanyats d'una pericial convincent i fiable i això no ha succeït.

3er: La recurrent ha insistit en la inexistència d'una alternativa "0" degudament contrastada; però l'expedient demostra que això no és així. En aquest sentit, són il·lustratives les pàgines 85 i 89 a 93 de l'estudi ambiental estratègic i la pàgina 8 de la Memòria d'ordenació, i

4art: L'informe emès en data 13 de desembre de 2018 pel Subdirector General d'Acció Territorial i d'Habitat Urbà, ha permès corroborar la previsió de mesures per tal d'evitar l'afectació indirecta de la Sèquia Major (la qual forma part de la Xarxa Natura 2000) i la no aplicació al cas de l'art. 6.4 de la Directiva 92/43/CE.

6ª: Sobre la suficiència dels serveis urbanístics que preveu el PDU-CRT
La manca de virtualitat probatòria del dictamen aportat per l'actora, unida a la documentació lliurada per SOREA i per L'AGÈNCIA CATALANA DE

L'AIGUA, impedirà considerar demostrades mancances o insuficiències pel que fa als serveis urbanístics de subministrament d'aigua potable i de sanejament.

SISE: Resolució de la controvèrsia en allò que ve referit a la prevenció del risc químic i al règim jurídic dels espais lliures i dels equipaments

6.1: La posició definitiva de la part actora

La posició definitiva de la part actora es troba recollida en unes conclusions que són del tenor que segueix:

“SISENA.- EL PLA DIRECTOR URBANÍSTIC DEL CENTRE RECREATIU I TURÍS-TIC VULNERA LA NORMATIVA SECTORIAL DE PREVENCIÓ DEL RISC QUÍMIC I EL RÈGIM JURÍDIC DE LES ZONES VERDES I DELS EQUIPAMENTS PÚBLICS.

El PDU del CRT vulnera l'article 9.1 del TRLU que estableix com a directriu general per al planejament urbanístic que les administracions amb competències en matèria urbanística han de vetllar per a què les determinacions i l'execució del planejament urbanístic permetin aconseguir, en benefici de la seguretat i el benestar de les persones, uns nivells adequats de qualitat de vida, de sostenibilitat ambiental i de preservació davant dels riscos naturals i tecnològics.

El PDU del CRT ha situat els sistemes públics de la zona amb més aprofitament urbanístic en bona part de l'àmbit d'afectació de la normativa de prevenció del risc químic esmentada en la demanda, impossibilitant el seu ús com a zona verda i restringint substancialment l'ús d'equipament. Especialment rellevants pel que fa als límits de distància són les disposicions sectorials següents: Resolució IRP/971/2010, de 31 de març i la Instrucció SIE/8/2007, de 25 de juliol.

La decisió del planejador és un frau urbanístic, en el sentit de l'article 6.4 del Codi Civil. Al tractar-se d'un PDU d'una superfície de 816,32 Ha, que comprèn altres sòls urbanitzables i no urbanitzables, els criteris de localització del sostre edificatori i del seus paràmetres urbanístics haguessin pogut ser perfectament uns altres, sense deixar a la pràctica, el sector més dens desprovist de zones verdes i sense equipaments amb ús públic.

La contestació a la demanda de la part contrària manifesta que els dictamens tècnics prescriptius en la presa de decisions urbanístiques, regulats per l'article 14.3 del Reial Decret 840/2015, de 21 de setembre, pel qual s'aproven les mesures de control dels riscos inherents als accidents greus en els que intervinguin substàncies perilloses, han estat elaborats mitjançant els informes del Departament d'Empresa i Ocupació, de data 18 d'agost de 2016, i de la Direcció General de Protecció Civil, de data 5 de setembre de 2016. Però és en virtut d'aquests informes, que les normes urbanístiques del PDU del CRT deixen sense funcionalitat les zones verdes i els equipaments públics.

A més, l'article 14.3 d'aquest Reial Decret també ha estat vulnerat en un altre aspecte, atès que amb caràcter previ a la presa de decisió urbanística no s'ha tingut en compte la informació proporcionada pels industrials, els quals han advertit els riscos vinculats als establiments mitjançant al·legacions en els períodes d'informació pública de les dues aprovacions inicials del PDU del CRT, tal i com consta en l'expedient administratiu, malgrat els informes emesos pel Departament d'Empresa i Ocupació, de 26 de febrer i 26 d'octubre de 2015, i de 18 d'agost de 2016.

S'ha produït una vulneració de l'article 11 de la Llei 9/2014, del 31 de juliol, de la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes, que estableix el següent:

1. El planejament urbanístic ha d'evitar que les zones amb un risc industrial superior a l'acceptable siguin urbanitzades o s'hi edifiquin elements vulnerables, llevat del cas de les obres que tinguin per finalitat la prevenció d'aquest risc, en els termes que estableix la normativa d'urbanisme.

2. L'ordenació de la implantació i la distribució dels usos en el territori que faci el planejament urbanístic ha de respectar les distàncies mínimes de seguretat entre els establiments en què es poden produir accidents greus i les zones d'habitatge permanent, les zones de concurrència pública, les zones d'interès natural i la resta dels elements vulnerables.

3. Simultàniament al tràmit d'informació pública dels plans urbanístics que permetin la implantació d'establiments en què es poden produir accidents greus o que afectin els voltants d'establiments ja existents, s'ha de sol·licitar un informe preceptiu i vinculant a l'òrgan de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de seguretat industrial. A aquest efecte, en casos justificats aquest òrgan pot requerir als titulars dels establiments ja existents que presentin una anàlisi quantitativa de risc, que ha d'ésser elaborada d'acord amb les seves instruccions.

4. Es requereix a l'òrgan de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de seguretat industrial un informe, de caràcter preceptiu i vinculant, previ a la implantació de nous establiments en què es poden produir accidents greus i a la realització de canvis o modificacions substancials en els ja existents. A aquest efecte, els titulars dels establiments han de presentar al dit òrgan una anàlisi quantitativa de risc, que ha d'ésser elaborada d'acord amb les seves instruccions.

El PDU del CRT està urbanitzant en zona de risc industrial, i dins de les distàncies de seguretat està col·locant sistemes de zones verdes i equipaments amb usos tan restringits que vulnereu la seva funcionalitat. Els titulars dels establiments del polígon químic no han presentat l'anàlisi quantitativa de risc, i està tot supeditat als informes emesos per la Subdirecció General de Seguretat Industrial de la Generalitat.

Tal i com reconeix la Generalitat en la contestació a la demanda, la part del sector 1, del CRT, que queda afectada per la zona d'intensitat límit a l'exterior (ZILE) i per la zona d'indefensió envers l'autoprotecció (ZIEA) es destina a sistemes d'espais lliures públics (clau SV) i d'equipaments (clau SE). Segons l'apartat 4.6.1 de la Resolució IRP/971/2010, de 31 de març, l'admissió de la implantació de zones verdes i de lleures dins de les referides zones està subjecta al compliment a determinades limitacions.

Val a dir que de la tramitació del PDU de la CRT, les corbes de risc que apareixen en els plànols d'ordenació no es coneixen com ha estat elaborades, i fins i tot no coincideixen amb els que disposen els titulars de les activitats agrupats en l'Associació d'Empreses Químiques tal i com fan constar en les al·legacions que aquesta entitat presentà en la segona aprovació inicial del PDU del CRT, i que evidencien l'incompliment de l'article 14.3 del Reial Decret 840/2015, de 21 de setembre.

L'article 33 de les normes urbanístiques del PDU del CRT regula el Sistema d'espais lliures (Clau SV) de la següent forma:

1. Aquest sistema comprèn els sòls de titularitat pública que el PDU destina a parcs, jardins, zones verdes i espais per a l'esbarjo, el lleure i l'esport.

2. L'ús fonamental dels espais lliures és el descans i l'esbarjo de la població i únicament s'hi admeten les construccions i instal·lacions que ajudin a aconseguir aquest fi. També s'admeten elements propis dels serveis tècnics exclusivament en aquells sòls que representin un escreix respecte les reserves mínimes previstes per la llei, ocupant la mínima superfície de sòl necessària i adoptant, en la mesura del possible, mesures d'adaptació paisatgística, amb una ocupació màxima del 5% de la superfície total d'espais lliures de cada sector.

En relació als usos del sistema d'espais lliures, l'article 34 de les normes urbanístiques preveu el següent:

1. En el sistema d'espais lliures només es permeten els usos i activitats de caràcter públic compatibles amb la utilització general d'aquests sòls.

2. En els espais lliures que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial).

La prescripció de l'article 34.2 de les normes urbanístiques és totalment contrària al règim jurídic de les zones verdes. ¿Com s'evita una concurrència massiva quan les zones verdes descrites anteriorment estan al servei del sector que concentra més edificabilitat, el Sector 1 denominat Complexos Turístics Integrats amb 745.000 m² de sostre edificable?.

Pel que fa al sistema d'equipaments comunitaris (clau SE), els defineix de la següent forma en l'article 36.1 de les normes urbanístiques:

Comprèn els centres públics, els equipaments de caràcter religiós, cultural, docent, esportiu, sanitari, assistencial, de serveis tècnics i els altres equipaments que siguin d'interès públic o social, que en cada sector es preveuen de cessió.

L'article 37 de les normes urbanístiques defineix els usos i condicions d'ordenació dels equipaments:

1. Per a la definició dels usos i condicions d'edificació del sistema d'equipaments comunitaris, clau SE, cal tramitar un pla especial urbanístic d'acord amb la normativa aplicable en cadascun dels municipis.

2. Els usos dels diferents equipaments s'han d'escollir entre els admesos amb caràcter general pels sistemes d'equipaments segons les determinacions del planejament vigent a cadascun dels municipis.

3. Les condicions d'ordenació han de ser les corresponents a l'edificació aïllada i, si no es regula de forma expressa en els paràmetres del sector o en el pla especial per necessitats concretes de l'ús previst, l'índex d'edificabilitat net màxim ha de ser d'1 m² st/m².

4. En els sòls d'equipaments que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial).

¿En el cas dels equipaments públics afectats per les distàncies de seguretat de la indústria química com es dona compliment a l'article 34.4 de les normes urbanístiques quan la reducció d'una concurrència massiva recau en equipaments de dimensions i edificabilitat notables, com els continguts al Sector 1? És el que succeeix amb l'equipament Torre d'en Dolça i l'equipament identificat com a SE de 151.749 m² de superfície.

La restricció d'usos fa inviable la previsió de l'article 34.1 de les normes urbanístiques de supeditar l'ús final de l'equipament a l'aprovació d'un pla especial quan l'única destinació que seria possible és la de serveis tècnics.

En el cas específic del Sector 1, l'article 149 apartats 4 i 5 de les normes urbanístiques estableix les condicions particulars del sistema d'espais lliures (clau SV) següents:

4. En els sòls d'espais lliures que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses, s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial i resolució IRP/971/2010).

5. Els sòls qualificats d'espais lliures afectats pel risc químic en establiments industrials, compliran amb el condicionants específics següents, d'acord amb el punt 4.6 de la resolució IRP/971/2010:

a) El disseny d'aquests espais ha d'evitar que el seu ús quotidià generi condicions de pública concurrència que alhora puguin suposar afectacions col·lectives en cas d'emergència per risc químic en instal·lacions que manipulen substàncies perilloses. Així, el disseny ha de preveure que no se supera la xifra de 500 persones en aquests àmbits i que hi ha condicions estructurals que generen baixa densitat de població. Els dissenys han

de preveure la utilització de recursos com ara zones d'arbrat i jardins no transitables, llacs o masses d'aigua, o d'altres similars, per a assegurar que es dóna compliment als valors anteriors.

b) Les zones no s'han de destinar ni total ni parcialment a la població especialment vulnerable com són els infants, la gent gran i les persones amb mobilitat reduïda o similars (com malats crònics, entre d'altres). Per tant, no s'han de preveure parcs infantils ni àrees de jocs.

c) No es poden realitzar activitats, ni puntuals ni permanents, que suposin la pública concurrència com ara: fires, exposicions, activitats esportives, concerts, zones de pícnic o zones d'acampada, entre d'altres. Aquestes previsions no resulten possibles de complir quan es tracta de les zones verdes públiques al servei de la part més densa del PDU del CRT, el Sector 1 de 745.000 m² de sostre edificable. Dels quals 425.000 m² són d'ús hoteler, 30.000 m² d'àrea de joc (casinos), 50.000 m² d'ús comercial, 120.000 m² d'oci i 120.000 m² d'aparcaments.

Les zones verdes afectades a possibles accidents greus i al risc químic són de superfícies significatives, i si aquestes són restringides als esdeveniments i a la concurrència de persones comporta desvirtuar el seu règim jurídic. I més quan es fa esment específic en l'article 149.5.b) de les normes urbanístiques a què "les zones no s'han de destinar ni total ni parcialment a la població especialment vulnerable com són els infants, la gent gran i les persones amb mobilitat reduïda o similars (com malats crònics, entre d'altres). Per tant, no s'han de preveure parcs infantils ni àrees de jocs."

La jurisprudència, que s'acompanya en la demanda, ha remarcat la importància i el grau de protecció, dimensions i qualitat que han de disposar les zones verdes, tant per la seva preservació com per evitar la seva alteració, així com perquè no es vegin desprovistes del gaudi general i la funció social.

El nombre d'usuaris que faran ús dels 745.000 m² de sostre edificable és força significatiu. Amb independència de l'equivalència amb el nombre d'habitants d'una ciutat, no resulta gens errat, equiparar l'aprofitament privat del Sector 1 amb els usos residencials, especialment pel que fa a l'hotel·ler, que és el majoritari, on s'està restringint de facto de l'ús de zones verdes i equipaments associats. Sistemes que són exigibles fins i tot en els polígons d'activitat terciària, tal i com preveu l'article 65.4 del TRLU: En els sectors d'ús no residencial, els plans parcials urbanístics han de reservar per a zona verda un mínim del 10% de la superfície de l'àmbit d'actuació urbanística i han de reservar per a equipaments un mínim del 5% de la dita superfície, a més del sòl destinat a serveis tècnics, si s'escau.

La contestació a la demanda de la part contrària assenyala que les prohibicions d'instal·lar parcs infantils i àrees de joc per evitar la presència de població especialment vulnerable, com infants, gent gran o persones amb mobilitat reduïda (article 149.5 de les normes urbanístiques), és compatible amb les funcions d'interès general dels espais lliures i les zones verdes, que poden també aportar valors paisatgístics, ecològics i ambientals. No obstant, cal tenir present que l'article 34.6 del TRLU estableix que "el sistema urbanístic d'espais lliures públics comprèn els parcs, els jardins, les zones verdes i els espais per a l'esbarjo, el lleure i l'esport". I per tant, apel·la a un ús de gaudi ciutadà. Les funcions d'interès general que esmenten la Generalitat de Catalunya, el Consorci Recreatiu i Turístic i MBGC són més pròpies dels usos del sòl no urbanitzable, malgrat que arran les restriccions establertes pel risc químic, són anàlogues en aquest PDU a un espai qualificat de serveis tècnics.

Resulta sintomàtic el reduccionisme sobre l'ús de les zones verdes de la contesta a la demanda del Centre Recreatiu i Turístic, quan assenyala "que pot tractar-se d'una zona verda que, en canvi, no constitueixi ni un parc, ni un jardí, ni un espai per a l'esbarjo, lleure i esport". Per tant pot tractar-se com a zona verda, un espai que no és una zona verda.

La jurisprudència que s'aporta a la demanda al·ludeix a la nul·litat de zones verdes que experimentin fortes restriccions, com és el cas de qualificar com a tals, espais de penya-segat, de difícil accés; Sentència núm 909/2009, de 25 de juny, de la Sala del Contenciós Administratiu, Secció 1a, del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, RJCA\2010\276. Sentència ferma i que el FONAMENT DE DRET QUINZÈ postula el següent:
(...)

En relació al sistema d'equipaments del Sector 1 CTI (clau SE), l'article 150 de les normes urbanístiques del PDU del CRT estableix el següent:

1. Els sòls d'equipaments es concentren en l'àmbit oriental del sector en continuïtat amb els sòls d'espais lliures i es regularan d'acord amb les determinacions del planejament municipal vigent per aquest sistema amb les condicions particulars que fixa aquest PDU.

2. Els usos i edificacions admeses seran de caràcter tou sense edificabilitats elevades i integrats en el parc, amb una edificabilitat màxima de 0,3 m²st/m². La concreció d'usos, de les activitats i de la volumetria a implantar en els sòls qualificats de sistema d'equipaments es concretaran mitjançant la tramitació del corresponent pla especial urbanístic, que donarà compliment a les determinacions de protecció civil sobre risc químic en establiments industrials recollides a la resolució IRP/971/2010. Es garantirà l'accés des de la via pública.

3. En els sòls d'equipaments que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses, s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Indus-trial i resolució IRP/971/2010).

4. En els sòls qualificats d'equipaments, cal resoldre la següent reserva d'aparcament dels vehicles necessaris per al seu correcte funcionament incloent el de bicicletes: 1,19 aparc./100 m²st

En conseqüència el règim jurídic dels equipaments també resulta substancialment alterat. No preveure esdeveniments ni concurrència massiva comporta que a la pràctica tots els equipaments públics afectats pel risc químic només admetin l'ús com a zones de serveis tècnics. La contestació a la demanda de la Generalitat contempla que els terrenys d'equipament públic afectat per les servituds de risc químic siguin utilitzats com a dependències i edificis públics que no reben públic, com poden ser oficines i similars, i magatzems que no siguin locals comercials. Al respecte, cal tenir present que qualsevol seu administrativa té una influència de persones externes. Edificis públics que no rebin públic acostumen a ser les estacions depuradores, dipòsits controlats de residus o altres instal·lacions de tractament ambiental. La contestació a la demanda de la Generalitat apunta la possibilitat d'allotjar magatzems en aquesta clau, però no és un ús que resulti apropiat, atès que no és admés dins de la definició d'equipament comunitari segons l'article 34.5 del TRLU, i seria més propi d'un ús provisional, tal i com recull l'article 53.3.a) del TRLU.

En relació al camp de golf, l'article 159 de les normes urbanístiques del PDU no re-flecteix que una part d'aquest complex esportiu està afectada també per les distàncies de seguretat de l'article 13 de la Directiva 2012/18/UE (Seveso III) i de l'article 14.2.a) del Reial Decret 840/2015, de 21 de setembre

SETENA.- EL PLA DIRECTOR URBANÍSTIC DEL CENTRE RECREATIU I TURÍS-TIC VULNERA EL PLA DIRECTOR URBANÍSTIC DE LES ACTIVITATS INDUS-TRIALS I TURÍSTIQUES DEL CAMP DE TARRAGONA.

Com admet la part demandada, la franja de 500 metres de separació que prescriu l'article 9.1 del Pla Director Urbanístic de les activitats industrials i turístiques del Camp de Tarragona (PDUAIT), establerta entre els polígons industrials i els usos residencials i turístics, afecta el sector urbanitzable 1 del del PDU del CRT.

L'article 9.1 de les normes urbanístiques del PDUAIT, després de l'estimació parcial d'una demanda interposada per una indústria química mitjançant la Sentència núm 209/2008, de 7 de març, JUR\2008\182876, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, queda redactat de la següent forma:

D'acord amb l'article 9 de la Llei 2/2002, d'Urbanisme de Catalunya, que prohibeix urbanitzar i edificar en zones de risc per a la seguretat, és prohibeix la utilització residencial i turística dels sectors urbanitzables del planejament vigent o aquells que es puguin plantejar de nou mitjançant les corresponents modificacions o revisions d'aquesta a una distància menor de 500 metres dels polígons químics.

El redactat d'aquest precepte anterior a la Sentència, mitjançant la Resolució del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de 24 de gener de 2005, admetia en el paràgraf segon, altres activitats compatibles amb la indústria química, sempre que no suposin un increment del grau de perillositat de la zona. La contestació de la demanda de la Generalitat no té en compte els efectes d'aquesta Sentència, i com aquesta afecta a la Resolució prèvia del Con-seller.

Aquesta Sentència aplica la normativa sectorial de risc químic, i en el Fonament de Dret Cinquè estableix el següent, subratllant els aspectes més rellevants:

“ QUINTO.- La cuestión litigiosa a resolver en el presente recurso versa sobre la infracción por el artículo 9.1, párrafo segundo, de las Normas Urbanísticas del Plan Director Urbanístico impugnado, de lo establecido en el artículo 9.2 de la Ley 2/2002, de 14 de marzo, de Urbanismo (LU), en cuanto prohíbe urbanizar y edificar en zonas de riesgo para la seguridad y el bienestar de las personas, salvo las obras vinculadas a la prevención de los riesgos.

Con los resultados obtenidos con la prueba pericial se acredita el mantenimiento por la recurrente en la zona A de actividades susceptibles de producir daños y perjuicios a los habitantes de los núcleos de población cercanos.

La regulación sobre la materia se encuentra contenida a nivel comunitario en el Directiva 1996/82, de 9 de diciembre, sobre control de los riesgos inherentes a los accidentes graves en los que intervengan sustancias peligrosas y a nivel estatal en el Real Decreto 1254/1999, de 16 de julio, que transpone al ordenamiento jurídico español la citada Directiva.

Siendo que esta normativa no establece un régimen rígido de distancias, como hacía el artículo 4 del Decreto 2414/1961, de 30 de noviembre, en cuanto disponía que en todo caso, las industrias fabriles que deban ser consideradas como peligrosas o insalubres, sólo podrán emplazarse, como regla general, a una distancia de 2.000 metros a contar del núcleo más próximo de población agrupada, se está ante una decisión de carácter discrecional que tuvo que prever la situación existente en la zona.

No existe obstáculo en el control jurisdiccional de los aspectos discrecionales de la potestad de planeamiento, como así se recoge en la sentencia del Tribunal Supremo de 9 de febrero de 1994, con remisión a otras anteriores de fecha 22 septiembre y 15 diciembre 1986, 19 mayo y 21 diciembre 1987, 18 julio 1988, 23 enero y 17 junio 1989, 20 marzo y 22 diciembre 1990, 11 febrero, 27 marzo y 2 abril 1991, 20 enero, 17 marzo y 14 abril 1992, 15 marzo y 21 septiembre 1993, 28 enero 1994, en la que se recoge: "Por ello la revisión jurisdiccional de la actuación administrativa se extenderá, en primer término, a la verificación de la realidad de los hechos para, en segundo lugar, valorar si la decisión planificadora discrecional guarda coherencia lógica con aquéllos, de suerte que cuando se aprecie una incongruencia o discordancia de la solución elegida con la realidad que integra su presupuesto o una desviación injustificada de los criterios generales del plan, tal decisión resultará viciada por infringir el ordenamiento jurídico y más concretamente el principio de interdicción de la arbitrariedad de los poderes públicos -artículo 9.º.3 de la Constitución- que, en lo que ahora importa, aspira a evitar que se traspasen los límites racionales de la discrecionalidad y se convierta ésta en fuente de decisiones que no resulten justificadas".

Siguendo con los resultados obtenidos con la prueba pericial y en la verificación de los hechos determinantes, se aprecia la existencia en la zona A de actividades susceptibles de originar situaciones de riesgos para las personas, con las plantas de VCM y EDC, que el convenio de 24 de abril de 2001, antes referido, permite mantener, por lo que la decisión planificadora discrecional no guarda coherencia lógica con aquéllos, motivo por el cual procede estimar el recurso para declarar la nulidad del párrafo segundo del artículo 9.1 de las Normas Urbanísticas del Plan Director Urbanístico impugnado

En el plànol d'ordenació O.03.2 "Qualificació del Sòl. Sectors" de l'aprovació definitiva del PDU de la CRT es pot apreciar una línia discontinua morada que correspon a la limitació d'usos residencials i turístics del PDUAIT. Dins d'aquests 500 metres, el PDU de la CRT inclou bona part d'una zona verda de 211.772 m² de superfície, bona part del sistema d'equipament del Bé Cultural d'Interès Local de Torre d'en Dolça, pràcticament la totalitat d'un equipament públic adjacent i una part de Sistema d'Equipaments Recreatiu.

Fora del Sector 1, també es troba afectat l'extrem del golf en sòl no urbanitzable i una part important d'una zona verda al costat de la rotonda projectada.

Per tant, s'han inclòs usos marcadament recreatius, com és una part del sistema d'equipaments recreatiu, una part del camp del golf i unes zones verdes que malgrat les restriccions, seran espais visitats pels turistes, infringint el que disposa el PDUAIT.

Pel que fa als equipaments, els únics compatibles amb les determinacions del PDUAIT serien que dins de la distància de 500 metres s'hagués zonificat un sistema d'equipaments públics de serveis tècnics, que exclouï expressament els usos vinculats a una freqüentació humana (com els centres públics, els religiosos, culturals, docents, sanitaris, assistencials o l'habitatge dotacional).

Les contestes a la demanda del Consorci Recreatiu i Turístic i del MBGC manifesten que el PDU del CRT, segons disposa la Llei 6/2014, només ha de respectar el pla territorial parcial, el PDU del sistema costaner i el PEIN. I per tant, no hi ha inconvenient en vulnerar el PDUAIT. Val a dir que la Sentència abans esmentada va fixar la distància de seguretat de 500 metres en virtut de l'aplicació de Directives comunitàries i la pericial practicada, i per tant, el PDU del CRT està generant un risc injustificat, que contravé una normativa sectorial.

Per tot l'exposat, i com també s'ha argumentat en la CONCLUSIÓ CINQUENA, el PDU del CRT vulnera l'article 9.1 del TRLU que estableix que les administracions amb competències en matèria urbanística tenen que vetllar per a què les determinacions i l'execució del planejament urbanístic permetin aconseguir, en benefici de la seguretat i el benestar de les persones, uns nivells adequats de qualitat de vida, de sostenibilitat ambiental i de preservació davant dels riscos naturals i tecnològics.

I per extensió, és un planejament que atempta contra el principi general de desenvolupament urbanístic sostenible, definit com la utilització racional del territori i el medi ambient, conjuminant les necessitats de creixement amb la preservació dels recursos naturals i dels valors paisatgístics, arqueològics, històrics i culturals, a fi de garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures (article 3 del TRLU)."

6.2: La posició definitiva de les Administracions demandades

D'aquesta posició són prou representatives les conclusions formulades per la defensa lletrada del DTS, les quals diuen així:

"Quarta.- Manca de prova que acrediti l'incompliment de la normativa sectorial sobre el control dels riscos inherents als accidents greus en què intervinguin substàncies perilloses. Compatibilitat de les previsions del PDU impugnat amb la gestió dels riscos esmentats:

En relació amb aquest altre motiu del recurs, l'única prova practicada per la part actora ha estat el dictamen pericial adjuntat amb la demanda com a annex 1. Tanmateix, la referida prova pericial resulta completament inoperant en relació amb aquest extrem, tant per la manca de coneixements específics en aquesta matèria per part de la pèrit informant, com pel contingut manifestament insuficient del dictamen, com tot seguit passem a analitzar.

D'entrada, s'ha de posar de relleu que la pèrit informant no pot ser considerada en absolut com una experta en matèria de control dels riscos inherents als accidents greus en què intervenen matèries perilloses, ni, en concret, en relació amb el risc químic generat pels establiments industrials existents al polígon químic sud del Camp de Tarragona, propers a l'àmbit del CRT, ni encara menys en matèria de protecció civil.

Així, a la pregunta d'aquesta part en relació amb l'apartat 7 del dictamen en què se li demanava que indiqués quins eren els seus coneixements específics en matèria de protecció civil i de seguretat industrial i nuclear, la resposta de la pèrit es limita a dir que té "coneixement en riscos ambientals, els proporcionats per la meua llicenciatura en ciències ambientals" (pàg. 23 de l'escrit de resposta als aclariments, primer paràgraf). Respecte a això, s'ha de dir que els riscos ambientals, als quals es limiten els coneixements de la pèrit, són aquells que afecten en general el medi ambient (flora, fauna, atmosfera, aigües continentals i marines, etc.), però aquests no són ni comprenen els riscos específics objecte de la normativa sectorial sobre control dels riscos inherents als accidents greus en què intervenen substàncies perilloses.

En efecte, aquests altres riscos es refereixen a aquells que suposen un perill directe per a les persones i els béns, com per exemple els riscos generats per la indústria química o risc químic en general, que pot incloure el risc d'explosió i deflagració o el risc de generació de núvols tòxics, entre altres. Així, el control i la gestió d'aquests riscos sobre les persones i béns requereix actuacions i mesures diverses, tant pròpies del sistema de protecció civil com d'altres corresponents a la seguretat industrial. Doncs bé, sobre aquestes matèries específiques, la pèrit informant no té cap coneixement científic o tècnic, ja que el pla d'estudis de la llicenciatura de ciències ambientals, que és la titulació de què disposa, no inclou cap assignatura referida ni al risc químic (sobre persones i béns), ni a la protecció civil davant d'accidents greus, ni a la seguretat

industrial (així es pot veure consultant el pla d'estudis de l'esmentada llicenciatura o actualment grau, disponible a través d'internet).

Per tant, les opinions de la pèrit en aquesta matèria no corresponen a uns coneixements científics o tècnics sobre la mateixa, sinó que deriven dels mateixos coneixements que podria tenir qualsevol ciutadà corrent. Conseqüentment, les manifestacions i conclusions del dictamen pericial sobre aquesta qüestió no poden tenir cap força de convicció ni, per tant, cap valor probatori.

Dit això, l'afirmació del dictamen segons la qual "l'augment de 750.000 m² de sostre a la zona dels CTIs en aquest PDU incrementa exponencialment la vulnerabilitat davant un hipotètic accident dificultant o fins i tot impossibilitant la gestió del mateix" (pàg. 23), no passa de ser una mera opinió personal no fonamentada ni justificada amb criteris científics o tècnics. Fonamentació que tampoc no s'aporta en la resposta als aclariments formulats per aquesta part i les codemandades. En concret, la resposta a l'aclariment 7 sol·licitat per aquesta part, que precisament inquiria sobre el fonament de tal afirmació, confrontant aquesta amb l'informe de la Direcció General de Protecció Civil de data 5-9-2016, es limita a repetir la mateixa afirmació, això és, que "l'increment de sostre edificable i, per tant, la potencial presència de persones a l'àmbit, incrementa alhora la vulnerabilitat del sector davant d'un cas d'accident químic" (pàg. 23 de l'escrit de resposta als aclariments). Afirmació que es reitera novament en respondre l'aclariment plantejat per la codemandada Mediterranea Beach & Golf Community SA (MBGC SA) (pàg. 13 de l'escrit de resposta als aclariments, epígraf "SECCIÓ iv").

Tanmateix, lluny de la pretesa la pretesa senzillesa o evidència que predica la pèrit de tal deducció, es tracta d'una qüestió de gran complexitat que no admet respostes simples o apriorístiques. Precisament, existeixen uns criteris generals establerts per l'organisme que té els coneixements i les competències específiques sobre aquesta matèria, que són els regulats a la Resolució IRP/971/2010, referent al control de la implantació de nous elements vulnerables compatibles amb la gestió dels riscos de protecció civil (DOGC núm. 5602, de data 7-4-2010).

En concret, el punt 4.5.1 de la citada Resolució estableix els criteris per al control de la vulnerabilitat i del creixement màxim en la zona d'intervenció o zona de confinament general² en relació amb instal·lacions afectades pel nivell alt de la normativa d'accidents greus (que seria el cas d'algunes de les instal·lacions existents al Polígon químic sud properes al CRT). Si bé en la referida Resolució es pren com a punt de partida la constatació de que l'augment ² Zona en la que, com ja vam dir en la nostra contestació a la demanda, es troben compresos no només l'àmbit del CRT, sinó també la resta dels termes municipals de Salou i de Vila-seca en la seva integritat, així com bona part dels municipis de Tarragona o la Canonja, per exemple, tal com es fa constar als informes de la Direcció General de Protecció Civil de dates 4-3-2015 i 5-9-2016.

de la població inclosa a la zona d'intervenció suposa l'augment del risc per efecte de l'increment dels elements vulnerables, és a dir, de la població exposada al risc [apartat A) del punt 4.5.1.1], tanmateix seguidament s'estableixen les mesures per al control de la vulnerabilitat i per poder considerar compatible i, per tant, viable, el creixement de la població en aquesta zona. En aquest sentit, en primer lloc, s'estableix la compatibilitat dels desenvolupaments urbanístics previstos dins la zona d'intervenció quan es compleixin dues condicions, que són la instal·lació de sistemes d'avís a la població en cas d'emergència i l'elaboració o actualització de plans d'emergència municipals per part dels Ajuntaments [apartat 4.5.1.1.C)] I en segon lloc, es regula l'anomenat criteri de vulnerabilitat, que correspon a un valor màxim de població en la zona d'intervenció compatible amb la gestió del risc, als efectes d'assegurar la capacitat de confinament de la població (apartat 4.5.1.2). Concretament, es determina que el valor màxim de població present a la zona de confinament general considerat compatible amb la gestió del risc és de 20.000 habitants en un octà de la zona de confinament general, de manera que es consideren viables els increments de població que no sobrepassin l'esmentat valor màxim. Tanmateix, en aquells àmbits que superin l'esmentat valor de 20.000 persones presents en un octà de la zona de confinament general, s'admet igualment la possibilitat d'un creixement contingut temporal, que correspon a un increment del 33% de la població de qualsevol unitat urbana o del conjunt de la població afectada en aquest àmbit.

A la vista de l'anterior regulació, doncs, per poder determinar si l'increment de sostre edificable previst pel PDU en els tres nous sectors delimitats³ i el conseqüent increment de la vulnerabilitat derivat de l'augment de població exposada al risc és o no compatible amb la gestió del risc i, per tant, és o no viable als efectes del control de riscos, cal analitzar diferents aspectes:

a) En primer lloc, cal verificar si es compleixen les mesures de seguretat indicades a l'apartat apartat 4.5.1.1.C) de la citada Resolució IRP/971/2010, d'instal·lació de sistemes d'avís a la població i l'elaboració o renovació dels plans d'emergència municipals.

b) I en segon lloc, cal verificar si l'increment de població derivat de l'esmentat increment de sostre edificable es troba dins del valor màxim de vulnerabilitat establert com a viable i compatible amb la gestió del risc i, en cas de que sobrepassi aquest valor, cal verificar igualment si respecta el límit de l'increment de població admissible com a creixement contingut temporal.

Doncs bé, el dictamen pericial aportat per la part actora no justifica cap dels anteriors aspectes ni tampoc el posterior escrit de resposta als aclariments plantejats.

Així, pel que fa a les mesures de seguretat referides (instal·lació de sistemes d'avís a la població i elaboració aportat amb la demanda sostenia que els municipis de Salou i Vila-seca tenen el seu Pla d'actuació municipal (PAM) pendent de revisió i que "en cap lloc del document del PDU es parla de la instal·lació de noves sirenes i sistemes d'avís a la població" (pàg. 23 del dictamen).

Enfront d'això, es va posar de manifest en el nostre escrit de contestació a la demanda que els apartats 4 i 5 de l'article 18 de les normes urbanístiques del PDU impugnat incorporaven de forma expressa, tant l'obligació dels Ajuntaments de Vila-seca i Salou d'adaptar i revisar els seus plans d'actuació municipals per incorporar les noves actuacions proposades pel PDU, com la determinació de que els projectes d'urbanització dels sectors hauran de contenir els elements necessaris per a garantir els avisos massius a la població en cas d'emergència. Així, per part d'aquesta part i de la codemandada MBGC SA es va demanar aclariment a la pèrit sobre aquesta concreta afirmació del dictamen, fent referència expressament als apartats 4 i 5 de l'article 18 de les normes urbanístiques del PDU. La resposta de la pèrit a l'indicat aclariment, però, resulta francament decebedora, ja que, davant l'evidència de que el PDU sí que ha previst les referides mesures de seguretat, ara diu que, donat que els plans d'actuació municipals no ho concreten, hauria de ser el PDU el que hauria d'establir directament la localització i la tipologia dels sistemes d'alarma (pàg. 14 de l'escrit de resposta als aclariments, SECCIÓ vi, pregunta 1). Enfront d'això, però, s'escau advertir que aquesta pretesa exigència no té cap fonament normatiu, ja que la localització concreta i la determinació de la tipologia i característiques dels sistemes d'avís a la població no són determinacions pròpies d'un instrument de planejament urbanístic, ni tan sols derivat, sinó dels projectes d'urbanització, als quals correspon definir el traçat i les característiques de les obres d'urbanització, sense que sigui exigible la seva concreció als plans directors urbanístics de delimitació i ordenació de sectors d'interès supramunicipal, d'acord amb el que estableix l'article 56.6.c) del TRLU.

En segon lloc, pel que fa a la valoració de la vulnerabilitat dels nous sectors previstos pel PDU, val a dir que la pèrit no ha aplicat cap dels criteris establerts a la citada Resolució IRP/971/2010, ni en el dictamen aportat amb la demanda ni en posterior escrit de resposta als aclariments. Efectivament, als referits dictamen i escrit d'aclariment no es fa cap mena de verificació, càlcul ni anàlisi per poder determinar amb un mínim de certesa i objectivitat, primer, quin seria el nombre de persones presents que pot derivar de l'edificabilitat prevista en els nous sectors delimitats pel PDU; segon, la delimitació d'un octà de la zona de confinament general en aquest àmbit; tercer, si amb l'esmentat augment de població, la població total d'un octà de la zona de confinament general sobrepassa o no el valor màxim de vulnerabilitat establert; i quart, en cas que sobrepassi l'esmentat valor, si l'increment és superior o no al 33% de la població afectada en aquest àmbit.

Per tant, s'ha de concloure que la prova pericial practicada per l'actora no acredita ni demostra en absolut que l'increment de sostre edificable derivat de la nova ordenació sigui incompatible amb la gestió del risc per a la població i per tant inviable, d'acord amb els criteris generals establerts en matèria de protecció civil per al control dels riscos inherents als accidents greus en què intervenen matèries perilloses.

D'altra banda, en relació amb els sistemes d'espais lliures i equipaments públics del nou sector 1, CTI, majoritàriament ubicats dins de les zones de seguretat "d'indefensió envers l'autoprotecció" i "d'intensitat límit a l'exterior" (ZIEA i ZILE, respectivament), la prova pericial tampoc no ha desvirtuat la compatibilitat dels mateixos amb la gestió del risc per a la població. Efectivament, tal com ja vam exposar en la nostra contestació a la demanda, els apartats 4 i 5 de l'article 149 i els apartats 2 i 3 de l'article 150 de les normes urbanístiques del PDU han incorporat determinats condicionants específics per tal d'evitar la concurrència

massiva de persones en aquests espais, en compliment de l'informe de la Direcció General de Protecció Civil de data 5-9-2016. En particular, a l'article 149.5 s'estableixen mesures concretes que són totalment coincidents amb els condicionants assenyalats al referit informe sectorial i que fan referència tant al disseny i estructura de l'espai –utilització de zones d'arbrat i jardins no transitables, llacs o masses d'aigua o similars–, com a la seva destinació i condicions d'ús –prohibició de destinació a la població especialment vulnerable, sense poder preveure parcs infantils ni àrees de joc, i prohibició de realitzar activitats de pública concurrència com poden ser fires, exposicions, activitats esportives, concerts, zones de pícnic o d'acampada, entre altres–. Aquests condicionants, a més, donen compliment als requisits establerts a l'apartat 4.6.1.B) i C) de la Resolució IRP/971/2010 per poder implantar “zones verdes i de lleure” i “elements vulnerables no residencials, de pública concurrència limitada i condicions de vulnerabilitat controlades”, en àmbits afectats per les zones ZIEA i ZILE.

Doncs bé, enfront d'això, la prova pericial practicada no desvirtua en absolut l'eficàcia i adequació dels referits condicionants per tal d'impedir la concurrència massiva de persones als espais lliures i equipaments afectats per les referides franges de seguretat del risc químic. Així, el dictamen pericial no demostra que les concretes mesures establertes a l'article 149.5 de les normes urbanístiques del PDU no siguin suficients per limitar l'afluència de persones als espais lliures públics situats en les zones de seguretat del risc químic, de manera que no s'excedeixi d'una concurrència simultània de 500 persones (que és el límit fixat en la citada resolució IRP/971/2010 per a les zones verdes i de lleure ubicades en les referides zones de risc). De fet, el dictamen aportat amb la demanda no fa cap anàlisi en concret de les indicades mesures i tampoc no es fonamenta en cap tipus de assaig, verificació o estudi que demostrï que les mateixes siguin insuficients o inoperants per tal d'impedir la concurrència simultània de més de 500 persones en aquests àmbits.

Aquesta mancança no ha estat tampoc esmenada en el posterior escrit de resposta als aclariments formulats, ja que la pèrit es limita a dir que –al seu entendre– el PDU no concretaria com s'evitaran esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones en els espais lliures de la nova àrea d'oci (resposta a l'aclariment 7 d'aquesta part, pàg. 23 de l'escrit de resposta als aclariments), però no fa la més mínima menció de les mesures concretes establertes als articles 149 i 150 de les normes urbanístiques del PDU ni justifica en absolut per què aquestes mesures serien insuficients per evitar la concurrència massiva de persones als indicats espais.

En definitiva, doncs, la prova pericial practicada no pot desvirtuar ni prevaldre sobre les consideracions de l'informe de data 5-9-2016 de la Direcció General de Protecció Civil, òrgan especialitzat en la matèria, segons les quals, amb els condicionants assenyalats a l'informe –que han estat efectivament incorporats a les normes urbanístiques del PDU, com hem vist–, es garanteix, d'una banda, la no implantació de nous elements vulnerables ni molt vulnerables dins les zones de seguretat respecte del risc químic (zones d'indefensió envers l'autoprotecció –ZIEA– i d'intensitat límit a l'exterior –ZILE–) i d'altra banda, la compatibilitat del nou desenvolupament urbanístic previst amb la gestió del risc químic.

Finalment, cal assenyalar que la consideració expressada per la pèrit de que el nou recinte d'oci previst pel PDU “acollirà milions de visitants l'any” (pàg. 23 de l'escrit de resposta als aclariments, resposta a l'aclariment 7 d'aquesta part) resulta manifestament exagerada, sense que, en qualsevol cas, es justifiqui amb cap tipus de dades o càlculs. De fet, l'anterior manifestació es contradïu directament amb la manifestació de la mateixa pèrit en la resposta a un dels aclariments plantejats per la codemandada MBGC SA, en la qual fa referència expressament a “les previsions de milers de visitants” al nou recinte d'oci (pàg. 13, primer paràgraf, de l'escrit de resposta als aclariments). En el mateix escrit, doncs, la pèrit ha passat de dir que els visitants generats pel nou desenvolupament urbanístic seran milers a considerar que seran milions, sense cap explicació ni justificació de tan substancial increment.

Per tant, resulta palesa un cop més l'absoluta manca de rigor i de fonamentació del dictamen pericial. Per acabar, davant les incertes afirmacions que es fan a l'escrit de conclusions de la part actora, s'escau fer les puntualitzacions següents:

- No és cert que no s'hagin presentat les anàlisis quantitatives de risc (AQR) dels establiments industrials existents al Polígon químic sud propers a l'àmbit del CRT. Per contra, tal com es recull a l'informe del Departament d'Empresa i Coneixement de data 18-8-2016, en la data de l'esmentat informe les AQR dels establiments AG pròxims al CRT presentades i avaluades eren dos, les de COVESTRO i ERCROS I. Respecte al primer, es diu a l'informe que la seva corba d'isorisc 10-6 queda dins del perímetre del propi establiment. I respecte al segon, la seva corba d'isorisc 10-6 no afecta la zona edificable del sector

1- CTI, ja que l'aresta de la corba limita amb la referida zona, considerant els elements de la resta del sector com a elements no vulnerables.

- La part actora no ha practicat cap prova que desvirtuï l'exactitud de les corbes d'isorisc (AQR) que es dibuixen als plànols d'ordenació del PDU, ni que demostrï que les mateixes no coincideixen amb les facilitades pels titulars dels establiments respectius, sense que en cap dels informes de l'organisme competent en la matèria, el Departament d'Empresa i Coneixement, es manifesti cap tipus d'inexactitud o incorrecció de les indicades línies marcades als plànols d'ordenació.

- El PDU limita la possible edificabilitat del sistema d'equipaments públics del sector 1, CTI, de manera que no es pot dir que es tracti d'equipaments de dimensions i edificabilitat "notables". En aquest sentit, l'article 150.2 de les normes urbanístiques del PDU estableix que les edificacions admeses "seran de caràcter tou sense edificabilitats elevades i integrats en el parc, amb una edificabilitat màxima de 0,3 m²/m²", sense perjudici de deixar la concreció dels usos i la volumetria a implantar a la posterior definició mitjançant un pla especial urbanístic.

- L'equipament públic conegut com "La Torre d'en Dolça" no es troba situat al sector 1, CTI, sinó que s'emplaça fora de l'esmentat sector, en terrenys classificats com a sòl no urbanitzable. A més, es tracta d'un equipament existent, provinent de les cessions efectuades al seu dia en compliment de l'article 9.b) de la Llei 2/1989 originària i que des de fa anys està destinat al circuit hípic propietat de l'Ajuntament de Vila-seca, tal com s'indica a la Memòria de la informació del PDU (pàg. 11 d'aquesta). En qualsevol cas, tal com es pot apreciar als plànols d'ordenació del PDU (per exemple, el plànol O.03.01), l'esmentat equipament queda situat fora de la línia que marca l'AQR (corba d'isorisc dels establiments industrials propers).

- Pel que fa al camp de golf situat a la banda sud de l'autovia C-31B, si bé és cert que una part d'aquest es troba inclosa dins de les franges de seguretat per risc químic delimitades als plànols d'ordenació, cal advertir que es tracta d'una part molt petita i molt minoritària, l'extrem nord-est del camp de golf. A més, es tracta de terrenys classificats com a sòl no urbanitzable respecte als quals el PDU es limita a recollir l'ordenació establerta pel planejament urbanístic anterior, sense introduir cap modificació. Per tant, no es pot dir que l'ordenació prevista al PDU impugnat comporti la creació de nous elements vulnerables en aquests terrenys.

Cinquena.- Manca de prova que desvirtuï la funcionalitat dels espais lliures i els equipaments públics previstos al sector 1 CTI:

El fet que els sistemes d'espais lliures i d'equipaments públics previstos al nou sector 1, CTI, es trobin afectats per les franges de seguretat enfront del risc químic comporta que les normes urbanístiques del PDU imposin unes condicions molt estrictes sobre el disseny, la configuració i les possibilitats d'ús dels esmentats espais, a fi d'evitar la concurrència massiva de persones en aquells, tal com ja hem exposat a la conclusió anterior. A criteri de l'actora, aquestes limitacions i condicions impedirien la utilització dels referits espais lliures i equipaments públics per al lleure i el gaudi dels ciutadans o per a altres usos públics, llevat exclusivament de la instal·lació de serveis tècnics, per la qual cosa considera que la ubicació dels sistemes d'espais lliures i equipaments públics en l'indicat emplaçament constituïria un frau de llei.

En contra de les al·legacions de l'actora, a la nostra contestació a la demanda ja vam argumentar que els condicionants establerts pel PDU per a la configuració i l'ús dels referits sistemes d'espais lliures i equipaments públics no privaven aquests de la funcionalitat que els hi és pròpia, ja que permetien desenvolupar-hi diversos usos propis dels indicats sistemes que no es reduïen únicament al de serveis tècnics. Així mateix, assenyalàvem que el sistema d'espais lliures públics no tenia que permetre sempre i en tot cas els usos de lleure i esbarjo de la població, sinó que permetia diferents configuracions i utilitats, conforme a l'article 34.6 del TRLU, de manera que fins i tot podia admetre's un espai lliure públic que, malgrat situar-se en una zona no accessible per a la població, tingués una funció paisatgística, ambiental, ecològica o de contenció del creixement urbà, amb cita de la Sentència del Tribunal Suprem de data 12-11-2010 (recurs 4123/2006).

El dictamen pericial aportat amb la demanda i la resposta de la pèrit als aclariments de les parts es pronuncien també sobre aquesta qüestió, manifestant-se expressament en favor de la tesi sostinguda a la

demanda. Tanmateix, la referida prova pericial no permet desvirtuar l'adequació i funcionalitat dels espais lliures i els equipaments públics previstos pel PDU en el sector 1 CTI.

En efecte, en primer lloc, el dictamen pericial considera que la restricció o limitació de l'accessibilitat als espais lliures públics, de manera que s'eviti la concurrència massiva de persones, suposa la pèrdua de la seva funcionalitat com a zones verdes perquè, segons diu, impossibilita el gaudi ciutadà dels mateixos. Ara bé, aquesta consideració es fonamenta exclusivament en la interpretació particular de la pèrit sobre l'article 34.6 del TRLU i certa jurisprudència, concretament la citada a la demanda, tal com aclareix la pèrit en respondre les preguntes formulades per la part codemandada MBGC SA (pàg. 13 de l'escrit de resposta als aclariments, secció iii, pregunta 1). No es fonamenta, doncs, en cap criteri o font de coneixement de caràcter científic o tècnic, ni tampoc en la realització de cap tipus de comprovació, prova o assaig de caràcter tècnic amb aquest objecte. Per tant, l'opinió de la pèrit al respecte resulta completament inoperant i absolutament irrellevant, ja que la qualificació tècnica d'aquella no l'habilita per formular o emetre opinions o interpretacions pretesament "jurídiques", és a dir, sobre la interpretació de les normes legals i la jurisprudència.

En conseqüència, cal insistir en l'argumentació ja desenvolupada en el nostre escrit de contestació a la demanda conforme a la qual, en primer lloc, les condicions o mesures establertes al PDU per tal de limitar o restringir l'accessibilitat als espais lliures afectats per les zones de seguretat del risc químic no equival a la impossibilitat de la seva utilització general pels ciutadans, sinó que només suposa una concurrència més reduïda de persones. És a dir, no és cert que el PDU impugnat impossibiliti l'ús dels espais lliures públics del sector 1 com a tals espais ni que restringeixi substancialment l'ús dels equipaments, com de forma totalment infundada al·lega la part actora, sense tenir en consideració la concreta regulació d'aquests sistemes als articles 149 i 150 de les normes urbanístiques del PDU.

I en segon lloc i sense perjudici de l'anterior, no es pot excloure la possibilitat d'admetre espais lliures públics ubicats en terrenys d'accessibilitat limitada o fins i tot que no siguin accessibles per a les persones, els quals resultin igualment adequats per complir les finalitats pròpies d'aquest sistema urbanístic per raó de les seves funcions paisatgístiques, ambientals o de límit del creixement urbà. Doncs bé, respecte a això, cal advertir que la prova pericial practicada no desvirtua en absolut que el sistema d'espais lliures públics previst al sector 1 CTI compleix efectivament una funció paisatgística, ecològica i ambiental, tal com s'assenyala expressament a l'Estudi d'integració paisatgística del PDU (Annex VII.7 de la documentació del PDU aprovat definitivament). Senzillament, el dictamen pericial no es pronuncia en absolut al respecte i no diu ni justifica enlloc que els espais lliures previstos al sector 1 CTI no tinguin les indicades funcions paisatgística, ecològica i ambiental.

Per tant, s'ha de considerar plenament acreditat, d'acord amb la documentació que integra el PDU impugnat, en especial l'Estudi d'integració paisatgística, no desvirtuat per cap prova en contrari, que els espais lliures públics previstos al sector 1, CTI, compleixen una rellevant funció ambiental i paisatgística, en tant que s'ubiquen en els terrenys de més valor ecològic i paisatgístic del referit sector. Això sense perjudici del seu ús per al gaudi i lleure dels ciutadans, amb les limitacions establertes a la normativa per tal de garantir que no hi hagi una concurrència massiva de persones.

Sisena.- Manca de prova de prova de l'incompliment de la prohibició d'usos residencials o turístics en sectors urbanitzables situats dins la franja de 500 metres del polígon químic sud, fixada pel PDUAIT:

La part actora sosté que l'ordenació prevista pel PDU incompleix el Pla director urbanístic de les activitats industrials i turístiques del Camp de Tarragona aprovat definitivament per resolució del conseller de Política Territorial i Obres Públiques de data 31-7-2003 (en endavant, PDUAIT). En concret, segons la recurrent incompliria l'article 9.1 de les normes urbanístiques del PDUAIT, segons el qual es prohibeix la utilització residencial i turística dels sectors urbanitzables, tant dels ja previstos pel planejament vigent com dels que es puguin preveure en un futur, a una distància menor de 500 metres dels polígons químics.

Per tant, cal remarcar que la prohibició establerta pel PDUAIT únicament afecta "els sectors urbanitzables", tal com diu expressament. Per tant, d'entrada, no resulten afectats per l'esmentada prohibició ni els sòls urbans ni els sòls no urbanitzables.

A més a més, respecte als sectors urbanitzables, la prohibició només fa referència a la seva "utilització residencial o turística". Per tant, no es prohibeix la previsió de sectors urbanitzables dins l'esmentada

franja de separació de 500 metres ni tampoc qualsevol ús d'aquests sectors, sinó només uns usos concrets i determinats dels sectors urbanitzables, que són l'ús residencial i l'ús turístic.

Aclarit això, resulta palès que el PDU impugnat és plenament respectuós amb l'esmentada prohibició establerta pel PDUAIT. Així, als plànols d'ordenació del PDU impugnat es dibuixa una línia discontinua que marca la distància de 500 metres respecte al límit del Polígon químic sud. Doncs bé, dins de l'esmentada franja de separació dels 500 metres l'únic sector urbanitzable que resta comprès –parcialment– és el sector 1, CTI, però la part d'aquest sector que resta compresa està qualificada íntegrament, bé com a sistema d'espais lliures públics (clau SV), bé com a sistema d'equipaments públics (clau SE).

D'acord amb la regulació establerta als articles 149 i 150 de les normes urbanístiques del PDU, al sistema d'espais lliures i al sistema d'equipaments del referit sector 1 no es permeten ni l'ús residencial ni els usos "turístics".

Respecte a aquests últims, si bé el PDUAIT no conté una definició del que entén per "utilització turística", d'acord amb una interpretació sistemàtica, conforme amb la resta del planejament urbanístic general vigent en l'àmbit d'aplicació del PDUAIT, i teleològica, d'acord amb les finalitats del mateix, la utilització turística es pot assimilar als usos hotelers o d'allotjament turístic en general, junt amb altres activitats terciàries relacionades amb el turisme (restauració, comerç, espectacles, etc.). De fet, l'article 14.8 de les normes urbanístiques del PDU impugnat estableix, per a l'àmbit d'aquest PDU, que "els usos turístics queden limitats a la modalitat d'hotel".

Cap dels indicats usos i activitats, però, no es permet en els sistemes d'espais lliures i d'equipaments del sector 1 del PDU impugnat. Així, d'acord amb l'article 149.3 de les normes urbanístiques del PDU impugnat, al sistema d'espais lliures només s'admeten "usos recreatius a l'aire lliure", junt amb "elements propis dels serveis tècnics" de forma molt restringida. Quant al sistema d'equipaments, l'article 150 de les normes urbanístiques del PDU no concreta els usos admesos, sinó que es remet a un pla especial posterior, però en qualsevol cas hauran de ser usos compresos entre els admesos amb caràcter general per al sistema d'equipaments comunitaris d'acord amb l'article 34.5 del TRLU, amb la limitació addicional d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones, segons estableix l'article 150.3 de les normes urbanístiques del PDU.

Així doncs, en el sector 1, CTI, de sòl urbanitzable delimitat, no es permeten els usos residencials ni turístics en la part del sector que resta compresa dins la franja de separació de 500 m respecte al polígon químic sud, en compliment de la prohibició establerta a l'article 9.1 de les normes del PDUAIT.

L'escrit de conclusions de l'actora fa referència a determinats elements concrets que s'inclouen parcialment dins la referida franja de 500 m (situats a la part nord de l'àmbit del CRT, el BCIL de La Torre d'en Dolça junt amb part de l'equipament públic adjacent que porta el seu nom i part del sistema d'equipament recreatiu; i a la part sud de l'àmbit del CRT, part del camp de golf i part de la zona verda situada al costat de la rotonda projectada), però cal advertir expressament que aquests altres elements no estan afectats per la prohibició establerta a l'article 9.1 del PDUAIT, ja que tots ells se situen en sòl no urbanitzable i no formen part de cap sector urbanitzable.

En efecte, fora del sector 1, CTI, existeixen altres sòls de l'àmbit del CRT que queden compresos dins la franja de separació de 500 m esmentada, però no corresponen a cap sector de sòl urbanitzable. En concret, estan inclosos dins la franja de 500 m:

- Una part de l'equipament de la Torre d'en Dolça -que inclou el BCIL que li dóna el nom-, al nord de l'àmbit del CRT, classificat com a sòl no urbanitzable i qualificat com a sistema d'equipament comunitari (clau SE).
- Una part del sistema d'equipament comunitari recreatiu de titularitat privada (clau EPA), que correspon al parc temàtic de Port Aventura, classificat íntegrament com a sòl no urbanitzable. A més, la part que resta inclosa dins la franja de 500 m en qüestió és molt minoritària i residual, amb una posició totalment perimetral, a l'extrem est del parc, a banda de que actualment no està ocupada per cap tipus d'edificació ni instal·lació.

- Una part del camp de golf situat al sud de l'autovia C-31B. Concretament, es tracta de l'extrem nord-est del camp de golf, classificat íntegrament com a sòl no urbanitzable i qualificat com a zona esportiva privada (clau Golf). En aquesta part, a més, no hi ha ni es preveu cap edificació.
- Una part de la zona verda situada al sud de l'autovia C-31B i a l'extrem est del CRT, qualificada com a sistema d'espais lliures i no inclosa en cap sector de sòl urbanitzable.

Per tant, aquests altres sòls als quals fa referència específica l'actora no estan ni tan sols afectats per la prohibició establerta a l'article 9.1 del PDUAIT.

En definitiva, doncs, s'ha de concloure que no existeix cap vulneració de les determinacions del PDUAIT per part del PDU impugnat.”

6.3: La posició definitiva de la mercantil MBGC

Aquesta posició ha quedat recollida en unes conclusions que són del següent tenor:

“CUARTA.- LA PARTE ACTORA NO HA ACREDITADO VULNERACIÓN ALGUNA DE LA NORMATIVA SECTORIAL DE PREVENCIÓN DEL RIESGO QUÍMICO Y DEL RÉGIMEN JURÍDICO DE LAS ZONAS VERDES Y EQUIPAMIENTOS PÚBLICOS

La parte actora reitera en su escrito de conclusiones que se habría vulnerado el artículo 14.3 del Real Decreto 840/2015, de 21 de diciembre, por el que se aprueban medidas de control de los riesgos inherentes a los accidentes graves en los que intervengan sustancias peligrosas (“RD 840/2015”) puesto que, en primer lugar, no se habría tenido en cuenta la información proporcionada por los industriales con carácter previo a la toma de decisión urbanística, y, por otro lado, no se habría emitido el dictamen técnico exigido por el artículo mencionado.

El RD 840/2015 se erige como normativa básica, remitiéndose en su artículo 6.1.b) a los órganos competentes de las comunidades autónoma para “aplicar los requisitos de control del uso del suelo a los que hace referencia el artículo 14, a través de los instrumentos de ordenación territorial desarrollados al respecto”. La concreción de los órganos competentes Cataluña se encuentra en el Decreto 174/2001, de 26 de junio, que regula la aplicación en Cataluña del Real Decreto 1254/1999 de medidas de control de los riesgos inherentes a los accidentes graves en los que intervengan sustancias peligrosas (normativa estatal derogada con la aprobación del RD 840/2015) (“Decreto 174/2001”).

En Cataluña, tal y como se expuso en el escrito de contestación a la demanda (páginas 26 y 27), existen dos organismos competentes en materia de protección y prevención de riesgos químicos, en aplicación de los artículos 3 y 4 del Decreto 174/2001: la Dirección General de Protección Civil y el Departamento de Empresa y conocimiento. Corresponde a ambos organismos la función de informar sobre el cumplimiento de la normativa prevención de accidentes graves. Y en el supuesto que nos ocupa, ambos organismos emitieron informes favorables sobre el PDU (tal y como se detalla en las páginas 27 y 28 del escrito de contestación a la demanda de esta parte).

En este sentido, ha quedado acreditado que en la tramitación del PDU se tuvieron en cuenta las circunstancias específicas de las industrias vecinas con riesgos de sufrir accidentes graves. Por una parte, porque los informes emitidos por los organismos referidos tuvieron en consideración las circunstancias particulares de estas industrias, que se refieren de forma expresa en dichos informes –en este sentido, cabe recordar que estos informes tienen presunción de objetividad e imparcialidad, como ya se indicó en la página 28 del escrito de contestación a la demanda-. Y, otra parte, porque las propias industrias tuvieron la oportunidad de formular alegaciones en los trámites de información pública del PDU. En definitiva, ha quedado acreditado que el PDU ha cumplido rigurosamente con las exigencias del artículo 14.3 del RD 840/2015, en contra de lo que infundadamente alega la parte actora.

Dado que lo anterior no ha podido ser desvirtuado por la parte actora, se ha visto en la necesidad de incluir en su escrito de conclusiones una nueva alegación relativa a la supuesta vulneración del artículo 11.4 de la Ley 9/2014, de 31 de julio, de la seguridad industrial de los establecimientos, las instalaciones y los productos (“Ley 9/2014”). Sin perjuicio de que el planteamiento aleatorio de nuevas alegaciones constituya una actuación temeraria de la parte actora en su afán de impugnar el PDU, cabe apuntar que el referido apartado 4 del artículo ni siquiera resulta de aplicación a la tramitación de planes urbanísticos, pues regula los requisitos exigibles de forma previa a la implantación de nuevos establecimientos que puedan producir accidentes graves y a la realización de cambios o modificaciones sustanciales en los establecimientos ya existentes.

Si lo que ha querido decir la parte actora es que se estaría vulnerando el artículo 11.3 de la Ley 9/2014 relativo a que simultáneamente al trámite de información pública de los planes urbanísticos el órgano competente “puede” requerir a los titulares de los establecimientos ya existentes un análisis cualitativo de riesgo, cabe apuntar que en la medida en que es un requerimiento discrecional por parte de la Administración, la falta del mismo en el supuesto que nos ocupa no implicaría vulneración alguna. En todo caso, y tal como se desprende detalladamente de las páginas 26 a 28 de la contestación a la demanda, el análisis de los riesgos consta en el expediente administrativo. En consecuencia, resulta acreditado el cumplimiento de la normativa en la materia.

Asimismo, la parte actora reitera en su escrito de conclusiones que la regulación de espacios libres (zonas verdes) y equipamientos públicos del Sector 1 CTI, ubicados en la franja oriental del sector, constituiría un fraude de ley puesto que en la práctica se habría dejado el sector más denso desprovisto de zonas verdes y sin equipamientos de uso público incumplándose el régimen jurídico previsto por el artículo 34 TRLU en relación con este tipo de espacios.

En cuanto a los espacios libres públicos, consta acreditado que la resolución IRP/971/2010 no prohíbe sino que sujeta a limitaciones la implantación de espacios libres y así lo reconoce la propia demandante en su escrito de conclusiones cuando afirma que “segons l’apartat 4.6.1 de la Resolució IRP/971/2010 de 31 de març, l’admissió de la implantació de zones verdes i de lleure dins de les referides zones està subjecta al compliment a determinades limitacions” (página 15 de su escrito de conclusiones). En efecto, el apartado 4.6 de la Resolución IRP/971/2010 prevé una serie de condicionantes que deberán regir en las zonas verdes ubicadas en áreas afectadas por riesgo químico. Tal y como se indicó en nuestro escrito de contestación a la demanda (páginas 28 y 29), dichos condicionantes ya se recogían en el Informe de 5 de septiembre de 2016 emitido por la Dirección General de Protección Civil en la tramitación del PDU y, en cumplimiento del mencionado informe y de la Resolución IRP/971/2010 se incorporaron en el artículo 149 como condiciones particulares del sistema de espacios libres del Sector 1, convirtiéndose en imperativas para dicho sector.

Tampoco puede concluirse, como pretende la actora, que las limitaciones anteriormente mencionadas lleven a desvirtuar la condición de espacios libres de tales áreas, conllevando la ubicación de los espacios libres en este tipo de zonas la contravención, según la actora, del régimen jurídico establecido en el artículo 34 del TRLU. Al respecto, la parte demandante invocó en su escrito de demanda, e insiste en invocar en sede de conclusiones, un conjunto de sentencias que en absoluto resultan de aplicación a este supuesto con base en lo que ya expuesto por esta parte en su escrito de contestación a la demanda al que se hace remisión (en concreto, a las páginas 32 y 33 de dicho escrito).

Contrariamente a lo que indica la parte actora, la jurisprudencia ha admitido variadas funcionalidades para los espacios libres, entre las cuales se encuentra la función de mejora de las condiciones ambientales de los espacios urbanos, reconociéndose el valor paisajístico y ecológico de este tipo de espacios (en concreto, nos remitimos a la jurisprudencia citada en el escrito de contestación de esta parte, páginas 29 y 30). En aplicación de la jurisprudencia anteriormente invocada, el PDU hace referencia al valor paisajístico y ecológico de los espacios libres siendo claramente apreciable que, además de preverse su destino al disfrute de las personas en su tiempo de ocio también se reconoce a estos espacios una función estética, paisajística, ecológica, productiva y medioambiental (ejemplos del reconocimiento de estas funciones por parte del PDU se encuentran en las páginas 30 y 31 del escrito de contestación de esta parte).

Al respecto, cabe destacar que el dictamen pericial aportado por la parte actora no acredita el supuesto incumplimiento del régimen jurídico de los espacios libres, pues la perito reconoce en su escrito de aclaraciones a la pericial (página 13, sección iii, pregunta 1) que sus conclusiones se basan en las sentencias

mencionadas en el escrito de demanda que, como ya hemos indicado, no resultan aplicables al supuesto que nos ocupa. Lo anterior tiene especial relevancia a los fines de destacar la falta de rigor jurídico y técnico tanto de la demanda (al citar sentencias con objetos distintos al que nos ocupa) como del informe pericial (al contener conclusiones sin soporte técnico y jurídico, así como conclusiones de índole jurídica ajenas a la profesión y especialidad de la perito).

Por lo que se refiere a la ubicación de los equipamientos públicos, también consta acreditado que la Dirección General de Protección Civil en su informe de 5 de septiembre de 2016 concluyó la conformidad de dicha ubicación en las zonas del Sector 1 afectadas por riesgo químico, exigiendo que la normativa del PDU incorporase los condicionantes previstos en la resolución IRP/971/2010. En estricto cumplimiento de la resolución IRP/971/2010 y del informe mencionado, el redactado del artículo 150 de las normas del PDU incluyó las limitaciones mencionadas. La identificación de equipamiento con espacios de asistencia masiva de personas supone una simplificación malintencionada de la parte actora en aras de consolidar su posición argumental, que carece de todo sustento en la realidad.

Al respecto, cabe apuntar que la parte actora se refiere al equipamiento Torre d'en Dolça y al equipamiento identificado como SE con el fin de ejemplificar el fraude de ley que supuestamente constituiría la ubicación de los equipamientos prevista en el Sector 1. Ello resulta cuanto menos sorprendente puesto que ni el equipamiento Torre d'en Dolça ni el denominado SE son equipamientos que hayan sido creados por el PDU. Al contrario, este instrumento urbanístico se ha limitado a incorporar en su normativa una ordenación ya vigente. Con lo cual, y como se indica en nuestro escrito de contestación a la demanda (página 34), en ninguno de los dos casos se trata de una nueva actuación urbanística y, por lo tanto, su mantenimiento resulta plenamente compatible con la normativa de gestión del riesgo químico.

En atención a lo expuesto, resulta evidente que el PDU no ha incurrido en un fraude de ley a la hora de calificar los terrenos afectados por riesgo químico del Sector 1 CTI. Por el contrario, el PDU ha previsto una cesión de espacios libres del 20,8% y de suelo para equipamientos del 14,9%, cesiones muy por encima de las exigidas por el TRLU en su artículo 65 y que son, respectivamente, equivalentes a un 10% y a un 5%.

QUINTA.- GEPEC NO HA ACREDITADO LA SUPUESTA VULNERACIÓN DEL PLAN DIRECTOR URBANÍSTICO DE LAS ACTIVIDADES INDUSTRIALES Y TURÍSTICAS DEL CAMP DE TARRAGONA

Tal y como se ha apuntado en el escrito de contestación a la demanda de esta parte, consta acreditado que el PDU a pesar de que tiene reconocida la capacidad para modificar el planeamiento urbanístico vigente (según el artículo 56.6 del TRLU), no modifica las previsiones del Plan Director Urbanístico de las Actividades Industriales y Turísticas del Campo de Tarragona ("PDUAIT") sino que las respeta, recoge e implementa.

En concreto, la parte actora ha intentado atribuir al PDU la vulneración del artículo 9.1 del PDUAIT que establece la obligación de garantizar una franja de seguridad de 500 metros entre los polígonos químicos y las zonas residenciales y turísticas. No obstante, en el expediente administrativo consta el respeto de la referida franja, pues en la misma el PDU ha previsto la implantación de un parque agrícola equipado, integrado por recorridos para viandantes y bicicletas, campos de conreos, prados y humedales y balsas, calificando las zonas afectadas como espacios libres y equipamientos públicos en el Sector 1 CTI afectado. En otras palabras, el PDU no prevé en ningún momento el establecimiento de usos residenciales y turísticos en

la franja de seguridad establecida por el artículo 9.1 del PDUAIT.

Lo anterior ha sido reconocido expresamente por la perito Ariadna Claret, en el documento de respuestas a las aclaraciones de su informe pericial solicitadas por las partes codemandadas del presente recurso. En efecto, en la página 13, sección ii del mencionado documento, la perito responde afirmativamente a la siguiente pregunta de esta parte: ¿los terrenos afectados por la franja de 500 metros se encuentran calificados por el PDU como espacios libres y equipamientos públicos? Por tanto, la perito reconoce que el PDU no ha implantado usos residenciales o turísticos en la referida franja y, en consecuencia, no ha incurrido en vulneración alguna del artículo 9.1 del PDUAIT.

En definitiva, el PDU resulta plenamente respetuoso con la previsión del artículo 9.1 del PDUAIT, relativa a la necesidad de existencia de una franja de 500 metros entre los polígonos industriales y las zonas

turísticas del sector del CTI, precisamente por el hecho de haber calificado los terrenos afectados como espacios libres y equipamientos públicos.”

6.4: La decisió d'aquest Tribunal

1.- Arribats a aquest punt, no estarà de més aclarir i insistir en que la decisió d'aquesta Sala i Secció no vindrà determinada per la pericial aportada per l'actora, sinó per tot un seguit de fets i de circumstàncies que no han estat objecte de controvèrsia o que fins i tot han estat acceptats pacíficament per les demandades.

En l'anterior sentit, haurem de fer notar com la defensa lletrada del DTS hauria acotat físicament la controvèrsia en manifestar, en seu de conclusions, que:

(...)els sistemes d'espais lliures i equipaments públics del nou sector 1, CTI, (es troben) majoritàriament ubicats dins de les zones de seguretat “d'indefensió envers l'autoprotecció” i “d'intensitat límit a l'exterior” (ZIEA i ZILE, respectivament),

Per afegir, tot seguit, que:

(...) fora del sector 1, CTI, existeixen altres sòls de l'àmbit del CRT que queden compresos dins la franja de separació de 500 m esmentada, però no corresponen a cap sector de sòl urbanitzable. En concret, estan inclosos dins la franja de 500 m:

- Una part de l'equipament de la Torre d'en Dolça -que inclou el BCIL que li dona el nom-, al nord de l'àmbit del CRT, classificat com a sòl no urbanitzable i qualificat com a sistema d'equipament comunitari (clau SE) (en l'actualitat “circuit d'hípica”, se'ns ha dit abans).
- Una part del sistema d'equipament comunitari recreatiu de titularitat privada (clau EPA), que correspon al parc temàtic de Port Aventura, classificat íntegrament com a sòl no urbanitzable. A més, la part que resta inclosa dins la franja de 500 m en qüestió és molt minoritària i residual, amb una posició totalment perimetral, a l'extrem est del parc, a banda de que actualment no està ocupada per cap tipus d'edificació ni instal·lació.
- Una part del camp de golf situat al sud de l'autovia C-31B. Concretament, es tracta de l'extrem nord-est del camp de golf, classificat íntegrament com a sòl no urbanitzable i qualificat com a zona esportiva privada (clau Golf). En aquesta part, a més, no hi ha ni es preveu cap edificació.
- Una part de la zona verda situada al sud de l'autovia C-31B i a l'extrem est del CRT, qualificada com a sistema d'espais lliures i no inclosa en cap sector de sòl urbanitzable.

Hi ha, doncs, un reconeixement que es tracta de sòl afectat pel risc d'accidents greus provinents de la indústria química. No debades, les normes urbanístiques del PDU-CRT s'haurien fet ressò d'aquest risc tot limitant la funcionalitat d'espais lliures i equipaments en els termes que tot seguit veurem:

Article 18. Afectacions urbanístiques en matèria de seguretat industrial i protecció civil

1. Part de l'àmbit del PDU està afectat per les distàncies de seguretat provinents de la indústria química veïna. Així mateix, hi ha una petita part al nord de l'àmbit afectat pel risc químic en el transport de mercaderies de l'autovia A-7. Els usos que resultin incompatibles amb aquestes afectacions no s'apliquen sobre situacions existents.

2. En els plànols d'ordenació 0.03 Qualificació del sòl. Plànol índex i la sèrie 0.04 Qualificació del sòl. Condicions de l'ordenació de l'edificació, es representen gràficament els àmbits afectats d'acord amb la normativa sectorial en matèria de seguretat industrial i protecció civil.

3. Per a qualsevol actuació en aquests àmbits cal sol·licitar els informes de l'administració competent i incorporar les mesures pertinents per a garantir la seguretat de les persones i els possibles béns afectats i, si s'escau, aplicar les mesures pertinents per tal de reduir la zona d'indefensió.

4. Els ajuntaments de Vila-seca i Salou han d'adaptar i revisar els seus plans d'actuació municipals per incorporar les noves actuacions proposades en el PDU.

5. Els projecte d'urbanització dels sectors han de contenir els elements necessaris per a garantir els avisos massius a la població en cas d'emergència.

(...)

Article 34. Usos

(...)

2. En els espais lliures que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial).

Article 37. Definició dels usos i condicions d'ordenació

(...)

4. En els sòls d'equipaments que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial).

Article 149. Condicions particulars dels sistema d'espais lliures (clau SV)

(...)

4. En els sòls d'espais lliures que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses, s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial i resolució IRP/971/2010).

5. Els sòls qualificats d'espais lliures afectats pel risc químic en establiments industrials, compliran amb el condicionants específics següents, d'acord amb el punt 4.6 de la resolució IRP/971/2010:

a) El disseny d'aquests espais ha d'evitar que el seu ús quotidià generi condicions de pública concurrència que alhora puguin suposar afectacions col·lectives en cas d'emergència per risc químic en instal·lacions que manipulen substàncies perilloses. Així, el disseny ha de preveure que no se supera la xifra de 500 persones en aquests àmbits i que hi ha condicions estructurals que generen baixa densitat de població. Els dissenys han de preveure la utilització de recursos com ara zones d'arbrat i jardins no transitables, llacs o masses d'aigua, o d'altres similars, per a assegurar que es dona compliment als valors anteriors.

b) Les zones no s'han de destinar ni total ni parcialment a la població especialment vulnerable com són els infants, la gent gran i les persones amb mobilitat reduïda o similars (com malats crònics, entre d'altres). Per tant, no s'han de preveure parcs infantils ni àrees de jocs.

c) No es poden realitzar activitats, ni puntuals ni permanents, que suposin la pública concurrència com ara: fires, exposicions, activitats esportives, concerts, zones de pícnic o zones d'acampada, entre d'altres.

Article 150. Condicions particulars del sistema d'equipaments (clau SE)

(...)

3. En els sòls d'equipaments que estiguin en l'àmbit subjecte a risc per accidents greus derivats d'establiments amb substàncies perilloses, s'han d'evitar esdeveniments i usos amb concurrència massiva de persones de conformitat normativa d'accidents greus (Instrucció 8/2007 de la Subdirecció General de Seguretat Industrial i resolució IRP/971/2010).

Tanmateix, aquí i ara només ens podem pronunciar sobre la situació del sòl destinat a espai lliure o a equipament al Sector 1.

Pel que fa a la resta d'espais inclosos dins la franja de seguretat, el PDU-CRT no hauria fet altra cosa que reproduir l'ordenació urbanística municipal vigent amb anterioritat, per la qual cosa l'acció de l'actora envers aquests espais no deixaria d'encobrir una impugnació directa (d'aquest planejament municipal) formulada, tanmateix, de forma extemporània.

2.- Una segona precisió que haurem de fer té a veure amb la Resolució IRP/971/2010.

Es tracta d'una instrucció certament útil per tal de calibrar tècnicament l'abast material i espacial dels riscos existents; però en cap cas es tracta d'una norma jurídica; i encara menys d'una norma jurídica susceptible d'imposar-se al règim legal urbanístic dels espais lliures i dels equipaments. Serà aquest últim el que ens haurà de dir si són admissibles els espais lliures i els equipaments de funcionalitat degradada; de funcionalitat degradada per la presència de risc industrial i per restriccions com les que contenen les normes del PDU-CRT que acabem de transcriure.

3.- El fet que al Sector 1 el PDU-CRT hagi previst cessions per a espais lliures públics i per a equipaments del mateix caràcter en un percentatge superior al mínim legal, no solucionarà res si arribem a la conclusió que ha estat vulnerat el criteri de funcionalitat. Primerament, perquè quan les reserves superen els mínims legals, s'escau pressuposar que això ha obeït a un estudi de les necessitats reals de l'àmbit i no a cap acte gracieable; i segonament, perquè en el cas del Sector 1 del PDU-CRT, les zones de seguretat es projecten gairebé sobre tot el sòl qualificat com a espai lliure

públic i com a equipament públic, deixant les petites peces restants manifestament per sota dels mínims legals de cessió obligatòria i gratuïta.

D'altra banda, les cessions obligatòries i gratuïtes de sòl per a espais lliures i equipaments podrien traduir-se en ben poca cosa si a l'element quantitatiu (els percentatges de cessió) no se li afegís l'element qualitatiu (a saber: la garantia d'una funcionalitat adequada).

4.- El fet que el Pla director urbanístic de les activitats industrials i turístiques al Camp de Tarragona hagi pogut excloure els usos residencials i turístics a la zona de seguretat, en cap cas permet concloure que hagi beneït la compatibilitat d'espais lliures i equipaments en aquesta franja de sòl. En qualsevol cas, s'escaurà recordar que es tracta d'un instrument subordinat a les normes urbanístiques amb rang de Llei.

5.- Quant a la legislació urbanística -que en un supòsit com el present ha de ser la normativa "rectora"-, l'art. 9 TRLU ens dóna les indicacions que segueixen (en endavant, les negretes seran nostres):

"Article 9

Directrius per al planejament urbanístic

1. Les administracions amb competències en matèria urbanística han de vetllar perquè les determinacions i l'execució del planejament urbanístic permetin assolir, **en benefici de la seguretat i el benestar de les persones**, uns nivells adequats de qualitat de vida, de sostenibilitat ambiental i de preservació enfront dels riscos naturals i tecnològics.

2. Està prohibit urbanitzar i edificar en zones inundables i en altres zones de risc per a la seguretat i el benestar de les persones, **salvant les obres vinculades a la protecció i la prevenció dels riscos**.
(...)

4. El planejament urbanístic ha de preservar de la urbanització els terrenys de pendent superior al 20%, sempre que això no comporti la impossibilitat absoluta de creixement dels nuclis existents.
(...)

7. Les administracions urbanístiques han de vetllar perquè la distribució en el territori dels àmbits destinats a espais lliures i a equipaments s'ajusti a criteris que en **garanteixin la funcionalitat en benefici de la col·lectivitat.**"

Com és de veure, a les zones de risc no és permès d'urbanitzar i edificar, excepció feta de les obres vinculades a la protecció i la prevenció dels riscos. En qualsevol cas, s'erigeix en directriu fonamental la preservació de la funcionalitat dels espais lliures i dels equipaments. Aquests elements han de tenir les característiques adequades per tal de garantir el gaudi col·lectiu.

En el cas dels terrenys amb pendent superior al 20% (alguna de les parts hauria portat a col·lació alguna Sentència sobre el particular), l'art. 7 del Reglament executiu del TRLU (Decret 305/2006, de 18 de juliol -RU-) és prou il·lustratiu quan assenyala al seu art. 7.1.b) que:

“No obstant el què estableix el primer paràgraf de l'apartat 1.a, per raons de racionalitat i coherència de l'ordenació, els plans d'ordenació urbanística municipal poden incorporar terrenys amb pendent superior al 20% a sectors de planejament derivat, sempre que s'estableixi que els referits terrenys no poden acollir cap tipus d'edificació ni d'altres actuacions que alterin la morfologia del relleu.”

Per afegir a l'incís subsegüent que:

“En tot cas aquests terrenys no són computables als efectes del compliment dels estàndards legals mínims d'espais lliures públics i equipaments comunitaris.”

L'art. 34 TRLU es refereix als espais lliures i als equipaments en els termes que segueixen:

“(…)5. El sistema urbanístic d'equipaments comunitaris comprèn els centres públics, els equipaments de caràcter religiós, cultural, docent, esportiu, sanitari, assistencial, de serveis tècnics i de transport i els altres equipaments que siguin d'interès públic o d'interès social.

6. El sistema urbanístic d'espais lliures públics comprèn els parcs, els jardins, les zones verdes i els espais per a l'esbarjo, el lleure i l'esport. La concreció dels elements que integren aquest sistema ha de tenir en compte l'existència de restes arqueològiques d'interès declarat, d'acord amb el que estableix l'article 9.3.”

És clar que els “espais lliures públics” -com a denominació genèrica i comprensiva d'altres més específiques (parcs, jardins, zones verdes, per exemple)- tenen per finalitat satisfer les necessitats personals d'esbarjo, lleure, oci i esport. I aquestes necessitats està clar que hauran de veure's satisfetes en condicions de seguretat; en unes condicions de seguretat -això sí- que no es podran traduir en una degradació significativa de l'ús natural dels espais lliures i dels equipaments; la qual cosa no exclou la possibilitat que els espais lliures públics no puguin admetre determinats usos i activitats compatibles i, fins i tot, necessaris, en una proporció adequada (serveis tècnics; xiringuitos; o altres de similars).

La jurisprudència ha estat cada vegada més curosa a l'hora de garantir la funcionalitat del sòl qualificat d'espai lliure o d'equipament. En tenim un exemple amb la Sentència núm. 681, de 27 de setembre de 2013, FJ5, dictada per aquesta mateixa Sala i Secció en el recurs núm. 282/2008. En aquest cas, el Tribunal aprecià que -justament per raons de seguretat- una zona verda no es podia veure sobrevolada per un remuntador aeri.

El mateix criteri -i sobre la mateixa incompatibilitat- el vam sostenir a través de la nostra Sentència d'1 d'abril de 2015, confirmada per la STS 3^a5^a núm.13, de 16 de desembre de 2016, cassació núm. 2169/2015.

Sobre la impossibilitat de situar zones verdes en terrenys amb pendent superior al 20%, ens hi vam pronunciar a través de la Sentència núm. 332, de 6 de juny de 2017, FJ3.1, recurs ordinari núm. 62/2014.

I sobre el rigor adoptat pel Tribunal Suprem a propòsit de les zones verdes, en tenim un altre exemple: la STS 3^a5^a, de 13 de juny de 2011, cassació 4045/2009, que invalidà la instal·lació d'una biblioteca universitària en detriment d'un tros de parc urbà.

Al capdavall, també la legislació general sobre el patrimoni de les Administracions Públiques s'ha fet ressò del principi de funcionalitat.

Els espais lliures públics, per exemple, són béns demaniales afectes a "l'ús general"; i han de ser "adequats" i "suficients" (també els béns de servei públic); i han de tenir una dedicació preferent a "l'ús comú" front a "l'ús privatiu" (veure els art. 5 i 6 de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de Patrimoni de les Administracions Públiques).

6.- Sens perjudici que la legislació urbanística hagi de ser la rectora de la nostra exegesi, convindrà reparar també en les pautes que ens pot subministrar la normativa sobre seguretat industrial.

En l'anterior sentit haurem de tenir present l'art. 11 de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, de la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes. Llei, aquesta, que l'actora ja havia tret a col·lació a la pàgina 97 de l'escrit de demanda i que, sens perjudici d'aquest detall, aquest Tribunal pot, d'ofici, prendre en consideració en mèrits del principi *iura novit curia*.

Doncs bé, els dos primers apartats del precepte en qüestió diuen:

"Article 11

Planejament urbanístic i prevenció de riscos industrials

1. El planejament urbanístic ha d'evitar que les zones amb un risc industrial superior a l'acceptable siguin urbanitzades o s'hi edificuin elements vulnerables, llevat del cas de les obres que tinguin per finalitat la prevenció d'aquest risc, en els termes que estableix la normativa d'urbanisme.

2. L'ordenació de la implantació i la distribució dels usos en el territori que faci el planejament urbanístic ha de respectar les distàncies mínimes de seguretat entre els establiments en què es poden produir accidents greus i les zones d'habitatge permanent, les zones de concurrència pública, les zones d'interès natural i la resta dels elements vulnerables."

Queda clar que el planejament no pot situar dins les zones o franges de seguretat espais de “concurrència pública”, i els espais lliures públics ho són potencialment; com també ho poden ser bona part dels equipaments.

Pel que fa al RD 840/2015, de 21 de setembre, el seu art. 1 estableix que:

“Este real decreto tiene por objeto la prevención de accidentes graves en los que intervengan sustancias peligrosas, así como la limitación de sus consecuencias sobre la salud humana, los bienes y el medio ambiente.”

I a l’art. 14 preveu allò que segueix:

“1. Los órganos competentes de las comunidades autónomas, velarán por que se tengan en cuenta los objetivos de prevención de accidentes graves y de limitación de sus consecuencias para la salud humana, los bienes y el medio ambiente en sus instrumentos de planificación territorial y urbanística y en otros pertinentes. Procurarán alcanzar tales objetivos mediante el control de:

a) El emplazamiento de los establecimientos nuevos.

b) Las modificaciones de los establecimientos contempladas en el artículo 11.

c) Las nuevas obras, tales como vías de comunicación, lugares de uso público y zonas de viviendas, realizadas en las inmediaciones de los establecimientos, cuando el emplazamiento o las obras ejecutadas puedan originar o aumentar el riesgo o las consecuencias de un accidente grave.

2. Los instrumentos de asignación o utilización del suelo y otros pertinentes, así como los procedimientos de aplicación de los mismos, tendrán en cuenta la necesidad, a largo plazo:

a) De mantener las distancias adecuadas entre, por una parte, los establecimientos contemplados en este real decreto, y, por otra, las zonas de vivienda, las zonas frecuentadas por el público, las áreas recreativas y, en la medida de lo posible, las grandes vías de transporte. Para los establecimientos afectados también por el por el Reglamento de explosivos o por el Reglamento de artículos pirotécnicos y cartuchería, estas distancias no podrán ser en ningún caso inferiores a las distancias mínimas que han de observarse para el emplazamiento de fábricas, talleres y depósitos establecidas en la Instrucción técnica complementaria n.o 10 del Reglamento de Explosivos, aprobada por la Orden PRE/252/2006, de 6 de febrero, y en la Instrucción técnica complementaria n.o 10 del Reglamento de artículos pirotécnicos y cartuchería.

b) De proteger las zonas que presenten un interés natural particular o tengan un carácter especialmente sensible en las inmediaciones de establecimientos, manteniendo, cuando proceda, las distancias de seguridad apropiadas u otras medidas pertinentes.

c) En el caso de los establecimientos existentes, de tomar medidas técnicas adicionales, de conformidad con el artículo 5, para no incrementar los riesgos para la salud humana y el medio ambiente.”

El missatge d’aquesta regulació és prou clar: en planificar de bell nou és imprescindible mantenir prou allunyats de les zones exposades al risc d’accidents greus, entre d’altres, els “llocs d’ús públic”, les “zones freqüentades pel públic” i les “àrees recreatives”.

Així les coses, convindrà tenir present que estem analitzant la situació d’un Sector d’1.017.110 m², amb 211.772 m² d’espais lliures públics i 151.749 m² de sòl per a equipaments, amb un sostre lucratiu o privat de 745.000 m²

(425.000 m² de sostre hotel·ler; 30.000 m² de sostre d'àrea de joc; 50.000 m² de sostre comercial; 120.000 m² de sostre per a activitats d'oci; i 120.000 m² d'aparcament i serveis). A la qual cosa es lògic associar un moviment i una presència de persones important als espais lliures. I encara amb més raó si tenim present que aquest moviment es pot veure incrementat per la presència de visitants provinents d'àrees més o menys properes. Al capdavall, un nombre considerable de persones amb la possibilitat de coincidir en un indret en situació de risc.

7: Portades totes aquestes consideracions al cas que ens ocupa, no podrem arribar a cap altra conclusió que no sigui de la constatar que el gruix dels espais lliures i dels equipaments públics del Sector 1 del PDU-CRT, haurien estat situats en una zona de risc d'accidents greus provinents de la indústria química; i això últim, en contravenció de la normativa que acabem d'analitzar; la qual cosa hauria portat el PDU-CRT a intentar salvar aquesta contradicció a través d'unes mesures de seguretat (moltes d'elles de dubtosa factibilitat) incompatibles amb la funcionalitat que legalment han de satisfer els espais concernits.

Ens estem referint a mesures que porten implícit el reconeixement de la gravetat del risc existent i que, com hem pogut veure més amunt, es traduirien en una degradació no menor de la destinació pròpia dels espais lliures públics i dels equipaments comunitaris (si més no, dels equipaments que per naturalesa són concurrencials). Ens estem referint a mesures tals com les d'evitar esdeveniments i usos de concurrència massiva; dissenyar els espais per tal de disminuir la seva potencialitat; impedir la presència de més de 500 persones; propiciar, en aquests indrets, la no presència d'infants, de gent gran o de persones amb mobilitat reduïda; o la de prohibir activitats tals com les exposicions, l'esport, els concerts o els pícnic. Mesures, en molts casos, difícils de conciliar amb el règim jurídic dels béns demaniais d'ús públic i general.

En definitiva: tot un conjunt de previsions -en bona part de difícil aplicació pràctica- que s'haurien de traduir en espais lliures i equipaments comunitaris sotmesos a una mena de règim d'excepció permanent, de dubtosa compatibilitat amb el nostre sistema de drets i llibertats i, en allò que ara més importa, incompatible de ben segur amb tot allò que la llei i la consciència social i col·lectiva reclama dels espais lliures i dels equipaments públics mereixedors d'aquest qualificatiu.

Per tot això, el present recurs contenciós administratiu haurà de prosperar parcialment, amb la declaració de nul·litat de ple dret (per infracció del principi de jerarquia normativa) de l'ordenació del Sector 1 continguda en el PDU-CRT, acompanyada de la mateixa conseqüència pel que fa als art. 34.2, 37.4, 149.4, 149.5, i 150.3 de la normativa urbanística del PDU-CRT.

SETÈ: Costes

Atès allò que estableix l'art. 139.1 LJCA, no s'imposaran costes.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que ha estat exposat, la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Secció 3^a) HA DECIDIT:

1: REBUTJAR LA INADMISSIBILITAT invocada per MEDITERRÁNEA BEACH & GOLF COMMUNITY, S.A.

2: ESTIMAR PARCIALMENT el present recurs contenciós administratiu ordinari núm. 43/2017, promogut per l'entitat GRUP D'ESTUDI I PROTECCIÓ DELS ECOSISTEMES CATALANS-ECOLOGISTES DE CATALUNYA contra el DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA, amb la participació, com a codemandats, de MEDITERRÁNEA BEACH & GOLF COMMUNITY, S.A; CONSORCI INTERMUNICIPAL DE SALOU, VILA-SECA I LA GENERALITAT DE CATALUNYA PER A LA GESTIÓ DEL CENTRE RECREATIVU I TURÍSTIC; i PORT AVENTURA ENTERTAINMENT, S.A; i, conseqüentment:

2.1: DECLARAR LA NUL·LITAT DE PLE DRET de l'ordenació del Sector 1 continguda en el del Pla director urbanístic de reordenació de l'àmbit del centre recreatiu turístic de Vila-Seca i Salou (DOGC núm. 7277, de 30 de desembre de 2016).

2.2: INSTAR el DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA a fer públic el present veredicte a través del DOGC un cop el mateix hagi esdevingut ferm.

3: DESESTIMAR el present recurs contenciós administratiu pel que fa a la resta de pretensions de la demanda.

Sense imposició de costes.

Notifiqui's a les parts la present Sentència, que no és ferma. Contra la mateixa es pot deduir, si s'escau, recurs de cassació a través d'aquesta Sala, de conformitat amb allò que disposa la Secció 3^a, Capítol III, Títol IV de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA). El recurs haurà de preparar-se en el termini que preveu l'art. 89.1 LJCA.

Alhora, s'adverteix que al BOE núm. 162, de 6 de juliol de 2016, apareix publicat l'Acord de 20 d'abril de 2016, de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, sobre l'extensió màxima i altres condicions extrínseques dels escrits processals referits al recurs de cassació .

Aquesta és la nostra Sentència, la qual pronunciem, manem i signem. Un certificat de la mateixa s'unirà a les actuacions.

PUBLICACIÓ.- Llegida i publicada l'anterior Sentència per l'Il·lm. Sr. Magistrat ponent, trobant-se la Sala en audiència pública en el dia del seu pronunciament. Dono fe.